

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ

161

Sandra Field

BAHAR YAĞMURU

Sandra Field

BAHAR YAĞMURU

161

Bahar Yağmuru **Sandra Field**

Birinci Bölüm

O gün de diğerlerinden pek farklı değildi. Shannon'ın, hayatının değişeceğini önündeki günlerin eskisinden çok farklı olacağına dair hiç bir önsezisi yoktu.

Pasifik sahillerine özgü yağmur bütün gün aralıksız yağmış ve doğanın yeşilliğini iyice ortaya çıkarmıştı. Shannon çimenlerin kokusunu duyuyor ve anıları tazeleniyordu. zaten son günlerde çocukluk anılarını düşünmekten başka bir iş yapmıyordu. Elleri, oturduğu sandalyenin kumaşını yırtarcasına sıkıyor, kendisini boğan bu duyguyla savaşılmaya çalışıyordu.

Bu sırada evin önünde park eden bir araba sesi duyuldu. Bir kapı açılıp kapandı.

<<İyi akşamlar. Miss Hart evde mi acaba?>> Bu derinden gelen tanıdık ses Shannon'ı titretmişti.

Bridget, neşeli bir sesle, <<Tabii, efendim! Böyle buyurun lütfen,>> dedi.

Gelen mutlaka Rick'ti...Aylr sonra kendisini tekrar görmeye gelmişti! Ait olduğu yere! İlk aklına gelen saçlarının o gün yıkanmadığı ve üzerindeki elbisenin eski olduğuydu.

<<Yine karanlıkta oturuyorsun, yavrum!>> Bridget'in tanıdık sesinde azarlayıcı bir ton vardı.

Shannon, sandalyesinde hafifçe doğrularak, yüzünü yeni gelene doğru çevirdi. <<Rick, gerçekten sen misin? Senin geri gelmeni nasıl beklediğimi bir bilsen! Yanıma gelsene...>>Yüzüne belirgin bir sevinç yayılmıştı.

<<Özür dilerim...Ben Rick değilim. Adım Blaise Strathern...Rick'in üvey ağabeyiyim.>>

Shannon tokat yemişçesine irkildi ve tekrar arkasına yaslandı. Yüzündeki sevinç aniden kaybolmuş, bütün kanı çekilmişti sanki. Feryat eder gibi bir sesle. <<Siz Rick değil misiniz? Ama onun bir üvey ağabeyi olduğundan haberim bile yoktu!>> diye bağırdı.

<<Size benden söz etmemesine pek şaşmadım. Doğrusunu söylemek gerekirse onunla pek anlayamayız.>>

Shannon hala inanamıyor gibiydi. Kuşkulu bir sesle, <<Sesiniz o kadar benziyor ki..>> diye mırıldandı.

<<Ben, Rick değilim!>>

Shannon kendini toparlamaya çalışarak , <<İsminiz neydi? >> diye sordu.

<<Blaise,>>

<<Fransız ismi galiba?>>

<<Evet. Annem Fransızdı.>>

Genç adamın sesinde daha fazla bilgi vermek istemiyormuş gibi bir ifade vardı. Shannon, hemen sözü değiştirdi. <<Bridget, belki Mr. Strathern bir şeyler içmek ister.>>

<<Bir viski rica edeyim.>>

<<Tabii, efendim. Shannon, sana ne vereyim canım?>>

<<Ben de bir şeri içerim, Bridget.>>

Yaşlı kadın dışarı çıkınca odaya tatsız bir sessizlik çöktü. Shannon'ın kafasında bir sürü soru uçuşuyor, ama hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu. Ama Blaise Strathern bu sessizlikten memnun gibi görünüyordu. Shannon, ondan yana dönerek dikkatle, <<Bu yakında mı oturuyorsunuz, Mr. Strathern?>> diye sordu.

<<Hayır. Şu sıralar Quebec'teyim.>>

Ardından yine sessizlik! Shannon ne söyleyeceğini bilmeden dudaklarını ısırıldı. Neyse ki o sırada Bridget'in içeri girdiğini duydu.

<<İşte, içkiniz efendim. Seninkini de yanında ki masanın üzerine koyuyorum, Shannon.>>

<<Teşekkür ederim, Bridget.>> Shannon, bardağı dikkatle dudaklarına götürdü. <<Seyahatinizin iyi geçmesini dilerim Mr. Strathern.>>

<<Bak, öncelikle şu 'Mr. Strathern' lafını bir kenara bırakalım. Bana her seslenişinde bir takım anıların tazelenmesin bari! İkinci olarak da nezaket konuşmalarını bırakıp işimize dönelim.>>

Genç adamın kişiliğinden taşan güç, Shannon'un üzerinde soğuk bir duş etkisi yapmıştı. <<İş mi? Neden söz ettiğinizi pek anlayamadım..>>

<<Buraya bir nezaket ziyareti için gelmediğimi tahmin etmişsindir herhalde?>>

Shannon birden öne doğru eğilince gür siyah saçları yüzüne düştü. <<Peki neden geldiniz buraya? Rick...Rick'e bir şey mi oldu yoksa?>>

<<Rick her zamanki gibi sağlıklı, sevgili yavrum! Onu hala düşünüyorsun, değil mi?>>

<<Ne de olsa benim...benim nişanlımdı o!>>

<<Evet, nişanlın olduğunu biliyorum. Ama kendisinin sorumlu olduğu o kazadan sonra da seni yüzüstü bırakıp kaçtı, değil mi?>>

Bu acımasız soru odanın duvarlarında yankılanmıştı sanki. Shannon yemyeşil gözlerini boşluğa dikerek sehpanın üzerindeki kristal bardağa uzandı. Ama titreyen elleri bardağa çarpmıştı. Birden çaresizlik içinde, omuzları düştü. <<Her zaman bu tür kazalar yapıyorum işte...>> diye mırıldandı.

Blaise'in zalim sesi yine odanın duvarlarında yankılandı. <<Gözlerin görmüyor da ondan! Kıymetli kardeşimin sana bir armağanı işte! Sorumsuzca araba kullanıp kaza yapıyor, ondan sonra da seni bırakıp kaçıyor!>>

Shannon onun ses tonundan irkilmişti adeta. <<Ondan ne kadar nefret ediyorsun!>>

<<Senin de bu kadar nefret etmen gerekir! Bu akşam benim yerime Rick gelseydi kollarını açarak ona 'Hoş geldin,' diyecektin değil mi?>>

<<Hayır!>>

<<Gerçekleri neden gizliyorsun, Shannon? İçeri girdiğimde yüzündeki ifadeyi çok iyi gördüm.>>

<<Bunların hiç biri senin üzerine vazife değil!>>

<<Tabii ki benim üzerime vazife!>><<Nedenini sorabilir miyim?>>

<<Neden sensin!>>

Bu kısa cevap Shannon'u rahatsız etmişti. <<Bu konuşmalardan hiç bir şey anlamıyorum. Ben, sizin için bir yabancidan başka bir şey değilim, Blaise Strathern!>>

<<Şimdilik öyle. Ama ileride yabancı olmayacaksın.>>

<<Yarım saat öncesine kadar varlığınızdaki haberim bile yoktu ve şu anda da buraya neden geldiğinizi hala anlamış değilim. Ama bildiğim bir şey varsa o da sizden hiç hoşlanmadığımdır. Bütün hayatım boyunca sizin kadar kaba ve tahammül edilemez bir insana rastlamamıştım!>>

<<Bak bu iyi işte! Hiç olmazsa senden bir tepki gördüm. Yoksa neredeyse bir robot olduğuna karar verecektim!>>

Shannon nefret dolu bir soluk aldı ve sandalyesinin yanındaki zile doğru uzandı. Blaise o kadar çabuk ve sessiz hareket etmişti ki, Shannon onu fark etmedi bile. Güçlü bir el bir anda bileğini kavramıştı.

<<Sakın böyle bir şeye kalkışma. Ta Quebec'ten buralara kadar kapının önüne konulmak için gelmedim ben!>>

Shannon bileğini ondan kurtarmak için çırpınıyordu ama boşunaydı. Birden kalp atışları hızlanmış ve korkmaya başlamıştı. Annesi evde değildi. Yaşlı bir hizmetçiyle kör bir kız bu adamla evde yapayalnız kalmışlardı.

Blaise bir elini onun omzuna koyarak yumuşacık bir sesle mırıldandı: <<Korkma, Shannon! Sadece içindeki savaşıma gücünü ortaya çıkarmaya çalışıyordum, anlamıyor musun? Bu odaya ilk girdiğimde seni gördüm ve bir an için çok geç kaldığımı sandım.>>

Shannon çaresizlikle balını salladı. Blaise onu hala bırakmamıştı. Genç kız onun sıak nefesini hissediyordu. Acaba Blaise nasıl biriydi? Shannon aniden gözlerinin görmemesinin içini acıyla doldurduğunu hissetti.

<<Uzun boylu musunuz?>>

<<Ayağa kalkarsan görürsün.>>

<<Şakamı bu şimdi yani?>>

<<Efendim?>>

<<Görmekten söz ettiniz de...>>

<<Haa! Ne yapmamı istiyorsun, Shannon? Gözlerin görmüyor diye özel bir dil mi kullanayım? 'Görmek, bakmak ve göz!', sözcüklerini hiç kullanmayacak mıyız yani? Anladığım kadarıyla son derece normal bir genç kızsın ve körlüğünü önünde duran hayatı yaşamamak için bir bahane olarak kullanıyorsun! Kusura bakma ama, sana bu konuda yardımcı olamayacağım.>>

Blaise'in bu kadar açık konuşması Shannon'ı kızdırmıştı, ama yaşamına da sanki yeni bir soluk getirmişti. Annesinin arkadaşları körlükle ilgili bir söz ettiklerinde ortalık derin bir sessizliğe gömülürdü. Bu yüzden de Shannon çok fazla hassaslaşmıştı. Fakat Blaise ona herhangi biriymiş gibi davranıyordu.

Shannon yavaşça yerinden doğrularak ayağa kalktı. Ellerini uzatarak Blaise'in göğsüne dokundu. Ellerini omuzlarında ve başında gezdirdi.

<<Epey uzun boyluymuşsunuz...>>.

Blaise hafif bir kahkaha attı. <<Boyum 1.92, kilom da 81!>>
Shannon utangaç bir tebessümle başını ona doğru kaldırdı. <<Atletsiniz herhalde?>>
<<Boks, koşu ve kayak yaparım.>>
Shannonda gülmeye başlamıştı. Blaise, gözlerini bu güzel yüzde bir süre dolaştırdı.
<<Neden gülüyorsun?>>
<<Kör bir kızla vaktinizi boşa harcamanız birden komik geldi de bana.>>

Shannon, onun gözlerinde yanıp sönen pırıltıları görememişti. <<Şu anda benden daha avantajlı durumdasın. O kadar güzelsin ki!>>
Shanon, hemen bir adım geri çekildi. <<Kendimi hiç de güzel bulmuyorum. Hele şimdi...>>
<<O zaman aptalın birisin!>>
<<Sözlerinizi hiç sakınmıyorsunuz!>>
<<Böyle bir şeye hiç bir zaman gerek duymadım ben!>>

Shannon içi burkularak Rick'i hatırladı. Blaise'in, kardeşiyle en ufak bir benzerliği yoktu. Rick onu hiç bir zaman kırmamış ve kaba bir söz söylememişti. <<Rick'le birbirinize benziyor musunuz?>> dedi.
<<Evet. Ben de, onun gibi kumral ve mavi gözlüyüm.>>
<<Rick nasıl? Son günlerde onu gördünüz mü?>>
<<En son geçen hafta gördüm. Ben de uzun bir süredir Fransa'daydım. Nişanlandığımı duymuştum, ama kazadan ve daha sonra olanlardan haberim yoktu. Zaten duyar duymaz da hemen buraya koştum.>>

Yine başladıkları noktaya dönmüşlerdi. Shannon, şaşkın bir ifadeyle, <<Neden?>> diye sordu.
<<Bu kazadan Rick sorumlu olduğu için kuşkusuz. Onun ağabeyisi olarak, gelip seni görmek konusunda vicdanım beni zorladı. Bütün olanlardan sonra yaşamını nasıl sürdürdüğünü görmeliydim. Şu kapıdan içeri girdiğim anda da bazı görevlerin beni beklediğini anladım.>>

Shannon hemen en resmi yüzünü takınmıştı.
<<Yanlışınız var. Mr. Strathern. Bu evin içinde sizin yapabileceğiniz hiç bir şey yok. Ben çok iyiyim ve iyilik perisi rolünü oynamanıza da hiç gerek yok!>> Sesindeki acılık Shannon'ı bile şaşırtmıştı.
Kazadan hemen sonra etrafında pervane olan ve şimdi birer ikişer kaybolmaya başlayan annesinin arkadaşları gelmişti aklına.

Ama Blais sanki onu duymamış gibiydi. <<Şu kapıdan içeri girdiğimde karanlıkta yalnız başına oturan genç bir kız gördüm. Hiçbir şey yapmayan, sadece oturan! Üzerinde berbat bir elbise, saçları darmadağınık, bembeyaz yüzlü bir genç kız!>>
<<Aslında berber eve gelip saçlarımızı yapar ama, iki haftadır gelmedi.>>
<<Peki sen neden gitmiyorsun?>>

Shannon birden patladı. <<Nasıl gidebilirim acaba? Bir keresinde bir bastonla gitmeye çalıştım, ama yarı yolda düştüğüm için taksiyle eve dönmek zorunda kaldım!>>
<<Annen seni götürebilir.>>
<<Bir keresinde götürmüştü. Ama herkes bize baktığı için çok sinirleri bozuldu.>>

Blaise'nin derin bir soluk aldığı duyuldu. <<Anlıyorum. Pekala, o zaman yarın sabah berbere telefon edip bir randevu al. Seni ben götürüp gei getireceğim. Daha sonra da saat ikide gelip seni arabayla gezdireceğim. Şu yanaklarına biraz renk gelsin.>>
<<Mr. Strathern...>>

<<Blaise.>>

<<Pkala. Dinle Blaise, bu iş biraz fazla uzadı ve işin tadı kaçmaya başladı. Kazadan bu yana kendime yeni bir yaşam tarzı seçtim. Senin ölçülerine göre pek eğlenceli olmayabilir, ama gözlerim görmediği için başka seçeneğim yoktu. O yüzden evine dönebilirsin. Bu arada Rick'i de görürsen çok iyi olduğumu söyleyebilirsin!>>

<<Benim pek yalan söyleme huyum yoktur, Shannon! Yarın saat ikide buradayım.>>

Shannon konuşmak için ağzını açtı, ama Blaise'in kapıyı açıp dışarı çıktığını duymuştu. Bacaklarının titrediğini hissettiği için yavaşça sandalyesine çöktü.

<<Shannon, yavrum, iyisin değil mi? Mr. Strathern'in gittiğini duydum.>>

<<Evet, iyiyim, Bridget.>> Shannon kendini tutamadan güldü. Bu akşam kim bilir kaçınıcı kez 'iyiyim', diyordu? Ama hiç biri de doğru değildi.

<<Bak içkini dökmüşsün! Hiç böyle şeyler yapmazdın sen. Eee, konuğumuzla anlaşabildin mi bari?>>

Shannon'ın küçüklüğünden beri Bridget onların yanındaydı. Her zaman modası geçmiş siyah hizmetçi elbisesi giyer ve ısrarla da beyaz kepini takardı. Shannon için yaşlı kadın her zaman iyi bir arkadaş ve sırdaş olmuştu. Kazadan sonraki o korkunç günlerde ise, onu kendi kendine yemek yemeğe alıştıran ve evde tek başına dolaşmasını öğreten Bridget'ti.

<<Yarın gelip beni arabayla dolaştıracakmış. Gitmek istemediğimi söyledim, ama beni dinleyeceğini hiç sanmıyorum.>>

<<Dediği dedik bir adama benziyordu.>>

<<Nasıl biri, Bridget?>>

Bridget, bir sandalye çekerek Shannon'ın yanına oturdu. <<Çok uzun boylu ve atletik yapılı biri. Gür, kumral saçları var ve gözleri...Masmavi gözleri insana uçsuz bucaksız gökyüzünü hatırlatıyor.>>

<<Kaç yaşlarında?>>

<<Otuzunu geçmiş herhalde. Çok da iyi giyinmişti. Sanırım zengin biri. Yarın kaçta gelecek?>>

<<İki sularında.>>

<<O zaman saçlarını yıkayalım ve bir düzene sokalım. Eğer hava iyi olursa bej rengi elbiseni giyersin.>>

Bahçede dolaşmak dışında Shannon haftalardır dışarı çıkmamıştı. Bu yüzden korkuyordu <<Ondan kokuyorum, Bridget. Benden ne istediğini de anlayamıyorum.>>

<<Belki de güzel bir kızla dolaşmak istiyordur.>>

<<Keşke buna inanabilsem. Ama bu kadar basit olduğunu sanmıyorum.>>

<<Zamanla her şey anlaşılır, yavrum. Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?>>

<<Hayır, teşekkür ederim.>>

<<O zaman sabah görüşürüz. İlk işim elbiseni ütölemek olacak!>>

Shannon sessiz odada bir kez daha düşünceleriyle baş başa kalmıştı. O elbiseyi son giydiğinde Rick'le beraberdi. Sıcak bir gündü ve Rşck'le uzun bir süre el ele dolaşmışlardı. O zamanlar aşık olduğu için Shannon'a her şey ne kadar da güzel görünüyordu!

Shannon, Victoria Üniversitesi'nin Tarih bölümünde okurken, ilk yarıyılın sonunda Rick'le tanışmıştı. Rick, Victoria'nın büyük firmalarından birinin danışmanıydı ve üniversitede de ekonomi dersleri veriyordu. Annesi, Shannon'ın blucinli, sakallı sınıf arkadaşlarından hoşlanmadığı için, Rick'i görür

görmez gözü tutmuştu. Rick'in yakışıklılığı, kültürlü oluşu ve durmadan Shannon'a iltifatlar yağdırması genç kıızı büyülemiş ve bir anda ona aşık olduğunu hissetmişti.

Ağustos ayında evlenmeye karar vermişlerdi. Temmuz ayında bir gün Rick'in, Fraser Valley'deki arkadaşlarını ziyarete gideceklerdi. Turist mevsimi olduğu için yollar çok kalabalıktı ve Rick de geç kaldıkları için arabayı son hızla kullanıyordu. <<Biraz geç kalmamızın ne zararı var Rick? Deli gibi araba kullanıyorsun?>>

<<Bir dakika bile geç kalmamalıyız. Hudson'lar bir başka aile daha davet etmişler. Dick ve Nancy Marlinğ, Dick, Pasifik Yatırım Şirketinin başkan yardımcısı ve bu da benim için çok önemli olabilir. Geç kalarak onun üzerinde daha baştan kötü bir etki bırakmak istemiyorum.>>

<<Bunun sadece bir hafta sonu tatili olacağını sanıyordum.>>

<<Bak yavrum, benim işimde, hafta sonu tatili diye bir şey yoktur. En iyi anlaşmalar bu tatilde yapılır.>>

<<Yani arkadaşlarını sana yararlı olacaklar arasından mı seçiyorsun?>>

<<Kötü bir şekilde dile getirdin ama, aslında söylediğin doğru.>>

<<Ya ben? Ben sana nasıl yararlı oluyorum?>>

Rick ona bakarak sırıttı. <<Daha bunları anlayamayacak kadar gençsin sen. İşte bu yüzden seviyorum seni.>>

Shannon ona gülümsedi, ama bu konuşmada hoşuna gitmeyen bir hava vardı. <<Her halde bir sürü kız arkadaşın oldu, değil mi Rick?>>

<<Yoo, pek fazla sayılmaz.>>

<<Bana benziyorlar mıydı?>>

<<Hey Tanrım! Tabii ki hayır! Seninle de bu yüzden evleniyorum ya, Shannon. Onlarda o kadar farklısın ki!>>

Shannon bu cevaptan tatmin olmuştu. uzun bir süre hiç konuşmadan gittiler. Yirmi dakika sonra orada olacaklardı. Yol gittikçe daralmış, tepeye doğru tırmanmaya başlamışlardı. Rick, önlerindeki arabaya bakarak ağzının içinden bir küfür savurdu. Dikiz aynasına bir göz attı ve arabayı sollamaya başladı.

Karşı yoldan üzerine doğru gelen kocaman bir kamyonla karşılaşmışlardı. Kamyon ağzına kadar çelik ve krom yüklüydü. Şoför dehşetle onlara bakarak korna çalmaya başladı.

Rick, lastikleri gıcırdatarak arabayı geri almaya çalışmıştı, ama çok geçti artık. Kamyon onlara sol taraftan bindirmiş ve bir anda ortalık kararmıştı.

Ondan sonraki bir kaç günü hiç hatırlamıyordu Shannon. Boşluk...Duyduğu sonsuz acı...Ve uğultu halinde gelen insan sesleri...

Kazadan beş gün sonra ancak kendine gelebilmişti. Hiç sesini çıkarmadan, şaşkınlık ve korku içinde yatıyordu. Neredeydi acaba? Neden bu kadar karanlıktı? Gözlerinin üzerinde yumuşak bir temas hissedince gözlerini açmaya çabaladı ama başaramadı. Aniden paniğe kapılarak, <<Lütfen...neredeyim ben?>> diye bağırdı.

Artık hayatının kabusu başlamıştı. Her an bu kabusun içindeydi. Bir kadın sesi, her şeyin yolunda olduğunu mırıldanıyordu, ama Shannon hiç de öyle olmadığını farkındaydı. Bu sırada doktor söze karışmıştı. 'Görme sinirlerinde hasar...bir iki yıl sonra belki ameliyat!..Sonuç olarak körlük!

Bir sürü insan gelip gidiyordu. Annesi, hemşireler, doktoru, asistanlar, uzmanlar...Aradan bir hafta daha geçtikten sonra Shannon için yakan soruyu annesine güçlükle sorabilmişti. <<Rick neden gelmiyor, anne?>> Kazadan ufak tefek sıyrıklarla kurtulduğunu öğrenmişti.

Annesi bir süre hiç sesini çıkarmamıştı. Shannon insanların davranışlarını ve ses tonlarındaki değişimleri çok iyi anlıyordu artık. <<Şoku atlatana kadar biraz zaman geçmesi gerektiğini düşünmüdü, yavrum. Kazadan ertesi günü hastaneden çıktıktan sonra hemen Victoria'ya dönmek zorunda kaldı. Burada kalacak yeri de yoktu zaten. Ama hafta sonunda seni görmeye geleceğinden eminim.>>

Günler birbirini aksatmadan geçiyordu. Nihayet hafta sonu gelip çatmıştı. Ama pazar günü öğleden sonraya kadar Rick'ten bir ses çıkmamıştı. Çok iyi tanıdığı ayak seslerini duyunca Shannon'ın kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Birden ayak sesleri yatağının yanında durdu. Shannon bu sessizliğe dayanamadığı için, <<Rick? Sen misin?>> diye telaşla sordu.

<<Merhaba, tatlım!>> Alnından hafif bir öpüş. Shannon'ın burnuna çiçek kokuları geliyordu.

<<Çiçekler çok güzel kokuyor teşekkür ederim.>>

<<Sen nasılsın bakalım?>>

<<İyiyim sanırım. Baş ağrılarım eskisi kadar şiddetli değil. İki güne kadar da ayağa kalkacağımı söylüyorlar.>>

<Harika! Kısa bir süre sonra da eve döneceksin umarım.>>

<<Evet. Sen çalışmaya başladın mı?>>

<<Hastaneden çıkar çıkmaz işime koştum. Her zamankinden çok daha fazla çalışıyoruz. Stanway Şirketiyle yeni bir sözleşme imzaladık...Şeyy...bir süre ertelese ne dersin?>>

<<Ertelemek mi? Neyi?>>

<<Düğünümüzü.>>

Shannon birden her tarafının buz kestiğini hissetti. <<Ne kadar bir zaman?>>

<<İşlerin gelişmesine bağlı tabii. Sende acele etmek istemezsin, değil mi?>>

Shannon bütün cesaretini toplayarak, <<Rick, benimle evlenmek istemediğini mi söylemek istiyorsun?>> diye sordu.

<<Tabii ki hayır! Sen beni dinlemiyorsun galiba. Bir süre bekleyelim diyorum. Sonbahara kadar falan.>>

<<Gözleri görmeyen biriyle evleneceğin hiç aklına gelmezdi, değil mi Rick?>>

Rick onun ellerini tutarak okşamaya başladı. <<Seni seviyorum Shannon. Biraz mantıklı düşünmemiz ve ...ve bu güç duruma kendimizi alıştırmamız gerekiyor.>>

<<Evet. Sanırım haklısın, Rick.>>

<<Hah, işte hemşire de geldi.>> Rick birden rahatlamış gibiydi. Shannon bu duruma gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu.

<<Yoruldunuz mu, Miss Hart?>>

Shannon sersemlemiş bir halde başını salladı. Bu sırada Rick'in sözlerini duyunca hiç şaşırılmamıştı.

<<Benim de artık gitmem gerekiyor, Shannon. Uçağım birazdan kalkacak.>> Shannon'ın elini sıkarak dudaklarına götürdü.

<<Tekrar gelecek misin Rick?>>

<<Tabii geleceğim. Kendine iyi bak, canım.>>

Rick, sözünü tutmuş ve tekrar gelmişti. Shannon'ın hastanedeki son günüydü ve artık Rick'ten umudunu kesmişti. Giyinmiş ve annesinin gelip onu almasını bekliyordu. Bu sırada Rick'in ayak seslerini duyunca başını çevirdi. <<Rick! Geldiğine o kadar sevindim ki! Nasılsın?>>
<<İyiyim. Bugün eve çıkıyorsun demek? Heyecanlısındır herhalde.>>

Shannon heyecanlı falan değildi. Haftalar boyunca buraya evi gibi alışmıştı. Dışarıdaki dünya ise onun için korkutucuydu. Hayır, heyecanlı değildi, ama dehşet içindeydi. Ama bu duygusunu Rick'le paylaşmak istemiyordu. <<Artık burada olduğuna göre hep beraber bize gideriz.>>
<<Ben... ben.. korkarım bu pek mümkün olmayacak, Shannon.>>
Shannon, ellerini dizleri üzerine kenetleyerek başını Rick'e çevirdi. <<Ne var Rick, bir şey mi oldu?>>
<<Başka bir şehirde çalışmam gerekiyor. Gelecek hafta gidiyorum. Benim için iyi bir terfi oldu ve geri de çeviremezdim kuşkusuz.>>

Shannon'ın birden dudakları kurumuştur. Hiç sesini çıkarmadan bekledi.

<<Eee, beni kutlamayacak mısın, Shannon?>>
<<Eğer bu işi gerçekten istiyorsan, senin adına çok sevindim, Rick.>>
<<Seninle evlenemeyeceğimi anlıyor musun, Shannon? Şu anda mümkün değil. Bir sürü yere gitmem ve bir sürü insanı evimde ağırlamam gerekiyor ve sen de bu tür bir yaşam tarzından son derece rahatsız olacaksın.>>
<<Kendi adına konuşsana, Rick! Kör bir kadınla evlenmek istemediğini açıkça söylesene!>>
<<Evlenerek sana haksızlık etmek istemiyorum. Bu kadar yorucu bir hayata dayanamazsın.>>
<<Ne kadar da soylu düşüncelerin var! Hayatını güçleştirim diye korkuyorsun, değil mi? Gözü yükseklerde olan hırslı bir işadamına ayak bağı olurum, değil mi? Kendine sağlıklı bir eş seçmelisin, benim gibi birini değil!>>
<<Davranışımı çok yanlış yorumluyorsun...>>
<<Başka nasıl yorumlamamı bekliyorsun acaba Artık gitsen iyi olur, Rick. Bu konuşma hiç bir yere varmayacak.>>
<<Bak Shannon! Senden özür dilemek istiyorum...>>
<<Lütfen, git artık.>> Shannon parmağındaki nişan yüzüğünü çıkararak Rick'e uzattı.
<<İstersen sende kalsın. Ben...>>
<<Hayır! Güle güle, Rick!>>

Rick bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı. Shannon, buz kesilmiş ellerini dudaklarına bastırarak ağlamasını engellemeye çalışıyordu. Gözlerinden sonra sevdiği erkeği de kaybediyordu işte.

Shannon yavaş yavaş kendin topladı. Oda soğumuştur. Kendini son derece yorgun hissediyordu. Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Evdeki her eşyanın yerini bildiği için kolaylıkla yolunu bulabiliyordu. Odasına vardığında soyundu ve yastığının altında duran geceliğini giydi. Yavaşça yatağın içine süzüldü. Geçirdiği olayları bu kadar canlı olarak hatırladıktan sonra birden Rick'i düşünmediğini fark etmişti. Uyumaya çalıştığı bu anda aklına gelen tek şey, o açık sözlü yabancıydı. Eğer ona izin verirse, bütün hayatının değişeceğini hissediyordu.. Birbirinin aynı geçen günleri temelinden sarsılacak, geçmişin yaralarını ve bütün duygularını sakladığı koruyucu kalkanı paramparça olacaktı. Yarın ona buraya bir daha gelmemesini söylemeliydi. Yarın ona...

İkinci Bölüm

İşler hiç de Shannon'ın planladığı gibi yürümedi. Ertesi gün, Bridget'in de o yabancından yana olduğu anlaşılıyordu. Yaşlı kadın elbisesini ütölemiş ayakkabılarını boyamıştı. <<Yıkandıktan sonra saçlarını ben kurutacağım. Açık bırakmak sana çok yakışıyor.>> Bridget, sabah erkenden elinde bir fincan çayla Shannon'ın odasına gelmişti.

<<Bridget, ben hiç bir yere gitmiyorum. Gitmek istemiyorum. Zahmet edip elbisemi ütölemişsin ama...>>

<<Saçma! Öyle yakışıklı bir adamı nasıl reddedersin? Tabii ki gideceksin!>>

<<Hayır, gitmeyeceğim! Dışarı çıkmaktan nefret ediyorum. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi geliyor. Düşükten sonra eve taksiyle geldiğim günü ne çabuk unuttun!>>

<<Mr. Strathern bundan hiç hoşlanmayacak ama...>>

<<Umurumda bile değil! İstemediğim bir şeyi bana yaptırılmaz o!>>

<<Eh, bundan pek emin değilim ben! Gitmesen bile biraz şıklaşsan kötü mü? Belki evde oturup çay içersiniz.>>

Blaise Strathern hiç de evde oturup çay içecek, nezaketle sohbet edecek bir adama benzemiyordu. Ama Shannon hiç sesini çıkarmadı. Belki de Bridget haklıydı. Biraz şıklaşması ve güzelleşmesi moralini ve kendine olan güvenini geri getirecekti.

Saat tam ikide kapının zili çaldı. Shannon odasındaydı. Tuvalet masasının üzerinde duran parfüm şişesine uzandı ve bileklerine sürdü. Blaise hole girdiğinde, o da merdivenlerden iniyordu. Blaise yüzünde garip bir ifadeyle Shannon'ı izledi.

Shannon bugün çok farklıydı. Pırıl pırıl siyah saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, yemyeşil gözlerini daha belirgin bir hale getiriyordu.

<<Mr. Strathern?>>

Blaise onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Shannon, sanki elini ateşe değdirmiş gibi oldu. Beyninde alarm zilleri çalmaya başladığında hemen elini çekti. Bu sırada Bridget'in ayak seslerini duymuştu. <<Bridget...>>

<<Gazeteciyi bekliyorum, canım. Mutfakta beklem daha iyi olur herhalde.>>

Shannon, onunla yalnız kaldığını hissedince sinirli bir biçimde dudaklarını yaladı. Aslında Bridget'in varlığından güç alıyordu.

<<Hazır mısınız?>>

<<Ben gitmiyorum.>>

<<Bugün de rüzgar bu taraftan esiyor ha? Çok şık giyinmişsin, güzelleşmişsin ve bütün bunları da beni evden kovma cesaretini toplamak için yapmışsın herhalde!>>

Shannon birden kıpkırmızı olduğunu hissetti. <<Seninle gitmek istemiyorum ve bunun da hiç bir yararı olmadığını biliyorum.>>

<<İşte burada yanılıyorsun, yavrumsun. Hadi gel, dışarıda harika bir hava var. Arabayla biraz dolaşalım, sonra da bir yerde çay içeriz.>>

<<Sen beni dinlemiyorsun galiba! Ben...>>

<<Shannon, bu savaşı kazanamayacaksın! Onun için baştan vazgeç.>>

<<Hiç bir kadının sana 'hayır' demesine alışkın değilsin galiba?>>

<<Olabilir. Shannon, seni arabaya kucağımda taşımamı istemiyorsan, doğru dürüst gelirsin benimle. Lütfen, Shannon! Hava o kadar güzel ki! Bu güzel hava da seninle birlikte olmaktan çok zevk alacağım, inan.>>

Shannon bir an soluğunu tuttu. <<Pekala. Çantam buralarda mı?>>
<<Masanın üzerinde. Ben alırım.>>

Blaise, samimi bir şekilde koluna girerek onu arabaya kadar götürdü ve binmesine yardım etti. Bir dakika sonra da kendisi de direksiyon başına geçmiş ve motoru çalıştırmıştı. <<Kuzeye doğru gideceğim şimdi. Çok güzel bir park biliyorum.>>

<<Shannon, dik bir sesle, <<Nereye gittiğimizin benim için hiç bir önemi olmadığını bilmiyor musun?>> diye mırıldandı.

<<Böyle hissettiğine sevindim doğrusu! Böylece durumunu iyice açıklığa kavurtmuş oluyorsun. Hayatım boyunca senin kadar üzölmeye özel gayret gösteren bir insana rastlamamıştım!>>

Shannon, öfkeyle başını ona çevirdi. <<Hiç bir sakatlığım yokmuş gibi davranmamı bekliyorsun, değil mi? Gözlerimin etrafında bir yara izi olmadığı için ilk bakışta kör olduğum anlaşılmıyormuş. Hastanede söylemişlerdi. Ama benim gözlerim görmüyor, Blaise Strathern! Bu yüzden sanki yalnızca parmağımı kesmişim gibi davranmaktan vazgeç.>>

<<Kör olduğumu ben de biliyorum. Senden başka binlerce kör insan daha var. Ama onlar evlerinde oturup kendilerine acımıyorlar. Bir yerlerde çalışıyorlar ve bastonla dolaşacaklarına bir köpek alıyorlar...>>

Shannon, çocukça bir ifadeyle onun sözünü kesti. <<Annem kesinlikle eve köpek sokmaz!>>
<<Ve körler alfabetini öğrenip eğitimlerine devam ediyorlar.>>

Shannon hastanedeyken, eve dönünce körler alfabetini öğrenmeye karar vermişti. Ama Rick onun bütün aşama isteğini bir anda söndürmüştü. Ayrıca annesi de enstitüden gelecek olan adamı her seferinde bir bahane bularak atlatmış ve Shannon'ın köpek alma isteğini de buz gibi bir ifadeyle reddetmişti. Böylece Shannon gittikçe eve kapanmış ve kendini orada güvence içinde hissetmeye başlamıştı.

Bu düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı ki, Blaise elini uzatarak Shannon'ın elini okşadı ve yumuşacık bir sesle, <<Kendini dört duvar arasına gömdün, değil mi?>> diye sordu.

<<Evet, sanırım.>>

<<Sorunu saptamak, çözmenin birinci adımdır, Shannon.>>

<<Blaise, bunların hepsi iyi güzel de, bu soruna bir çare bulmanın imkanı yok.>>

<<Peki, bu şekilde mi yaşamak istiyorsun?>>

<<Hayır! Ama başka şansım da yok.>>

<<Kaza olduğun da üniversitede okuyordun, değil mi?>>

<<Evet,>>

<<O zaman eğitime devam edebilirsin.>>

<<Sanki bütün bunlar çok kolaymış gibi konuşuyorsun.>>

<<Kolay olmadığını ben de biliyorum, Shannon. Ama yapılamaz işler değil.>>

Shannon bir süre hiç sesini çıkarmadan oturdu. Daha sonra, <<Üniversitede tarih bölümündeydim,>> diye mırıldandı.

<<Sahi mi? Ben de yarı tarihçi, yarı arkeologum. Şu anda Quebec'e ilk yerleşen Fransızlar konusunda bir araştırma yapıyorum.. Bu yüzden de bir yıl Fransa'da kaldım.>>

Shannon'ın birden yüzü aydınlanmış ve Blaise'i soru yağmuruna tutmuştu. Biraz önceki çekingenliğinden eser kalmamıştı. dakikalar çabucak geçti ve Blaise birden kenara çekerek arabayı durdurdu. Hemen dışarı çıkıp Shannon'ın kapısını açtı. <<İleride bir bank var. Hadi gidip oraya oturalım.>>

Blaise onu kolundan tutarak banka doğru götürdü. <<Şimdi oturduğumuz yerden Gulf adaları ve ta uzaktaki dağların zirveleri görünüyor. Tam altımızda bir plaj var. gökyüzü ise pırıl pırıl mavi bir renkte.>>

<<Bridget senin gözlerin için, uçsuz bucaksız gökyüzü gibi masmavi demişti.>>

Shannon, ilk karşılaşmalarından bu yana Blaise'in ilk kez rahatsız olduğunu hissetmişti.

<<Eve...gözlerim mavi...>>

Shannon, yaramaz bir çocuk gibi güldü. <<Sanırım seni biraz utandırdım.>>

Blaise derinden gelen ipek gibi bir sesle, <<Utansam bile bunu sana söylemeyeceğim işte!>> diyerek güldü.

Shannon başının üzerine kuşların kanat seslerini duyuyor, sıcacık güneş yüzünü ısıtıyordu. Denizin mis gibi kokusu burun deliklerini doldurdu. <<Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Blaise. Gerçekten çok zevk aldım.>>

<<Ben de, Shannon.>>

Shannon çok yakınında oturan genç adamı gözlerinin önüne getirmeye çalışarak, <<Kıyafetini bana anlatsana, Blaise,>> dedi.

<<Bej rengi pantolon, mavi dik yakalı kazak ve kahverengi tüvit ceket.>>

Shannon farkında olmadan elini ona doğru uzattı. <<Seni daha yakından tanımak istiyorum.İzin verir misin?>>

<<Tabii!>>

Shannon gözlerini kapayarak iki elini de yüzünde gezdirmeye başladı. Gözleri derinceydi. Düzgün bir burnu ve hafifçe çıkık elmacık kemikleri vardı. saçları ise gür ve yumuşacıktı. Genç adamın dudaklarını bulunca elleri bir an duraladı.

Blaise'in solukları birden hızlanmıştı. parmaklarının temasıyla Blaise'in kendini nasıl kontrol altında tutmaya çalıştığının farkında bile değildi. Birden ellerini onun yüzünden çekerek, <<Teşekkür ederim,>> diye mırıldandı.

<<Shannon, gözlerinin yeniden açılma umudu yok mu hiç?>>

<<Hastanedeyken bir iki yıl sonra ameliyat olabileceğimden söz etmişlerdi ama, aile doktorumuz Dr. Snider'e göre hiç bir şansım yokmuş ve ameliyat olmak gibi aptallığa da kalkışmamalıymışım.>>>

<<Anlıyorum. Hadi, gidip bir yerde çay içelim.>>

Shannon'ın mutluluğu bir anda sönmüştü. <<Blaise, öyle yerlerden ödüm patlar benim. Bir keresinde annem ve birkaç arkadaşıyla gitmiştik. Korkunç bir şeydi. Eve dönmeyi tercih ederim. Bridget bize çay yapar.>>

<<Hayır, Shannon! Herkesten kaçmayı bırakmalısın artık.İnan ki, benimle beraberken her şey çok farklı olacak. bana güvenmeni istiyorum. Kendini bana teslim ederken, kimse senin kör olduğunu anlamayacaktır bile.>>

<<Neredeyse her gece bu...bu kabusu görüyorum. Birisiyle restorana gidiyorum ve birden bire birlikte gittiğim kişi kayboluyor. masalarda oturanlar, hepsi birden bana bakıyor. Ben de nereye gideceğimi bilemeden çırpınıp duruyorum...>> Shannon bu kabusu yeniden görüyormuş gibi titremeye başlamıştı.

Blaise ona sarılarak iyice kendine doğru çekti. <<Seni hiç bir zaman yüzüstü bırakmayacağım, Shannon. Güven bana.>>

Shannon yanağını onun göğsüne dayamış, kalp atışlarını dinliyordu. Rick onu bırakıp gittiğinden bu yana uzun bir süredir kimse ona öyle sarılmamıştı. Kendini güvencede hissetmesine rağmen rahatsız oluyor ve korkuyordu. Beyninin bir köşesi hemen ondan uzaklaşmasını söylüyor, bir köşesi hiç kıpırdamamasını söylüyor, diğer bir köşesi ise, ona daha sokulmak ve dudaklarını ona uzatmak isteğiyle yanıyordu...Ve bu duygusu da çok güçlü olduğu için Shannon'ı dehşete düşürüyordu.

Birden ellerini onun göğsüne yaslayarak uzaklaştı. <<Eve gitmeyi tercih ederim.>>
<<Shannon, dünyaya sırtını dönmekte neden diretiyorsun? Bütün hayatın boyunca o koca evde annen ve Bridget'le mi yaşayacaksın? Gençsin, çok güzelsin ve hayatını daha zevkli bir hale getirebilirsin. Seçim hakkı sana ait tabii.>>

Shannon bu sözlerden bir hayli sarsılmıştı. Blaise doğru söylüyordu. Kendini toparlayabilmek için çaba harcayarak başını ona çevirdi.

Blaise tekrar söze başladı: <<Seni zorla o restorana götüreceğimi pekala biliyorsun. Ama bunu yapmayacağım, Shannon. Demin de söylediğim gibi seçim hakkını sana bırakıyorum. iyice düşün. Eğer, 'beni eve götür,' dersen, sana uyacağım ve akşam uçağıyla Quebec'e döneceğim. Bir daha da benim yüzümü görmeyeceksin. Ama eğer teklifimi kabul edersen, bağımsızlığını kazanman için elimden gelen her çabayı göstereceğimden emin olabilirsin.>>

Blaise onu bırakmış ve uzaklaşmıştı. Shannon elini yüzüne kapatarak bir an düşündü. Sonra kalbinin derinliklerinden gelircesine dudaklarında, <<Beni o restorana götürür müsün, Blaise?>>
<<Memnuniyetle, Shannon.>>

Son derece basitmiş gibi görünen bu soruya verilmiş basit bir cevaptı bu. Ama Shannon bütün hayatının değişmek üzere olduğunu fark ediyordu. Blaise onun elinden tutarak, <<Hazır mısın?>> diye mırıldandı.
<<Hazırım.>> Birden ikisi birden gülmeye başlamışlardı. Blaise, kolunu onun beline dolayarak Shannon'ı arabaya doğru götürdü.

On beş dakika sonra Blaise arabayı durdurmuştu. <<Burası eskiden bir barona aitmiş. Ama şimdi küçük bir otel olarak kullanılıyor. Harika bir yerdir. Çok güzel bir bahçesi ve çok lezzetli yemekleri vardır.>>

Shannon, Blaise'in yardımıyla arabadan inerken bütün sinirlerinin gerildiğini hissediyordu. Artık fikrini değiştirmesi imkansız olduğu için bu duruma katlanması gerekiyordu. Blaise de onun düşüncelerini okumuş gibiydi. <<Rahat ol, Shannon. Bu işi keyif için yapıyoruz, unuttun mu?>> dedi.
<<Şu anda bana hiç de öyle gelmiyor.>>
Blaise onu arabadan indirdi ve beline sarıldı. <<Seni çok güzel bulan genç bir adamla berabersin ve harika bir bahar havası var. Senin kör olduğunu kimse anlamayacaktır. Hatta böyle güzel bir kızla beraber olduğum için beni kıskanacaklardır bile.>>

Shannon gülümsemekten kendini alamadı. <<<Bana iltifat ediyormuşsun gibi bir his var içimde!>>
<<Bana böyle gülümsemekte devam edersen, sana daha sıkı sarılacağım ve birbirimize aşık olduğumuzu sanacaklar.>>

Bu sözlerden rahatsız olan Shannon söyleyecek bir şey bulamamıştı. Can kulağıyla onun verdiği talimatları dinlemeye başlamıştı. Bir süre sonra da içeri girmişlerdi. Onları karşılayan kişi sıcak bir ilgiyle yanlarına gelmiş ve durumlarında en ufak bir gariplik bile sezinlememişti.

<<Cam kenarında bir masa rica ediyoruz.>>Blaise daha sonra Shannon'a iyice sokularak <<Tamam mı sevgilim?>> diye mırıldandı.

Shannon bu hitabı duyunca yanakları kıpkırmızı olarak aceleyle, <<Tabii,>> dedi. Blaise'nin dudaklarını yanaklarının ok yakınında hissetmek Shannon'ın aklını karmakarışık etmişti.Zarif adımlarla yürüyerek, Blaise'nin de yardımıyla sandalyesine oturdu. Önlerine gelen sandviçlerin ve pastaların kokusunu duyunca Shannon'ın karnı zil çalmaya başlamıştı.

<<Seni bir hayli masrafa sokuyorum galiba!>>

<<Bu da bir şey mi? Seni buraların en şık restoranına, yemeğe götüreceğim. Haa, berberden randevu aldın mı?>>

<<Yarın saat onda bekliyor.>>

<<Güzel. Seni dokuz buçukta alırım. Akşam da konser için iki biletimiz var. Oradan çıkınca bir yerde yemek yeriz.>>

<<Bu kadar şeye ne gerek var, Blaise!>>

<<Bırak da buna ben karar vereyim. Artık gidelim mi?>>

Shannon bütün olanlara gittikçe daha fazla şaşırmaya başlamıştı. <<E...evet. Teşekkür ederim,>> diye mırıldanarak yerinden kalktı.

Dış kapıdan çıktıklarında genç adam onu kolundan tutarak bahçeye doğru sürükledi. Arıların sesi ve çiçeklerin mis gibi kokusu duyuluyordu.

<<Blaise, bütün bunları neden yapıyorsun, gerçekten anlayamıyorum!>>

<<Sana daha önce nedenini söylemişim.Rick olanları bana anlattıktan sonra, onun ağabeyisi olarak gelip seni ziyaret etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim.>>

<<Bunu bir görev, bir zorunluluk olarak yapıyorsun öyleyse, değil mi?>>

<<Başlangıçta öyleydi, evet.>>

<<Bana acıyorsun! Tanrım! İnsanların bana acımasından o kadar çok nefret ediyorum ki!>>

<<Hiç düşünmeden hemen sonuca varıyorsun, Shannon. Sana acıdığımı ve bu yüzden de vaktimi sana harcadığımı söylemedim ben.>>

<<Peki niçin?>>

<<İşte bunun için.>>

Shannon birden ona doğru çekildiğini hissetti ve karşı koymaya çalıştı. Ama Blaise'in gücü karşısında hiçbir şey yapamazdı. Genç adam onu göğsünün üzerinde kıracakmış gibi sıkıyor ve dudaklarıyla Shannon'ın dudaklarını eziyordu. Shannon onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama Blaise dudaklarının baskısını daha da arttırmıştı.Shannon şimdiye kadar tatmadığı bir takım garip duyguların etkisi altında, kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissediyordu. Birden sımsıkı sarıldı genç adama. kendisini bırakırsa düşeceğiinden korkuyordu.

Blaise soluk soluğa bir halde onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. <<İşte nedeni buydu. Hiç tahmin etmemiştin, değil mi, güzel Shannon'ım?>>

<<Ben senin 'Shannon'ın' değilim!>>

Blaise onun bu sözlerini duymamazlıktan geldi. <<Seni, ilk gördüğüm andan itibaren öpmek istediğimin farkında bile değilsin!>>

<<Sen delisin! Daha yirmi dört saat önce beni tanı mıydun bile.>

<<Doğru. Yirmi dört saat önce sadece Rick'in eski nişanlısıydın. Senin bir resmini bile görememiştim.>>

Shannon bağıırır gibi bir sesle, <<Rick'e bir tane vermişim ama,>> dedi.

<<O zaman ya fırlatıp attı, ya da bana yalan söyledi.>>

Demek Rick onun resmini saklamak zahmetine bile katlanmamıştı! Shannon birden dehşetle ürpermişti.

<<Rick artık geçmişte kaldı Shannon. Biliyorum, bir zamanlar ona aşık olduğunı sandın ama...>>

<<Sandım mı? Ona gerçekten aşıkım...>>

<<Demin benim kollarımdayken hissettiklerini Rick sana verebilmiş miydi?>>

Shannon içinden 'Hayır' diye düşündü, ama bunu Blaise söyleyemezdi tabii. <<Rick son derece nazik ve iyi bir insandı. Hiç bir zaman beni o türlü öpmesine izin vermemiştim.>>

<<Öyle mi? O zaman bir de bunu deneyelim.>>

Blaise şimdi onu yumuşacık öpmeye başlamıştı. Ellerini Shannon'ın boynunda gezdirdikten sonra saçlarını hafif hafif okşuyordu. Birden dudaklarını kaldırarak, yüzünü ve gözlerini yavaşça öptü ve sonra yine dudaklarına döndü.

Shannon bütün direnme gücünü yitirmişti. Utanmasına rağmen dudaklarını aralayarak o da Blaise'i öpmeye başladı. Kollarını boynuna dolamış genç adamın ipek gibi saçlarını okşuyordu. Bu öpüşün hiç bitmemesini istermiş gibi kendini tümüyle ona vermişti.

Bu öpüşe son veren Blaise oldu. Genç adamın sesini duyunca Shannon birden kendisine gelmişti.

<<Rick seni böyle de hiç öpmemi, değil mi?>>

<<Bütün bunlar sana bir oyun gibi geliyor herhalde! Rick'den daha tecrübeli olduğun bir gerçek, ama bunun aşkla bir ilgisi olmadığını da biliyorsun sanırım. Ben Rick'i seviyordum:>>

<<Onun bu sevgiye layık olmadığını bilmelisin, Shannon. Buna da en iyi karar verecek olan kişi sensin.>>

Rick'e en çok ihtiyacı olduğu bir dönemde kendisini bırakıp kaçtığı bir gerçektir. Bu hareketi de Rick'e hiç yakıştıramıyordu, ama mutlaka geçerli bir nedeni olduğunu düşünüyordu.

Blaise onun düşüncelerini yine okumuş gibiydi. <<Onun seni bırakıp gitmesine bir takım bahaneler bulmaya da kalkma sakın. Bulamazsın çünkü!>>

<<Nereden biliyorsun?>>

<<Demek hala onu korumakta ısrar ediyorsun, Shannon? Bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok bence. Hadi gel!>>

Blaise onu elinden tutarak arabaya doğru götürmeye başladı. Dönüş yolunda arabayı daha hızlı kullanıyordu. Shannon, 'Sanki benden bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi,' diye düşündü. Aralarındaki sessizliği bozacak hiç bir söz gelmiyordu aklına. Eve varınca Blaise arabayı durdurdu. Kapıya geldiklerinde de boşuk bir sesle, <<Yarın sabah saat dokuz buçukta seni alırım.>> dedi.

Shannon da aynı soğuklukta, <<Zahmet etmene hiç gerek yok. Bir taksi çağırırım,>> diye mırıldandı. <<Ben Rick gibi sözünden dönmem, Shannon. Seni alacağımı söylemişim ve öyle de yapacağım.>>

Shannon onunla tartışmanın bir yararı olmayacağını farkındaydı. <<Pekala. Nasıl istersen.>>

<<Kendini her şeye fazla kaptırıyorsun, Shannon. Ayrıca bir nokta daha var: Şöyle ya da böyle sana Rick'i unutturacağım bir gün!>> Blaise eğilerek Shannon'ın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Bridget kapıyı açtığı anda genç adam gözden kaybolmuştu.

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün kapının zili çaldığında Bridget aşağı katın holünü temizliyordu. <<Günaydın, Mr. Strathern. İçeri geçin. Shannon'ı şimdi çağırırım. Sanırım yukarıda.>>

Fakat Shannon yemek odasına bekliyordu. Onu heyecan içinde beklediğini kendine bile itiraftan çekinerek...

Telaşla kapıya çıktı. Çiçekli büzgülü bir etekle bluz giymişti. Ayağında da incecik bantlı sandaletler vardı. Blaise'in sesini duyar duymaz yüzüne hafif bir pembelik yayılmıştı. Onun kafasından 'köşesinde oturan kör kız' görüntüsünü silebilmek amacıyla hemen karşılamaya koştı. Bu sırada ayağı elektrik süpürgesinin kordonuna takıldı ve küçük bir çığlık atarak öne doğru fırladı. Tam yere düşmek üzereyken Blaise'in çelik gibi kolları onu yakaladı. Bütün vücudu korkudan titreyerek genç adamın geniş göğsüne dayanmıştı Shannon.

Bridget ağlamaklı bir sesle, <<Shannon, bir tanem, çok özür dilerim. Seni yukarıda sanıyordum. Yoksa bu Tanrının cezası makineyi burada bırakır mıydım?>> diye bağıyordu.

Blaise'in otoriter sesi duyuldu. <<Böyle ufak tefek kazaların önüne geçemeyiz, Bridget. Ayrıca kimseye de bir şey olmadı.>>

Bridget sakinleşmişti. <<Haklısınız, efendim. Ama ne kadar korktuğumu bir bilerseniz...>>

<<Eğer randevun saat ondaysa artık gitmemiz gerekiyor, Shannon,>> dedi Blaise.

<<Evet. Hoşça kal, Bridget. Telaşlanma artık. Ben iyiyim.>>

Blaise onu kolundan tutarak ön merdivenlerden indirdi. Hava o günde güneşliydi. Shannon, sevinle mis gibi bahar havasını içine çekti. <<Bu havada eve kapanıp oturmak ne büyük hata! Blaise, dün biraz kavga ettiğimizi biliyorum, ama amacın ne olursa olsun, bana gösterdiğin yakınlığa gerçekten müteşekkirim.>>

Blaise arabanın motorunu çalıştırmıştı. <<Rica ederim. Haa, bu sabah bir kaç yerle görüştüm. hafta içinde körler alfabetini öğrenmek için derslere başlıyorsun. Ayrıca köpek almak için de adını listeye yazdırdım.>>

Shannon neşe içinde, <<Hayatımı yönetmeyi iyice ele aldın demek!>> diye mırıldandı.

<<Birinin ele alması gerekiyordu ama...Senin de çaba sarf etmediğin ortadaydı.>>

<<Blaise, annem kesinlikle bir köpek almama izin vermez.>>

<<Bu alelade bir köpek değil...>>

<<Hiç fark etmez.>>

<<Bu köpek senin hayatına yepyeni bir yön verecek. Annen neden karşı çıksın ki? Örneğin bu sabah bir köpeğin olsaydı evde düşmeyecektin.>>

Shannon başını önüne eğmiş, endişeyle ellerini açıp kapıyordu. <<Kesinlikle izin vermez. Biliyorum.>>

<<Görürüz. Neden beni hala onunla tanıştırmadın? Evde değil mi?>>

<<Hayır. California'ya bir arkadaşını ziyarete gitti. yarın öğleden sonra dönecek.>>

Shannon birden susarak derin derin içini çekti. Annesi, bütün o güzel ve yumuşak görünümüne rağmen demir gibi bir iradeye sahipti. Şu anda ise, bu köpeğin hayatını nasıl değiştireceğini bilmesine rağmen annesinin istemeyeceğini de çok iyi biliyordu. Her neyse...Annesi şimdi burada olmadığına göre bu anın tadını çıkarmaya bakmalıydı.

Berber, Shannon'ın saçını ıslatıp fön çektikten sonra gevşek bir topuza tepesinde topladı. Bu saç modeli Shannon'ın güzel profilini ve zarif boynunu daha da ortaya çıkarmıştı. Daha sonra Blaise'le kol kola sahilde yürüyüş yaptılar ve bulvar kahvelerinden birinde oturup uzun uzun sohbet ettiler.

Öğleden sonrayı Shannon evde geçirmişti. İple çektiği gece ise bir harikaydı. Blaise bütün gece onun üzerine titremişti adeta. Konserden sonra bir yerde yemek yediler. İçtiği şarabın da etkisiyle Shannon adeta normal hayatına dönmüş gibiydi. Fakat ne yazık ki eve dönme zamanı gelip çatmıştı. Blaise evin önünde arabayı park etti ve motoru durdurdu.

Shannon utangaç bir ifadeyle uzanıp onun elini tutmuştu. <<Bu gece için çok teşekkür ederim, Blaise. her anından ayrı bir zevk aldım. Benimle bu kadar yakından ilgilendiğin için de ayrıca teşekkür ederim>>

Blaise de onun elini okşamaya başlamıştı. <<Ben de çok zevk aldım, Shannon. Seninle birlikte olmak bambaşka bir şey...Ayrıca sana bazı şeyleri anlatırken ben de dünyayı yeni bir gözle görmeye başladım. Bu da benim için yepyeni bir tecrübe oldu. Benim de sana teşekkür borcum var.>>

Bu sözlerden çok etkilenen Shannon neredeyse ağlamak üzereydi. Blaise birden uzanarak onun çıplak omzunu tuttu. Bir eliyle de çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı.

Yumuşacık bir öpüşle dudakları bir birini bulmuştu. Shannon ona doğru uzanmış, ellerini genç adamın saçlarına doğru sokmuştu. Son derece tecrübesiz olmasına rağmen bütün benliğiyle ona karşılık veriyordu. Her ikisini de bir anda güçlü bir ihtiras dalgası sarmıştı. Blaise, şimdi boynunu öpmeye başlamıştı. Shannon, damarlarındaki kanın hızla aktığını hissediyordu. Blaise onu yeniden dudaklarından öperken, omzundaki incecik askıyı indiriyordu. Birden Blaise'in elinin göğsünün üzerinde olduğunu fark etti Shannon. Bütün vücudu alev alev yanıyordu şimdi...

<<Çok güzelsin, Shannon...Seni o kadar çok istiyorum ki...>> Blaise birden başını kaldırarak sustu.

<<Ne oldu?>>

<<Biri verandanın ışıklarını yaktı. Garajın önünde de siyah bir mercedes var.>>

<<Annem! Erken dönmüş olmalı.>> Shannon titreyen parmaklarıyla askısını düzeltti. Birden gerçeklere dönmek Shannon'ı dehşete düşürmüştü.

<<Ondan korkuyorsun!>>

Shannon başını salladı. <<Ne aptallık, değil mi? Yirmi bir yaşındayım, ama ondan korkuyorum işte!>>

<<Ben de seninle içeri geleceğim.>>

<<Gelmesen daha iyi olur. Çok kızar sonra.>>

<<Daha iyi ya! O yüzden geleceğim zaten.>>

<<Ama, Blaise...>>

<<Sana dün ne söylediğimi hatırlamıyor musun? Bana güven demiştim. Hadi bakalım!>>

Shannon karşı koymaya fırsat bulamadan genç adam onu arabadan çıkardı ve merdivenlere doğru yürümeye baladılar. Tam bu sırada ön kapı birdenbire açıldı.

Lorna Hart oldukça gergindi. Ve çok kızdığı zamanlarda olduğu gibi, kontrol altında tutmaya çalıştığı bir sesle, <<En sonunda eve gelebildin, Shannon!>> dedi.

Shannon biraz da Blaise'in yanında oluşundan güç alıyor gibiydi. <<Evet, geldim ve harika bir gece geçirdim. Anne, seni tanıştırmak...>>

<<Kimseyle tanışmaya gerek duymuyorum ben! Hemen içeri gir ve yatağına yat. Dr. Snider aşırı yorgunlukları yasaklamıştı sana. Unuttun mu?>>

<<Yorgun falan değilim. Çok iyiyim en!>>

<<Kabalıktan hiç hoşlanmadığımı bilirsin, Shannon. Senin bakımınla ben uğraştığıma göre, izin ver de sağlığını ilgili konularda da ben karar vereyim. Kör bir kızın bakımının da ne kadar güç olduğunu tahmin edersin herhalde!>>

Shannon yüzüne bir tokat vurulmuş gibi irkilmiş ve yeni yeni kazanmaya başladığı güvenini birden yitirmişti. Blaise'in yanındayken neredeyse kör olduğunu unutmuştu. Şu anda ise annesinin acımasız sözleri yine ona sakatlığını hatırlatmıştı.

Birden Blaise'in kamçı gibi şaklayan sesi duyuldu. O ana kadar Shannon, Blaise'in ne kadar kızgın olduğunun farkında bile değildi. <<Mrs. Hart, ismim Blaise Strathern. Rick'in üvey ağabeyiyim. Uzun bir süreden beri yurt dışındaydım. Döndüğümde kazayı öğrendim ve kızınızın nasıl olduğunu öğrenmeye geldim. Yarın öğleden sonra Shannon'ı arabayla gezdirmek için izninizi rica ediyorum. Saat iki senin için uygun mu, Shannon?>>

Genç kız cevap vermeye fırsat bulamadan Lorna söze karıştı. Buna pek imkan yok. yarın Shannon'ın dinlenmesi gerek.>>

<<Shannon son derece sağlıklı bir kız. Dışarı çıkması da kendisine çok iyi gelecektir.>>

<<Shannon'ın gözleri görmüyor, Mr. Strathern! Cevabım hayırdır şimdi izin verirseniz...>>

<<İki şey var, Mrs. hart! Birincisi, gelecekte Shannon'ın bağımsız olabilmesi için elimden geleni yapacağım! İkincisi de, yarın saat ikide gelip Shannon'ı alacağım! Yarın geldiğimde Shannon'ı göremezsem, onu bulana kadar bütün evi başınıza yıkarım! Umarım ne demek istediğimi iyi anlamışsınızdır!>>

Shannon taş kesilmiş bir haldeydi. Birden Blaise'in ellerini omuzlarında hissetti. Genç adam onu hafifçe dudaklarından öperek, <<Yarın görüşmek üzere, Shannon. Bu güzel gece için tekrara teşekkür ederim,>> dedi.

Onun dokunuşu ve öpüşü Shannon'a ihtşyacı olan güveni vermişti yeniden. Sakin bir sesle, <<Haklısın anne, biraz yorulmuşum. Hemen yatmaya gdiyorum. Yarın sabah bana tatilinin nasıl geçtiğini anlatırsın.İyi geceler,>> dedi.

Annesi hiç sesini çıkarmadı. Shannon hemen oradan kaçarak düşünceli bir yüzle odasına çıktı. Topuzunu çözerek yavaş hareketlerle saçlarını fırçaladı. Son iki günde artık kararını vermişti. Kazadan bu yana sürdürdüğü ölü yaşamına bir daha dönmeyecekti.Blaise yanındayken, kalabalık içine girmiş, restoranlarda yemek yemiş, konsere gitmiş ve insanların arasına karışmıştı. Yanında bir

köpek olduğu zaman da özgürlüğünü iyice elde etmiş olacaktı. Yarın sabah bu konuyu annesiyle konuşması gerekiyordu.

Shannon kahvaltısını bitirmek üzereydi ki, annesinin merdivenlerden inen ayak sesini duydu. kahvesinden bir yudum alarak telaşını ve endişelerini bastırmaya çalıştı. <<Günaydın, anneliyi uyudun mu?>>

<<O sinirle ne kadar uyuyabilirdim acaba!>>

Shannon bu kırıcı cevabı duymazlıktan gelerek neşeli bir sesle, <<California'dan yeni elbiseler aldın mı? Şu anda üzerinde ne var?>> diye sordu.

<<Açık yeşil jarse bir elbise.>>

Sabahın eken saati olmasına rağmen, Shannon annesinin çok şık olduğunu tahin edebiliyordu. Saçının her teli dikkatle taranmış ve makyajı yapılmıştı mutlaka. Sürekli jimnastik yaptığı için vücudu bir genç kıızı kıskandıracak güzellikteydi.

Shannon, tabak çatal gürültüsünden, annesinin her zamanki gibi yalnız greyfurt ve kahveden oluşan kahvaltısına başladığını anlamıştı.

<<Shannon, gece uyuyup dinlendikten sonra aklını başına toplamışsındır umarım. Mr. Strathern'in ilgisi gerçekten takdir edilecek bir şey ama, bu ilginin devam etmeyeceği açıkça belli. Sana bir takım sözler vererek nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama buna bir son vermek gerekiyor.>>

Shannon derin bir soluk aldı. <<Anne, onun yaptığı zadece bana başka bir yaşamın da olduğunu göstermek ve içinde olduğum kötü ruh halinden beni kurtarmak. Buna karar veren de benim. Daha sık dışarı çıkmak ve insanların arasına karışmak istiyorum.>> Shannon bir an duraksadıktan sonra sözüne devam etti: <<Babamdan fazla söz edilmez bu evde, ama kararımı verirken, burada olsaydı, o da beni böyle bir seçim yapmaya zorlardı diye düşünüyordum...>>

Lorna, kızını şaşırtan bir öfkeyle onun sözünü kesti. <<Baban! Baban gibi olmana hiç bir zaman izin vermeyeceğim! Ona en çok ihtiyacım olduğu anlarda bile yanımda değildi. Nerede sabah, orada akşam!..Senin yerin ise benim yanımdır.>>

<<Anne, ben...>>

<<Bana çok şey borçlusun, Shannon! Beş yaşından beri, neler çektiğimi bir ben bilirim. Yalnız başıma...O kıymetli babanın yardımı olmadan!>>

Yakışıklı babasının hayali hala gözlerinin önündeydi Shannon'ın. Küçük bir çocukken onu havalara atıp hoplatan ve sürekli gülen nanası hiç aklından çıkmamıştı.

<<Onu hiç sevmedin mi, anne?>>

<<Hayır!..Ondan nefret ederdim!>>

Lorna kahve fincanını gürültüyle tabağa bıraktı. <<Şu anda babandan söz etmiyoruz! Söz konusu olan sensin!>>

<<Ona benzeyeceğimden ve seni yalnız bırakıp gideceğimden korkuyorsun, değil mi? Böyle bir şey yapmayacağımı...>>

<<Bu psikolog ağızlarını bırak, Shannon! Bu kadar yılımı senin için harcadım. bana bir şeyler borçlu olduğunu anlamıyor musun? Şu Blaise Strathern denen adamla bir daha görüşmeni istemiyorum.Üzerinde çok kötü etkiler yaptığı açıkça ortada!>>

<<Nasıl kötü etkiler?>>

<<Çok...çok değişmişsin...Kabalaşmışsın ve bana karşı geliyorsun...>>

<<Bu yüzden onu tebrik etmelisin, anne. Neden anlamak istemiyorsun? Beni hayata döndürdü, kendime güvenmemi ve kendimle gurur duymamı sağladı! Bunlardan memnun değil misin?>>
<<Söyleyeceğim tek şey, onun buraya bir daha gelmemesi! Bugün de yüzüne karşı söyleyeceğim zaten!>>
Sahannon öne doğru eğilmiş, elleriyle masanın örtüsüne yapışmıştı. <<Körler alfabetini öğrenmemi ve bir köpek almamı istiyor sadece...>>
<<Bu evde bir daha köpek sözü edilmesini istemiyorum!>>
<<Bir köpeğim olursa yalnız başıma sokağa çıkabilirim. Hatta üniversite eğitimime bile devam edebilirim. Anne!..>>
<<Hayır! Köpek alınmayacak!>>
<<Yirmi bir yaşındayım, anne. Bana engel olamazsın!>>

Annesi vahşi bir sesle güldü. <<Sevgili yavrum, bir tek şeyi unutuyorsun galiba: para! Tek kuruşun bile yok. Benim de bir köpek için tek bir kuruş bile vermeyeceğimi biliyorsun herhalde?>>

Shannon'ın dizleri titremeye başlamıştı. <<Körlüğümü bir dereceye kadar yenmemi istemiyor musun? Senin sırtına daha az yük olacağım için sevinmelisin!>>

<<Bazı gerçekleri neden göremiyorsun acaba? Pek sanmıyorum ya, diyelim eğitimi tamamladın, sonra ne olacak? Bir iş falan mı bulacağını sanıyorsun yoksa? Hiç umutlanma! Mr. Strathern'in de senin kafanı olmayacak hayallerle doldurması akıl alacak bir şey değil!>>

Shannon başını önüne eğerek sustu. Belki de annesi haklıydı. Belki de körlüğünü kabullenip savaştan vazgeçmeliydi.

Kızının pes ettiğini fark eden Lorna hemen üzerine gitti. <<Bugün öğleden sonra onu bir daha görmek istemediğini söylerim. Senin için en iyisi bu, inan bana, Shannon.>>

Shannon, ellerini yanaklarına bastırarak, annesine cevap verememişti. Kim haklıydı acaba? Blaise'in dediği gibi ısrarla savaşa devam mı etmeliydi, yoksa annesinin dediği gibi gerçekçi olup durumunu kabullenmeli miydi?

Lora sandalyesini çekerek ayağa kalktı. <<Bu akşam iki masa briç oynayacağız. Konular gelince sen de aşağı in de biraz konuş onlarla. Umarım Jessie biraz aklını oyuna verebilir. Şimdi gidip akşam yemeği için Bridget'le konuşayım. Oturma odasının iyice temizlenmesi gerekiyor. Ben yokken işleri epey sermiş anlaşılan.>>

Shannon hiç sesini çıkarmadan oturuyordu. Lorna için konu kapanmıştı artık. Bugün öğleden sonra evde oturacak, akşam da konukların yanına inerek annesinin yaşlı ahablarıyla sohbet edecekti.

Shannon'ın ise buna hiç tahammülü yoktu. Ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti. Doğa kollarını açmış onu bekliyor, kendisiyle kaynaşmasını istiyordu. Pencerenin kenarına çöker gibi oturdu ve alnını pervaza dayadı.

Dördüncü Bölüm

Shannon öğle yemeğinden sonra odasına çıktı. Blaise saat ikide gelince annesi onunla konuşacaktı. Odasının kapısını kapattıktan sonra hemen gardırobuna koştu ve bluciniyle kazağını dışarı çıkarttı. Annesi blucin giymesini hiç istemezdi. Hele şu anda yapacaklarını bir duysa...

Saçlarını fırçalayarak parfümden biraz sürdü. Yeniden oda kapısını açıp bir süre dışarısını dinledi e arka merdivenlere doğru yürüdü.

Dikkatle mutfak kapısını açarak dışarı süzüldü. Kapı gıcırdadığı için duyan var mı diye bir süre bekledi. Ama evdeki tek ses elektrik süpürgesinin homurtusuydu. Adımlarını dikkatle hesaplayarak gün ışığına çıktı. Evin arkasından dolanarak araba yoluna çıkacak ve Blaise'e, bağımsız olmasını imkansız olan nedenleri annesi yerine kendisi söylemeliydi. Zaten eninde sonunda bu ayrılık gerçekleşecekti. Nasıl kapana kısıldığını, özellikle parasızlığı nedeniyle bu evde nasıl hapis kalması gerektiğini anlatacaktı.

Küçük koruluğun yolunu hatırlamaya çalışarak ilerledi. Fakat birden dallara takılarak sendeledi ve yokuş aşağı olduğu için kendini tutamadan yola doğru fırladı. O anda acı bir fren sesi duydu. Bir arabanın kapısı sertçe kapandı ve kendine doğru ilerleyen ayak seslerini işitti.

Blaise, onu kollarından tutarak kaldırmış ve vahşi bir sesle bağırmaya başlamıştı. <<Shannon! Aman Tanrım! Az kalsın sana çarpıyordum! Bir şeyin yok ya?>>

Shannon'ın korkudan dizleri titriyordu. <<Çok...çok özür dilerim, Blaise! Seni korkutmak istememiştım...>>

Blaise'in bakışları Shannon'ın kağıt gibi yüzünde ve berelenmiş kollarında dolaşıyordu. Dudaklarına kadar bembeyaz olduğunu Shannon göremiyordu tabii. Blaise onu göğsüne yasladığında deli gibi çarpan kalbinin sesini duydu sadece.

<<Özür dilerim, Blaise. Seni kaçırmak istemiyordum. Beni görmeden eve gideceksin diye acele ediyordum.>>

<<Tatsız bir şeyler mi oldu?>> Shannon telaşla başını salladı. <<Eve gitmemi istemiyor musun?>>

<<Hayır. Arabayla biraz dolaşabilir miyiz acaba? Seninle konuşmak istiyorum.>>

<<Tabii. Hadi gel.>>

Shannon, bacakları titrediği için arabaya oturunca rahatlamıştı. Blaise de bir süre sonra yanına oturdu ve arabayı çevirdi.

<<Şimdi arkana yaslan ve rahatla. Daha sonra konuşuruz.>>

Shannon hiç sesini çıkamadan arkasına yaslandı. Gözlerine dolan yaşları engellemeye çalışıyordu. Blaise'i çok az tanımasına rağmen ona garip bir şekilde güveniyor ve gücüne ihtiyaç duyuyordu. Buradan gittiğinde onu özleyecekti... Hem de çok özleyecekti. Gözlerini sımsıkı yumdu. Kollarındaki sıyrıkların acısını yeni yeni duymaya başlamıştı.

Yarım saat kadar gittikten sonra toprak bir yola saptılar. <<Bu çiftliğin sahibi arkadaşımıdır. Şimdi meyve bahçelerine doğru gidiyoruz. Orada rüzgar yoktur.>> Blaise arabayı durdurduktan sonra ağaçlardan birinin altına battaniye serdi ve Shannon'ı da üzerine oturttu. <<Şimdi anlat bakalım dün gecedten bu yana neler oldu?>>

Shannon anesiyle arasında geçen konuşmaları bir bir anlattı. <<Annemin herkese sahip çıkma arzusunu bilirdim ama, bu kadarını da tahmin etmezdim doğrusu. Tümünü kendisine bağımlı olmamı istiyor sanki. İşte böyle. Görüyorsun ya, hiçbir umut yok. Benim param yok, annem de köpeği satın almayacak.>> Shannon uzanarak elini Blaise'nin koluna koydu ve yeşil pırıltılı gözlerini genç adamın

yüzüne çevirdi. <<Fakat yine de her şey için sana teşekkür etmek istiyorum, Blaise. Ben...ben...>> Shannon birden sustu. Yanaklarına hafif bir pembelik yayılmıştı.

<<Evet, Shannon?>>

<<Seni özleyeceğim, Blaise.>>

<<Her şey burada bitiyor mu demek istiyorsun yani?>>

Shannon şaşkın bir halde başını salladı. <<Ta..tabii!..>>

<<Yalnız bir şey var, Shannon. Ayrıntılarını öğrenemediğim için dün sana sözünü etmemiştim. Fakat öncelikle iki konuda savaş vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Birincisi gözlerinin görmemesi, ikincisi ise annenin baskısı.>>

<<Bu savaşları kazanabileceğimi hiç sanmıyorum. hayattaki tek varlığım annem...>>

<<Saçma! Annen, etrafında bir sürü arkadaşı olan sağlıklı ve zengin bir kadın. Bu gerçeği de unutmamalısın.>>

<<Olayı dramatik bir hale koyma demek istiyorsun, değil mi?>>

<<Eh, o da var tabii!>>

Shannon, onun yine doğruyu söylediğini biliyordu ama düşünmesi için zamana ihtiyacı vardı.

<<Demin 'bir şey var', demiştin . Neydi o?>>

<<Beni dikkatle dinlemeni ve sözümü bitirene kadar da kesmemeni istiyorum, Shannon. Kazadan sonra Vancouver'da seninle ilgilenen doktorlarla konuştum. O da, çok iyi bir cerrah olan, Toronto'daki Mr. Mac Auley'le görüşmemi söyledi. Seni iyice muayene ettiği için Toronto'ya gidip o doktora bir görünmenin iyi olacağı kanısında. Bir dizi testten sonra ameliyatın ne kadar başarılı olabileceği konusunda bir karar verecek.>>

Shannon öen doğru eğilmiş, parmaklarını Blaise'in koluna geçirmişti. <<Yani...yani tekrar görebileceğimi mi söylemek istiyorsun?>>

<<Sadece Toronto'ya gitmen gerektiğini söylediler, Shannon. Hiç bir söz vermediler ve Garanti de vermiyorlar.>>

Shannon'ın kalbinde aniden parlayan umut ışığı birden sönuvermişti. <<Ta oralara kadar boşuna da gitmiş olabilirim, değil mi?>>

<<Evet.>>

Shannon elini onun kolundan çekerek kucağına koydu ve sakinleşmeye çalıştı. Bir süre sonra da hafif bir sesle, <<Hayır, Blaise. Oraya gitmeyeceğim,>> diye mırıldandı.

<<Neden gitmiyormuşsun?>>

<<O kadar yolu gidip de elim boş geri dönmeye dayanamam.>>

<<Sen de hemen en kötü ihtimali düşünüyorsun, Shannon.>>

<<Ayrıca artık hastanelere de tahammülüm kalmadı.>>

<<Yarın sabah için, Victoria'dan Toronto'ya giden uçakta iki kişilik yer ayırttım.>>

Blaise o kadar doğal bir sesle konuşmuştu ki, Shannon'ın bu sözleri hazmetmesi bir kaç dakika sürdü. <<İptal edebilirsin pekala.>>

<<Hayır, Shannon!>>

<<Blaise, gitmek istemiyorum. Dr. Snider hiç bir şansım olmadığını...>>

<<Dr. Snider göz doktoru değil. Vancouver'daki göz doktoru ise mutlaka gitmeni söyledi.>>

<<Shannon, <<Öyle mi söyledi,>> diye fısıldadı.

Blaise onu omuzlarından yakaladı ve bir süre gözlerini bu güzel yüzde dolaştırdı. <<Bir kez gitsen ne kaybedersin sanki?>>

<<Sanırım hiç bir şey. Daha kötüsü olacak değil ya! Ama ta oralara nasıl gidebilirim, Blaise? Hiç param yok ki! Bugün olanlardan sonra annem de vermez bana.>>

<<Bilet paraları ödendi zaten.>>

<<Hayır, Blaise! Böyle bir şeyi kabul edemem!>>

<<Bunun sözünü bile etmeni istemiyorum. Zaten annen de senin iyiliğini ister, değil mi?>>

Shannon, her şeyin ne kadar büyük bir hızla geliştiğini düşünüyordu. <<Ben...ben...çok korkuyorum,Blaise!>>

<<Tabii korkacaksın. Kolay göze alınır bir iş mi?>>

<<Her şeyi ne kadar da kolay çözümlüyorsun!>> Shannon birden ona dokunmak ihtiyacıyla elini Blaise'in dizine dayadı. <<Rick'le hiç bir zaman böyle konuşmazdım. Neden bilemiyorum...>>

<<Koşullar şu anda çok değişik. Hem zaten Rick'le birbirinize aşkıttınız!>> Shannon, ellerinin altında onun teninin sıcaklığını hissediyordu. Evet, Rick'le birbirlerine aşıktılar ve mutluydular ve bu tğr konuşmalara da zaten hiç gerek yoktu. Ama eğer böyle bir durum olsaydı, acaba Rick'e de bu tür bir güven duyabilir miydi? Sıkınrı içinde 'Hiç sanmıyorum,' diye düşündü.

<<Rick'in kesip attığı tırnak kadar bile bir değeri olmadığına keşke seni inandırabilsem!>>

Shannon, onun sesindeki öfkeyi duyunca şaşkınlıkla başını kaldırdı. kafasındaki bütün kuşkuları Blaise'le paylaşmak ihtiyacıyla yanıyordu. Fakat konuşmaya fırsat bulamadan Blaise ona yaklaştı ve kendine çekerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Sanki bu öpüşle Rick'in tüm anısını Shannon'ın kafasından silmek istiyordu. Blaise'in dudakları kendilerinkini bulunca deminden beri beklediği şeyin bu olduğunu fark etmişti genç kız. Ona iyice sokulmak ve bütün korkularını onunla paylaşmak arzusundaydı. Yavaş yavaş bütün benliğinin tuttuğunu hissetti. Şimdiye kadar duymadığı bir zevk dalgasının içinde yüzüyordu. Blaise onu battaniyenim üzerine yatırmış, bütün vücuduyla vücudunu eziyor, Shannon'ı arzuladığı her halinden belli oluyordu.

Blaise, göğüslerini okşamak için elini bluzunun altına attığında, Shannon da ellerini onun kazağının altından sokarak adaleli vücudunu okşamaya başladı. Genç adam dudaklarını göğüsleri zerinde gezdirmeye başlayınca Shannon için zaman durmuştu sanki.Damarlarındaki kanın hızla aktığını hissediyor, ondan daha fazlasını beklediğini fark ediyordu.

Blaise birden durunca genç kız şok geçiriyormuş gibi oldu. Birden her şey sessizleşmiş, sadece güneşin sıcaklığı kalmıştı.

Shannon, ellerini uzatarak onun gerginleşmiş yüzünü okşadı. <<Blaise...ne oldu? Lütfen!.. Neden durdun?>>

Blaise birden onu iterek doğrulmuştu. <<Delilik bu yaptığımız! Seni böyle öpmeye hiç hakkım yok!>> <<Ama ben...>>

<<Bak, Shannon! Bir zamanlar Rick'in nişanlısıydın. Onun için daha önce hiç öpüşmemiş gibi numara yapma bana! Rick'i yi tanıdığım için, namuslu bakire rolünü de bırak!>>

Shannon, birden yerinden fırlayarak ayağa kalktı. Yüzü kızarmış, açık bluzundan ipek gibi cildi ortaya çıkmıştı. Saçları pırl pırl parlıyordu. <<Bu kez yanıldın işte, Blaise Strathern! Rick'le hiç bir zaman sevişmedim ben!>>

<<Rick bana seviştiğinizi söyledi, Shannon!>>

Shannon, bir adım geri gitti. Yüzü allak bullak olmuştu. <<O zaman yalan söylemiş!>>

<<Böyle bir konuda neden yalan söylemek ihtiyacı duysun ki?>>

Gerçekten de 'neden?' Shannon ellerini yumruk yapmış sıkıyordu. <<Hiç bir fikrim yok! Ama sana söylediğim gerçeğin ta kendisidir. Rick'le hiç sevişmedim. Ya da herhangi bir başkasıyla...>>

<<Nasıl istersen...>>

<<Bana hiç inanmıyorsun, değil mi? Söylediğim tek bir söze bile inanmıyorsun?>>

<<Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, Shannon! Rick'le aranızda ne geçtiyse geçti. Bu senin bileceğin bir iş! Ama bugün seninle sevişmeye kalkan benim. Bu yüzden de senden özür diliyorum. Bu koşullar altında böyle davranmak aklımın uzundan bile geçmezdi.>>

<<Bu koşullar altında ha?>> Shannon ondan bir cevap bekledi, ama Blaise hiç sesini çıkarmamıştı.

<<Peki, ben senin yerine cevap vereyim öyleyse! Kör olduğum için demek istiyordun, değil mi?>>

Yeniden bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Blaise, <<Düşündüğün gibi değil, Shannon. Ama şu anda bunu sana açıklamayacağım,>> dedi.

Ama Shannon onu duymamıştı sanki. Sinirden her tarafı titriyordu. <<Lütfen, beni eve götürür müsün, Blaise?>>

<<Tabii...Shannon?>>

Shannon ani bir ümitle başını ona çevirdi. <<Evet?>>

<<Ne olursa olsun, daima senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum.>>

Shannon neye inanacağını bilmez bir haldeydi. <<Sahi mi? Soğru mu söylüyorsun, Blaise?>>

<<Evet. Sana söz veriyorum.>>

<<Artık eve gitmek istiyorum.>>

Shannon, eve gitmesinin de bir çözüm yolu olmadığını, orada da annesiyle savaşıması gerektiğini biliyordu. Evin önüne vardıklarında Blaise onun kolunu tuttu. <<Bende seninle içeri geliyorum.>> Kapıyı Bridget açtı. <<Shannon, yavrum! Beni çok telaşlandırdın! Hele annen kendini kaybetmek üzereydi neredeyse!>>

Blaise, soğuk bir sesle, <<Mrs. Hart nerede?>> diye sordu.

<<Buradayım, Mr. Strathern. Shannon, berbat bir haldesin! Evden mi kaçmaya çalışıyordun yoksa?>>

Shannon birden irkilmişti. Cevap vermeye fırsat bulamadan Blaise'in sesini duydu. <<Gerçeğe bir hayli yaklaştınız, Mrs. Hart! Yarın sabah Shannon'ı Toronto'ya, bir göz doktoruna götürüyorum. Büyük bir ihtimalle ameliyat olacak.>>

<<Böyle bir şey söz konusu bile olamaz!>>

<<Sanırım kızınız kararını verdi bile.>>

<<Bu konuyu daha önce Shannon'la görüşmüştük. Aptalca bir takım hayalleriniz uğruna ona beş kuruş vermeyeceğimi çok iyi biliyor!>>

<<Ben de ona mali yönden destek olacağımı söyledim, Mrs. Hart!>>

Shannon gergin bir halde annesinin cevabını bekledi. O anda gözlerinde nasıl şimşekler çektığını tahmin edebiliyordu.

<<Anlıyorum. Acaba karşılığında ne bekliyorsunuz, Mr. Strathern?>>

<<Anne! Durum hiç de tahmin ettiğin gibi değil. Sadece bana yardımcı olmak istiyor!>>

Lorna, zalim bir sesle güldü. <<Daha öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki, Shannon. Bu saflığın gerçekten çok hoş, ama biraz fazla kaçmıyor mu?>>

<<Bu hakaretlerinizi hoş görmeyeceğimi özellikle belirtmek isterim, Mr. Hart! Rick'in yaptıklarından sonra Shannon'a karşı sorumluluk duyuyorum. Hepsi bu!>>
<<Mr. Strathern çok haklı anne! Bu sadece bir iş anlaşması. Parasını da kim öderse ödesin, ben gitmeye kararlıyım.>>
<<Benimle bu tür konuşmandan hiç hoşlanmıyorum, Shannon!>>
<<Özür dilerim, anne. Ama bu konu benim için son derece önemli.>>
<<Anlıyorum. Madem bu kadar kararlısın, o halde bütün ödemeleri de ben yapacağım. Kimseye rezil olmaya niyetim yok. Paranız da cebinizde kalsın, Mr. Strathern!>>
<<Nasıl isterseniz. Yarın sabah sekiz buçukta seni alırım, Shannon. Uçak saat onda kalkıyor. Toronto'ya varır varmaz da hemen hastaneye gideceğiz.>>
<<Teşekkür ederim.>>
<<İyi akşamlar, Mrs. Hart. Shannon, sana verdiğim sözü de sakın unutma!>>

Shannon arkasındaki kapının kapandığını duydu. Kafasında binbir çeşit duygu çarpışıyordu. Bir an, Blais'in arkasından koşmak, kollarını boynuna dolamak ve onu dudaklarından öpmek istedi. Bu duygusunun yüzünden okunmasından çekinerek hemen annesine arkasını döndü.
<<Bu ameliyatın başarılı olma şansı var mıymış?>>
<<Bilmiyorum. Doktor ameliyat yapmaya gerek bile görmeyebilir.>>
<<Hey Tanrım! Ne aptalca işler! Daha önce de söyledim sana. Bu adam kafanı olmadık şeylerle dolduruyor. Ama gerçek olan bir şey varsa, o da artık benim sözümü dinlemediğin!>>

Shannon kalbinin ta derinliklerinde, annesinin Blaise konusunda söylediklerinde haklı olmasından korkuyordu. <<Yine de deneyeceğim. Lütfen Bridget'e söyler misin? Gelip bavulumu yapmama yardım etsin.>> Shannon merdivenleri çıkmaya başladı. Bu küçük savaşı kazandığından dolayı gururlanıyordu.

Shannon hastaneye geleli aradan yirmi dört saat geçmişti. Bu sırada neşeli bir hemşirenin sesi duyuldu. <<Bir şeye ihtiyacınız var mı, Mss KHart?>>
<<Lütfen, bana Shannon de.>>
<<Benim de adım Anita. İki hafta boyunca bu vardiyada olacağım. Sık sık görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa, şuradaki zile bas. Ziyaretler saat dokuza kadardır. Gece ben gelip seni yatmaya hazırlarım. Bugün hayli yorulduğun için bu gece rahat uyursun umarım.>>

Gerçekten de uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu. Annesi onu soğuk bir tavırla uğurlarken, Bridget uzun süre ağlamıştı. Havaalanının karışıklığı ve şehrin gürültüsü de Shannon'ı epey yormuştu. Ama bütün gün boyunca Blaise hiç yanından ayrılmamıştı. O olmasaydı bu yolculuğu yalnız başına yapması imkansızdı.

Bu sırada Blaise'in odadan içeri girdiğini duydu ve gülümsedi.>> Merhaba!>>
Genç adam yatağın ayak ucuna gelerek bir süre onu seyretti. Daha sonra garip bir ses tonuyla, <<Çok güzelsin,>> diye mırıldandı.

Shannon birden kızardı. Belki bininci kez Blaise'in yüzünü görme arzusu duydu. Acaba gök mavisi gözleri ona gülümsüyor muydu? Utangaç bir ifadeyle yatağının kenarına vurarak, <<Gel, otur yanıma,>> dedi.
Blaise'de yine bir duraklama olmuştu. <<Sana bir çiçek getirdim.>>
<<Ne çiöeği?>>
<<Kırmızı güller.>>

Shannon elini uzatarak buketi aldı ve yüzünü güllere yaklaştırarak kokladı. Kırmızı güllerin 'aşk' demek olduğunu bildiğinden yüreği heyecanla çarpmaya başlamıştı.

<<Buradaki işimiz bitince babamın yazlık villasında iki hafta kalacaksın, Shannon. Ameliyattan sonra hemen yolculuk yapamazsın. Biraz dinlenmen gerekiyor.>>

<<Ameliyat olacağımdan emin gibisin.>>

<<vet, sanırım.>> Yine uzun bir sessizlik oldu.

Shannon hafifçe kaşlarını çattı. <<Blaise, bir tatsızlık mı var? Çok sessizsin.>>

<<Sana bir şey söylemem gerek.>>

Shannon birden paniğe kapıldığını hissetti. <<Yaa! Ne söyleyeceksin?>>

<<Bu gece Toronto'dan ayrılıyorum. En azından bir hafta burada olamayacağım.>>

<<Yani..yani bütün tesler yapılırken ve belki de ameliyat olurken burada olmayacak mısınız?>>

Blaise onun iki elini birden tutup, avuçları içinde sıkarak okşamaya başladı. <<Çok özür dilerim, Shannon. Gerçekten ne kadar üzüldüğümü anlatamam...>>

<<Sen yanımda olacaksın diye bütün bu işlere kalkıştım ben! Sana ihtiyacım var!>>

Blaise onun ellerini o kadar çok sıkıyordu ki, Shannon acıyla ufak bir çığlık attı. <<Kusura bakma, Shannon. Sana açıklamaya çalışacağım. Benim arkeolog olduğumu biliyorsun. Kuzeyde bir kazı yapıyorlar şu anda. Kazının başkanı ciddi bir kalp krizi geçirmiş. Dün gece bana telefon ettiler ve onun yerine geçmemi istediler. Bu kazı için çok para harcandı ve çok önemli bir araştırmalardan biri olacak. Hiç olmazsa işleri biraz yoluna koyabilmek için bana ihtiyaçları var.>>

Shannon onun sözlerini yarım yamalak dinlemişti, ama kafası bir noktaya takılıp kalmıştı.

<<Dün gece bunu biliyordun, değil mi?>>

<<Evet.>>

<<Peki neden bana söylemedin? Hastanede kaldığım sürece yanımda olacağını sanıyordum!>>

<<Sana özellikle söylemedim, Shannon. Söyleseydim buraya gelmeyeceğinden korkuyordum.>>

<<Beni budala yerine koydun!..>>

<<Shannon, neden beni anlamamakta ısrar ediyorsun?>>

<<Bir de sana güvenmemi söylüyorsun!>>

<<Bana cevap ver, Shannon. Dün gece sana söyleseydim, buraya gelir miydin?>>

Shannon ellerini ondan kurtarmaya çabalayarak, <<Bilmiyorum...Ne bileyim ben!>> dedi.

<<Tabii ki gelmezdin. Ben de bunu göze alamazdım.Oysa şu anda buradasın.>>

<<Kalmak zorunda değilim ki! Hemen buradan gideceğim ve..>>

<<Nasıl gideceksin?>>

Bu sözler Shannon'ın aklını başına getirdi. <<Bütün yollarımı tıkadın, değil mi? Sensiz bir yere kıpırdayamam. Tutsağım burada!>>

<<Her şey yoluna girecek, Shannon. Ameliyat başarılı olmasa bile, artık annenin baskısından kurtuldun. Eve dönünce üniversiteye bile başlayabilirsin.>>

Eve dönmek...Evi sanki milyonlarca kilometre ötedeydi. Önünde uzanan yalnız günleri düşündükçe Shannon'ın içini bir korku sarmıştı. Ama Blaise'in de haklı olduğunu biliyordu. Ona kendini bu kadar bağımlı hissettiği için şu anda acı duyuyor ve dehşete düşüyordu.

<<Bütün Strathern'ler birbirinizin aynısınız zaten! Önce Rick, arkadan da sen...>>

<<Sus, Shannon! nasıl böyle bir karşılaştırma yapabilirsin?>>

<<Haa, sahi, unutmşum! Ricik'le karşılaştırılmaktan hiç hoşlanmazsın sen.>> Shannon gözlerine dolan yaşları ona göstermek istemiyordu. Başını çevirerek yutkundu. <<Lütfen git artık, Blaise! Çok yorgunum.>>

<<Seni üzdüğüm için özür dilerim, Shannon. Daima seni düşüneceğim ve işim biter bitmez de geri geleceğim. Bir hafta içinde işleri toparlamaya çalışacağım.>>

Shannon dudaklarını ısırarak onun bir an önce gitmesi için dualar ediyordu. Bir yandan da onun kollarına atılmak ve kendisini bu karanlıktan kurtarması için yalvarmak istiyordu.

Blaise'in dudakları bir yabancı gibi yanağına değdi. Genç adam ayağı kalktı ve derin bir soluk aldı. Shannon, kalbi çarparak onun son olarak söyleyeceği şeyi bekliyordu. Fakat tek duyduğu Blaise'in ayak sesleri ve kapının kapanmasıydı.

Shannon ellerini ağzına bastırarak ona seslenmekten kendini zor alıyordu. Yüzünü yastıklara gömerken kırmızı güllerin kokusunu duydu.

Beşinci Bölüm

Hastanede geçirdiği üç hafta, Shannon'a hiç bitmek bilmeyecekmiş gibi gelmişti. Bu zaman parçası içinde bir sürü de insan yer alıyordu. Bu insanlardan biri de yumuşacık sesiyle durmadan sorular soran ve usta parmaklarını gözlerinin üzerinde dolaştıran Dr. MacAuley'di. 'Ameliyat yüzde yetmiş beş başarılı olur,' demişti. Shannon da bir an bile düşünmeden ameliyatı kabul etmişti. Daha sonra ise gözleri bandajlanmış ve uzun bir bekleyiş devresi başlamıştı. Bütün bu günler zarfında doktorun ve hemşirelerin yakın ilgisine ve annesinden gelen telgrafla rağmen Shannon kendini son derece yalnız hissediyordu.

Blaise bir hafta sonra döneceğini söylemişti, ama aradan on gün geçmesine rağmen ondan hiç bir haber alamamıştı. Bütün o verdiği sözler, daima yanında olacağını söylemesi, bir tür oyun muydu acaba? Sonunda bandajların açılacağı gün gelip çatmıştı.

Shannon hayatında hiç bu kadar güzel bir oda gördüğünü hatırlamıyordu. Soluk ışıkları, açık yeşil duvarları ve metal dolaplarıyla dünyanın en güzel odasıydı sanki. Dr. MacAuley heyecanlanmamasını söylemişti ama, pırıl pırıl gülümsemesinden anlaşıldığına göre yaptığı ameliyattan çok memnundu. Shannon ise doktorun koluna yapışmış, sevinçten kabına sığamaz bir haldeydi.

Ameliyattan sonra dinlenmesi gerektiğinden bire süre daha yatakta kalmıştı. Hala ziyaretçi yasaktı. Blaise'den ise hiç haber yoktu. Gözleri açıldığında kendisine sürpriz yapmak istediğini düşünmüş, ama bu umudu da boşa çıkmıştı. Her halde onu Toronto'ya getirdikten sonra sorumluluğunun bittiğini düşünüyordu. Artık Shannon'ı görmesine de gerek yoktu. Çünkü görevini yerine getirmişti. Shannon'ın aklına başka bir ihtimal gelmiyordu. 'Bir de bu kadar üzüntü duymasam...' diye düşündü.

O gün Anita yanına gelmiş ve büyük bir heyecanla öğleden sonraki yolculuğu için her şeyin ayarlandığını söylemişti. <<Şoförlü bir araba gelip seni alacakmış,>> diye fısıldadı. Belli ki bu durumdan bir hayli etkilenmişti.

Shannon için ise büyük bir sıkıntıydı bu. Çünkü Rick'in annesiyle babasını hiç tanımadığı için tümüyle yabancıların arasında kalacaktı. Bavulundaki en şık elbiseyi giydi makyajını yaptı ve saçlarını da

parlayana kadar fırçaladı. Arabanın gelmesine daha vakit olduğu için pencerenin kenarına oturarak etrafı seyretmeye başladı. O kadar dalmıştı ki kendisine yaklaşan ayak seslerini duymadı. Birden, derinden gelen tanıdık bir ses, <<Merhaba, Shannon!>> diye mırıldandı.

Shannon heyecanla döndü. O geri geldiğine göre artık hiçbir şeyin önemi kalmamış ve bütün kalbiyle Blaise'i bağışlamıştı. Yüzü geniş bir gülümsemeye aydınlanmıştı. Fakat gülümsemesi birden dudaklarında söndü. Kafasında ki Blaise hiç böyle değildi. Saçları daha gür, gözleri ise uçsuz bucaksız bir gökyüzü gibi olmalıydı. Birden gerçek yüzüne bir tokat gibi çarptı.karşısında duran Rick'ti!

Shannon, düşmemek için pencerenin pervazına tutundu. Rick, gözlerinde derin bir ilgiyle ona doğru yürümeye başlamıştı.

<<İyi misin, Shannon? Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim...>>

<<E..evet, iyiyim. Se...seni gördüğüme çok şaşırdım. hepsi bu!>>

<<Şaşırdığın çok belli oluyor zaten. Seni eve götürmeye gelmişim. Hazırsın,değil mi? Blakeney, direksiyonda bekliyor. Sanırım yasak bir yere park ettik. Çabuk olsan iyi edersin.>>

Merdivenlerden inerek, parlak bahar güneşine çıktılar. Daha önceden hastanede tanıdığı ne kadar doktor ve hemşire varsa hepsine veda etmiş ve resmi formaliteleri bitirmişti. Gözüne, Dr. MacAuley'nin güneşe çıkarken bir süre takmasını tembihlediği kara gözlükleri taktı. Güneş sıcacık ve gökyüzü...Blaise'in gözleri gibi miydi? Shannon derin derin içini çekerek artık onu düşünmemesi gerektiğini kendi kendine tembihledi. Blaise, hayatına girdiği gibi çabucak ortadan kaybolmuştu. Ayrıca, bir yıl öncesine kadar aşık olduğu Rick yanındaydı...

Dışarıda kocaman siyah bir araba onları bekliyordu. Şoför hemen arabadan fırlayarak elini şapkasına götürdü ve resmi bir selam verdi.

Shannon bir an kaşlarını çatarak şoförün yüzüne baktı. <<Sizi bir yerden tanıyor gibiyim.>> Birden Rick'in sabırsızlandığını hissetmişti. Rick hizmetkarlarına insan muamelesi yapmazdı.

<<Acaba hatırlayacak mısınız, Miss Hart? Victoria Üniversitesi'nin futbol takımındaydım, Sam Blakeney!>>

Shannon birden gülümseyerek onun elini sıktı. <<Tabii hatırlıyorum! Bana Shannon de lütfen!>>

Sam, o günlerde sınıfın en iyi öğrencilerinden biri olan Lisa Dewitt'ler çıkardı. Sam'i de oradan hatırlıyordu. Yoksa annesi onu futbol maçlarına falan göndermezdi.

Sam onun düşüncelerini okumuş gibi, <<Lisa şu anda Ottawa'da çalışıyor. Ben de yazları çalışmak üzere Ottawa'ya yakın bir yerde iş arıyordum. Bu işi bulduğum için şanslıymışım doğrusu.

Ameliyatının başarıyla geçtiğine çok sevindim, Shannon,>> dedi.

<<Teşekkürler, Sam.>>

Rick, yüzünü buruşturarak söze karıştı. <<Shannon, artık gitmemiz gerekiyor. Yolumuz çok uzun ve bizi akşam yemeğine bekliyorlar.>>

Ama Shannon bir yıl önceki uysal kız değildi artık. Yavaş hareketlerle tekrara Sam'a döndü.

<<Seni gördüğüme çok memnun oldum, Sam. Bugünlerde bir araya gelelim de bana son üniversite dedikodularını anlat.>>

Sam arabanın kapısını açarak Shannon'ın binmesine yardım etti. <<Tabi! Çok sevindir.>> Shannon, Rick'le birlikte arka koltukta otururken, Sam camlı bölmeyle ayrılmış şoför kısmındaydı.

<<Daha iki üç saatlik yolumuz var, Shanon. Biraz dinlenmek ister misin?>>

<<Hayır, şu anda iyiyim. Annenle babandan biraz bahsetsene, Rick. Bu kadar zamandır onlarla tanışmamıştım.>>

<<Babam emekli senato üyesi. Şu anda da bir kaç şirketin yönetim kurulunda. Annem ise ressam. Sanırım onlardan çok hoşlanacaksın.>>

<<Beni davet etmeleri büyük bir incelik doğrusu.>>

Rick, <<Sanırım Blaise'in fikriydi bu,>> dedi.

Shannon sesine doğal bir ifade vermeye çalışarak sordu: <<Orada olacak mı?>>

<<Kim? Blaise mi? Hayır. Bildiğim kadarıyla kuzeyde bir yerde. Mezar kazıcılığı yapıyor ve bir kaç seramik parçasıyla eğleniyor işte!>>

<<Neden onu sevmiyorsun, Rick?>>

<<Sen onunla tanıştın, değil mi?>>

Shannon birden Blaise'i korumak ihtiyacını hissetmişti. <<Soruma cevap değil bu!>>

<<Aman ne bileyim! Her zaman kendinden emin ve tahammül edilmez bir kişiliği vardır. Yoksa ondan hoşlandın mı?>>

<<Eğer onunla karşılaşmasaydım, hala annemin dizi dibinde, hayatım boyunca başkalarına bağımlı olarak yaşıyor olacaktım. Hiçbir zaman onun hakkını ödeyemem.>>

Rick rahatsız olmuş gibiydi. <<Kendini ona borçlu hissediyorsun ha? Her zaman etrafındaki insanların hayatını yönetmekte birincidir. Gözlerinin açıldığına memnun olmuştur herhalde?>>

<<Haber bile yok. Ameliyattan önce gitti ve bugüne kadar da bir haber almadım.>>

<<Abuk sabuk davranışlarına tipik bir örnek işte!>> Rick, ona dönerek göz kırptı. <<hastanedeyken seninle konuşmak istediğimi söylemiştim, hatırladın mı? Artık sana gerçeği anlatmanın zamanı geldi, Shannon.>>

<<Ne gerçeği?>>

<<Bir yıl önce nişanı bozmamın nedenini.>>

Shannon buz gibi bir öfkenin bütün benliğini sardığını fark ediyordu. <<nedenini o zaman söylemiştin, Rick! İşinde ilerlemekte olduğunu ve kör bir eş istemediğini anlatmıştın!>>

Rick, öne doğru eğilerek Shannon'ın gözlerine baktı. <<Öyle söylemem gerekiyordu, Shannon!>>

Shannon bir süre onun yüzüne bakarak sesini nasıl olup da Blaise'e benzettiğini düşündü. Onun sesindeki derinlik ve güven Rick'de yoktu. <<Ne demek istediğini anlayamadım.>>

<<Sen hastanedeyken, doktorlar bir daha göremeyeceklerini söylediklerinde annen benimle görüşmeye geldi ve bu nişanı bozmamı istedi.>>

Shannon birden afallamıştı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. <<Neden ama?..>>

<<Shannon, seni seviyor ve eşim olmanı istiyordum. Kör olduğun gerçeği beni dehşete düşürmüştü, ama benim için hiç önemi yoktu. Seninle yine de evlenmek istiyordum. bana inanıyor musun?>>

Shannon belli belirsiz omuzlarını silkti. <<Ama annen, olaylara başka bir gözle bakmam için beni zorluyordu. Daima yanında birinin olması gerektiğini, iyi bir ev sahibesi olamayacağın için de çocuk sahibi olmanın söz konusu olmadığını söyledi. Evliliğimizin senin sırtına yük olacağına beni inandırdı.>>

Shannon, annesinin büyük bir rahatlıkla bu sözleri edebileceğini düşünüyordu. <<Sen de ona inandın mı?>>

<<Başka bir şansım var mıydı? Senin en çok rahat edebileceğin yerin, kendi evin ve alıştığın çevre olduğunu düşünüyordu. Annen için böyle bir karar vermenin ne kadar gülünç olduğunu biliyorum. Ama ana kucağında kendini güvende hissedebileceğine beni ikna etmişti. Bu yüzden de kendi hayatından fedakarlık yapması gerektiğini söylemişti. Bana inanıyorsun, değil mi, Shannon?>>

<<Sa...sanırım sana inanmak zorundayım, Rick. Ama düşünmem için bana biraz zaman vermelisin. Seni görmek...arkadan bu olay...birden kaldıramayacağım kadar ağır geldi.>>

<<Tabii, canım. Ama nişanımız konusundaki her şeyi sana bir an önce anlatmak istedim. Gerçeğin ortaya çıkması benim için çok önemliydi.>>

<<Teşekkür ederim, Rick. Seni çok iyi anlıyorum. Şimdi biraz uyuyabilir miyim acaba? Kendimi bir hayli yorgun hissediyorum.>>

<<Tabii uyuyabilirsin! Koltuğun arkaya yatar. Arkada bir de yastık olacak. rahatına bak.>>

Shannon derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Rick'i ve söylediklerini aklına getirmek istemiyordu. Arabanın sarsıntısı ona beşik gibi geliyordu. Bir süre sora da kendinden geçti.

Birden Rick'in hafifçe kendisini sarsmasıyla uyandı. <<Geldik sayılır, Shannon. On dakikalık yolumuz kaldı.>>

Shannon gözlerini kırptırarak ona baktı. <<Bu kadar çabuk mu geldik?>>

Rick bir kahkaha attı. <<Çabuk olur mu? Tam üç saattir uyuyorsun.>>

Shannon çantasına uzandı ve içinden fırçasını çıkararak aceleyle saçlarını fırçaladı. daha sonra da etrafını seyretmeye başladı. Şehirden epey uzaklaşmış olmalıydılar. Etraf yemyeşildi. Sağda ufak bir dere akşam güneşinin pırıltılarıyla akıyordu.

Bir süre sonra son derece bakımlı bir villanın önünde durduklarında Rick onun arabadan çıkmasına yardım etti. <<Bir gün buraları tümüyle benim olacak. Çünkü hepsi annemin malı. Hadi, içeri girelim. Yemeğe yarım saat kaldı. babam yemek saatleri konusunda çok titizdir. Bavulunu bırak. Sam ilgilenir.>>

Shannon arkasını dönerek Sam'a göz kırptı ve Rick'in arkasından eve girdi.

Evin içi son derece modern döşenmiş ve epey para dökülmüştü. Duvarlarda bir sürü soyut resim asılıydı ve etraf çiçek ve bitki doluydu. Bu sırada çiçekler arasından bir ses duyuldu. <<Charles, bana bir içki daha verir misin lütfen?>>

<<Anne, ben geldim. Shannon'ı da getirdim.>>

<<Demek döndün, Rick! Harika! Gel yanıma. Çok yorucu bir gün geçirdim, yerimden kıpırdamıyorum.>>

Louise Strathern, annesiyle aynı yaşlarda olmalıydı. Ama bütün benzerlik burada bitiyordu. Louise'in çok gür siyah saçları tepesinde toplanmış, güzel profili ve gri gözleri olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Dudaklarında kimsenin sürmeye cesaret edemeyeceği kadar kırmızı bir ruj vardı. Brokar kumaşla kaplı bir kanepenin üzerine zarif bir şekilde uzanmıştı. Hayatından memnun bir kedi gibiydi.

Rick onları tanıştırdı. Kırmızı ojeli uzun tırnaklı bir el yavaşça Shannon'a doğru kalktı.

<<Tanıştığımıza çok sevindim, canım. Umarım aramızda mutlu olursun.>>

<<Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim, Mrs. Strathern.>>

<<Sözünü bile etmeye değmez! Sen Blaise'in arkadaşıysın, değil mi?>>

<<Şeyy..evet. Bu ameliyatı da..>>

<<Tahmin etmiştim zaten.>>

Bu sırada Rick'in sert sesi duyuldu. <<Bir yıl önce Shannon benim nişanlımdı anne!>>

<<Haa, sahi! Çok gençsin sen, Shannon. Evlenmediğine iyi etmişsin.>>

Shannon birden kendini tutamayarak güldü. Daha sonra da kendini toparlayarak, <<Blaise'den haber aldınız mı, Mrs. Strathern?>> diye sordu.

<<Lütfte, canım, bana Louise de! Mrs. Strathern çok uzun ve tatsız bir isim, değil mi? Blaise mi?

Neden Blaise'den bir haber alayım?>>

<<Şeyy...Kuzeyde işi bitince buraya gelmeyecek miydi?>>

<<Belki...Gerçekten hatırlamıyorum. Yıllar önce Blaise'in izini sürmekten vazgeçtim ben. Rick, bir tanem, bana bir içki daha verir misin? Karışımını bilirsin.Belki Blaise'in küçük arkadaşı da bir şeyler içmek ister?>>

Rick uysal bir tavırla yerinden kalkıp içki dolabına doğru yürüdü.

<<Blaise, bir haftalığına gittiğini söylemişti ama, neredeyse bir ay oluyor. Onu merak etmiyor musunuz?>>

Güzel kaşlar hafif bir hayretle havaya kalktı. <<Yok canım! Blaise kendine iyi bakmasını bilir. Berbat bir hayatı var, canikom! Bir takım insan ayağı değmemiş yerlere gidiyor ve bence gömülü kalması daha iyi olan şeyleri kazıp çıkarıyor!>>

<<Bir adresi ya da telefon numarası var mı?>>

<<Sanırım Newfoundland'e gitti...Yoksa geçen defa mı oradaydı?>> Bu sırada içeri giren adama el salladı. <<İşte, Chares geldi! Ona sor.>>

Shannon, Charles Strathern'in, Rick'le Blaise'in babası olduğunu biliyordu. Yaşlı adam Shannon'a doğru yürüyüp elini uzatınca, genç kız kendisine bakan, bir çift mavi göz gördü. Blaise'in gözleri...

<<Bana ne sormak istiyordunuz, yavrun?>>

<<Blaise'le nasıl temas kuracağımı öğrenmek istiyordum.>>

Yaşlı adamın gülümseyen bakışları birden donuklaştı. <<Korkarım bulunduğu yerde telefon yok. Size bir içki verebilir miyim, Miss Hart? Yoksa Shannon dememei mi tercih edersiniz? Evet, yemeğe daha yirmi dakika var. İçki içebiliriz.>>

Blaise konusunun kapandığı açıkça belli oluyordu. Shannon hafif bir baş ağrısının başlamakta olduğunu hissettiği için hafif bir içki içm işti. Çok lezzetli olan yemeğin sonuna doğru ise baş ağrısı daha da arttı. Masadan kalktıklarında Rick yanına gelerek, <<Çok yorgun görünüyorsun, Shannon. Odana çıkmak iste misin?>> dedi.

Shannon teşekkür eden bakışlarını ona çevirdi. <<Evet, çok iyi olur. Kusuruma bakmazsınız değil mi Louise?>>

<<Ne münasebet, canikom! Ben öğleden önce yataktan kalkmam. Umarım sabahleyin kendini oyalayacak bir şeyler bulursun. Stepton seni yukarı çıkarsın.>>

<<Tamam, anne. Ben yolu gösteririm.>>

Shannon telaşla atıldı. <<Hiç gereği yok, Rick. Ben yolumu bulabilirim.>>

<<Hangi oda, anne?>>

<<Mavi odayı hazırlattım, canım.>>

Merdivenlerden çıkarlarken Rick onun koluna girmişti. Shannon kendini son derece yorgun hissettiği için bu destekten hoşnuttu. Kısacık bir zaman içinde o kadar çok şey olmuştu ki!

<<Blaise hakkında amma çok soru sordun! Ama eninde sonunda annem, onun değil de aslında benim arkadaşım olduğunu anlayacaktır.>>

<<Her ikinizin de arkadaşı olamaz mıyım?>>

Rick'in eli bir süre oda kapısının tokmağı üzerinde kaldı. Gözlerinde garip pırıltılar uçuşmaktaydı.

<<hayır, olamazsın!>>

<<Neden?>>

<<Hayatımda Blaise'le hiç bir şeyi paylaşmadım ben!>>

<<Artık paylaşmaya başlasan iyi olur herhalde.>>

<<Seni asla paylaşmam, Shannon!>>

Shannon, bu konuyu kapatmak amacıyla, <<yarın saat kaçta işten dönüyorsun?>> diye sordu.

<<Saat bir buçukta bir toplantım var. Herhalde dört sularında burada olurum.>>

Shannon hafifçe gülümsedi. <<Her şey için çok teşekkür ederim, Rick. İyi geceler.>>

Rick birden ellerini onun omuzlarına dayadı. Arkasında kapı olduğu için Shannon, geri kaçamamıştı. Ayrıca neden kaçması gerektiğini de bilemiyordu. Rick başını eğdiğinde Shannon hemen yüzünü çevirdi. Ama geç kalmıştı. Rick'ten umulmayacak kadar ihtiraslı bir öpüştü bu. Birden başını kaldırarak derinliklerinde öfke onunan mavi gözleriyle Shannon'a baktı. <<Bu gece çok yorgunsun. Ama bir daha ki sefere acısını çıkarırız. İyi geceler, Shannon.>>

Yalnız kalınca Shannon birden üzerinden bir yük kalkmış gibi ferahladı ve içini çekti. Etrafına dikkat bile etmeden elbiselerini çıkardı. Geceliğini giyip hemen yatağa girdi. Anında da derin bir uykuya dalmıştı.

Altıncı Bölüm

Shannon ertesi gün, hizmetçinin içeri girmesiyle uyandı. Elinde gümüş bir tepsi içinde bir fincan çay vardı. Shannon çayından bir yudum alarak etrafını seyretmeye başladı. Oda dergilerden fırlamış gibiydi. Duvarlarında mavi çiçekli duvar kağıdı, yerde de kocaman mavi bir halı vardı. Kalp şeklindeki tuvalet masası fırfırlı ve yine mavi çiçekli bir örtüyle süslenmiş, maun çalışma masasının üzerine ise mavi ortancalar konmuştu. Burası tam Shannon'un tahmin ettiği gibiydi.

Saat dokuz buçuktu. Rick ve babası herhalde bu saate kadar çoktan gitmişlerdi. Louise ise hala uyuyor olmalıydı. Yani bütün sabah Shannon yalnız başına olacaktı. Gözlerini çiçekli duvar kağıdına dikerek düşüncelere daldı. Eğer nişanları konusunda Rick'in anlatıkları doğruysa, acaba hala Rick

onu seviyor muydu? Dün gece de onu öpmüştü. Bir yıl önce Shannon bu öpüş için neler vermezdi! Peki, dün gece neden hiç bir şey hissetmemişti öyleyse? e bir zevk almış, ne de Rick'e karşı içinde bir arzu uyanmıştı. Belki de gerçekten yorgunluktan olacaktı.

Oysa Blaise onu öptüğünde bu kadar ilgisiz kalmamıştı. Ama Blaise onu terk edip gitmiş ve o günden bu yana Bir haber vermek gereğini bile duymamıştı. Anladığına göre bu evde Blais'e yer yoktu. Babasının belli belirsiz düşmanlığı, üvey annesinin ilgisizliği ve kardeşinin içindeki kin! Ailenin hiç bir üyesi Blaise karşı dostça hisler beslemiyordu. Nedendi acaba? Acaba suçlu olan hangi taraftı? Belki de kendisine olduğu gibi ailesine de bazı sözler vermiş ve bunları yerine getirmeden ortadan kaybolmuştu?

Shannon bir robot gibi yataktan kalkarak sabahlığını veter liklerini giydi. Blaise'in odasını bulmalıydı. Onun kişiliği hakkında bir takım bilgiler edinebilirdi belki.

Koridor sessizdi. Shannon bir kaç odanın kapısını açıp baktı. Bunlar da yine konuk odalarıydı. Ama dün gece Louise, Blaise'nin odasının da evin kanadında olduğunu söylemişti bir ara galiba? İşte, ilerde bir oda daha kalmıştı. Shannon oda kapısı önünde bir an durdu. Daha sonra yavaşça içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Sonunda aradığını bulmuştu işte! Dünden beri ilk kez, kendisini evindeymiş gibi rahat hissetmeye başlamıştı. Odanın duvarları bembeyazdı. Köşede duran yatağın üzerinde Türk kilimi örtülmüştü. Duvarlardan biri ise tavana kadar kitaplıktı.

Shannon, onun bir fotoğrafını bulmayı umut ediyordu. fakat bulduğu tek fotoğraf bir kadına aitti. Elmacık kemikleri çıkık olan bu gururlu yüz sarı saçlarla çevrelenmişti. Herhalde Blaise'in annesi olmalıydı. Birden, bu kadının yanında olup da oğluya ilgili sırrı kendisine açıklamasını arzu etti.

Shannon ağır hareketlerle kitaplıktan bir kitap alarak odasına gitti. Daha sonra da giyinip aşağıya indi. Öğle yemeğine kadar bahçede dolaştı. Ardından Louise'le birlikte öğle yemeği yedi. Louise, öğleden sonra bir arkadaşını ziyarete gidecekti. Shannon bir süre, arabayı yıkayan Sam'le sohbet etti ve daha sonra da odasına çıkıp biraz uyudu.

Öğleden sonra Rick oturma odasına girince gözleri Shannon'ın üzerinde bir an hayranlıkla durdu. Sonra ona doğru yürüyerek dudaklarından öptü. <<Nasılsın güzelim? Çok dinlenmiş bir halin var. Günün iyi geçti mi?>>

Rick, çok yakışıklıydı ve Shannon'ı da gördüğüne çok memnun olmuş bir hali vardı. Genç kız sıcak bir gülümsemeye baktı ona. <<Çok güzel geçti, teşekkür ederim. Tembellikten başka bir şey yapmadım.>>

<<İhtiyacın olan da bu zaten. Sana bir içki verebilir miyim? Bir şeri?>>

Akşam yemeğinden sonra Charles'la Louise bir arkadaşlarına briç oynayamaya davetliydiler. Bir süre sonra da evden çıktılar. <<İnanmayacaksın ama, annem çok iyi briç oynar. Çok dalgın görüldüğü için karşısındaki daima onun oyununu küçümser ve sonra da olanlar olur tabii! Eh, artık tamamıyla bana kaldın. Ne yapmak istersin? İstersen biraz arabayla dolaşalım.>>

Shannon'ın gözünün önünde birden geçirdikleri o araba kazası geldi ve elinde olmadan ürperdi. <<Ha..hayır, Rick! İstemem..>>

Rick, kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü iyice yaklaştırdı. <<Çok özür dilerim, sevgilim. O kazanın tümüyle kendi suçum olduğunu unuttum mu sanıyorsun? kendimi hiç bağışlamıyorum.>>

<<Biraz yürüyüş yapalım istersen.>>

<<Eve gelirken yağmur çiselemeye başlamıştı.>>

Oysa Shannon yağmurda yürümeye bayılırdı. Ama ısrara etmedi. <<Pekala. Sam'la Liza'ya da haber verelim ve şehre inelim. Ne dersin?>>

<<Şekerim, Sam bir şoför!>>

<<Ne olmuş yani?>>

Rick ondan uzaklaşarak rahatsız olmuş gibi bir sigara yaktı<<Herkesin içinde bir şoförle ve tanımadığım kız arkadaşıyla görünmek hiç istemem.>>

<<Sam ve Lisa üniversitenin en iyi öğrencilerindendir. Ayrıca da benim arkadaşlarım!>>

<<Arkadaşlarımı büyük bir titizlikle seçtiğimi şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekir. Her neyse, seninle münakaşa etmek istemiyorum, Shannon. Hadi, kitaplığa gidip bir plak koyalım ve baş başa oturalım. Yarın gece bir partiye gitmem gerekiyor. Ondan sonra ki gece de annem de burada bir parti verecek. Yalnız kalmak için bundan iyi bir fırsat olamaz.>>

Shannon hiç sesini çıkarmadan onu izledi. Kitaplığa girdiklerinde özenle yerleştirilmiş kitapları bir süre izledi. Rick, ışıkları karartmış ve bir plak koymuştu. <<Rick, bunlar aile fotoğrafları mı?>>

<<Evet.>>

Shannon dikkatle her birinin tek tek inceledi. <<Neden Blaise'nin hiç resmi yok?>>

<<Çünkü on altı yaşındayken evi terk etti.>>

<<Yaa!Neden?>>

Rick sabırsızlanmaya başlamıştı. <<Bilmiyorum. Sanırım, her zaman yalnız başına olmayı tercih etmesi ve hayatımıza ayak uydurmak için hiç gayret sarfetmemesinden. babam da, evdebn ayrıldığı için onu bir türlü bağışlayamadı.>>

<<Ne kadar bir süre evden ayrı kaldı?>>

<<On yıl galiba. Ondan sonra da her gelişinde bir haftadan fazla kalmadı.>>

<<Kendine ait bir evi var mı?>>

<<Toronto'nun kuzeyinde ormanlar içinde bir yeri var. Hiç gitmediğim için tam olarak yerini bilmiyorum.>>

<<Hiç kimse zahmet edip de oraya telefon açmadı mı? Belki de kazı işleri bitmiştir.>>

<<Tabii ki hayır! Neden etsinler?>>

<<Çünkü ailenizin bir üyesi de o!>>

<<Blaise konusundaki bu acıklı konuşmayı artık keser misin, Shannon?>>

Shannon çaresizlik içinde bağırmağa başlamıştı. <<Bu evin içinde kimse onun hakkında konuşmak istemiyor! Bu şekilde kenara itilmek için ne yaptı acaba?>>

<<Bu konuyla ilgilenen bir tek sen varsın.Bir dahaki karşılaşmanızda Blaise'e kendin sorarsın.>>

<<Onu hiç girmedigimi unuttun galiba,Rick!>> Rick bir an ne demek istediğini anlamaya çalışarak boş gözlerle yüzüne baktı. Shannon da birden bu sözleri söylediğine pişman olmuştu. <<Özür dilerim, Rick. Bu türlü konuşmamalıydım. Ama neden onun resminin görmek istediğimi anlamıyor musun?>>

Benim hayatımı değiştirdi o. Bu güne kadar da ona bir teşekkür edemedim. Bu yüzden onu bulmaya çalışıyorum.>>

<<Kusura bakma. Ben de biraz sinirlendim. Buraya geldiğinden beri Blaise'in adı ağzından düşünüyordum.>>

Shannon elini havaya kaldırarak, <<barış istiyorum,>> diye mırıldandı.
<<Gel, ateşin karşısına otur. Bugün yaptığım harika anlaşmayı sana anlatayım.>>

Shannon, onun yanına oturarak gözlerini ateşe dikti ve Rick'in anlattıklarını dinlemeye başladı. İlgili göstermeye çalışıyordu ama, bu konularla zerre kadar ilgilenmediğini de fark ediyordu. Yine de, Rick'in hayatında çok önemli bir rol oynadığı için, iş konularını dinlemeye mecburdu. Çünkü Rick'i seviyordu. Sıkıntı içinde gözlerini kaldırınca Rick'in kendisine baktığını gördü.

<<O kadar güzelsin ki, Shannon! Hatta bir yıl öncesinden çok daha güzelsin. Seni ne kadar özlediğimi gün geçtikçe daha iyi anlıyorum.>>

<<Be de seni özledim. Beni neden ziyarete gelmediğini de merak ediyorum.>>

<<Annen bana söz vermişti. Ziyaretlerimin seni daha da üzeceğini düşünüyordum.>>

Rick'in bütün bu sözleri mantıklıydı doğrusu. Ama yine de hiçbir engelin Blaise'i durduramadığını düşünüyordu. Shannon'ı görmeye karar verdiğinde, önüne çıkan her engeli yenmişti.

Rick elini onun omzuna atarak, <<Gerçekten beni özledin mi, Shannon?>> diye sordu.

Shannon, <<Tabi özledim,>> diye mırıldandı. Bir yandan da Blaise'in, kendisini göremezse evi başlarına yıkacağını söylediğini hatırlıyordu.

Rick, onu kuvvetle kendine çekti. <<Özlediğine sevindim. Demek beni hala seviyorsun.>>

Shannon olacağını tahmin etmiş gibi kendini biraz geriye çekmek istedi. <<Rick...>>

Rick, onun çekilmesine aldırmayarak dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Başını kaldırdığında gözleri alev alev yanıyordu. <<rahatlasana, Shannon. Buarada bizi kimse rahatsız etmez.>>

Rick, tekrara onu öpmeye başladığında, rahatlamaya çalıştı ve ellerini onun ensesinde kilitledi. Öpüşüne karşılık vermek istiyor ama yapamıyordu. Blaise'nin öpüşlerindeki tatlılık ve içinde uyandırdığı arzudan eser yoktu. Tam tersine boğuluyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Birden başını çekerek ondan kurtulmaya çalıştı. <<Lütfen, Rick!Yapma!>>

Rick, elini onun göğsünün üzerine kaydırdı. <<Seni seviyorum, Shannon! Her zaman da sevdim.>>

Shannon, bu duruma bir son vermesi gerektiğini düşündü. Mümkün olduğunca sakın bir sesle, <<Rick, her şey çok üst üste geldi.Daha gözlerim yeni açıldı. Sana karşı neler hissettiğimi düşünmeye bile fırsatım olmadı.Uzun bir süreden sonra ancak bir saat beraber olabildik.>> dedi.

<<Nişanımızı bozduğum için bana kırılmakta çok haklısın, Shannon.>>

<<Kimseye kırgın falan değilim ben! Seni cezalandırmak gibi bir niyetim de yok!

Rick yerinden kalkarak içki dolabına doğru yürüdü. <<Bir içki içmeye ihtiyacım var. Sana da vereyim mi?>>

<<Hayır, teşekkür ederim.>>

Rick, bardağını viskiyle doldurduktan sonra dönüp yüzünü buruşturarak Shannon'a baktı. <<Şimdi ne olacak peki?>>

<<Bir süre daha böyle kalalım ve birbirimizi daha iyi tanımaya çalışalım. Üç hafta buradayım nasıl olsa.>>

<<Pekala. kabul etmekten başka bir seçeneğim yok herhalde.>>

<<Annenin partisini anlatsana. Ben de davetli miyim?>>

<<Tabii davetlisin. Sanırım yirmi kişi kadar gelecek. Patronumla karısı da geliyor. Gerald ve Joan Thurston. Artık durulmamın zamanı geldiğini düşündüğü için Gerald'ın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.>>

<<Annem bana iyi bir terbiye verdi. Merak etme çok iyi davranacağım.>>

Fakat parti sırasında Shannon, verdiği sözü tutabilmek için büyük bir çaba harcamaya başlamıştı. Gerald ve Joan Thurston ilk gelen davetliler arasındaydılar ve gelir gelmez de Shannon'ı bir köşeye sıkıştırmışlardı. Gerald'ın konuşurken karşısındakini dürtmek gibi kötü bir huyu vardı. Karısı ise bütün dış cilasına rağmen buz gibi gözlerle bakıyordu ona. Şehirdeki kendi ölçülerine göre bütün iyi aileleri tanıyordu ve Shannon'ın ailesini de inceledikten sonra tatmin olmuştu. Bir süre sonra da Shannon'a olan ilgisini kaybederek alımlı bir ifadeyle bara doğru yürüdü.

Gerald, purosundan birkaç nefes çekerek bir süre Shannon'ı izledi. <<Çok güzelsin, canım. Rick de çok şanslıymış doğrusu. Nişanınızın bozulmasını bana anlatmıştı. Seni yeniden aramızda gördüğüm için çok mutluyum. Rick de çok iyi bir çocuk. Çok daha ilerleyecek eminim. Sizi tebrik etsem, çok mu aceleci davranmış olurum?>>

<<Evet.>>

<<Beni dinlersen bu işi fazla uzatmayın. Rick kaçırılmayacak bir kısmet doğrusu!>>

Shannon münasebetsiz adamdan kaçabilme yollarını ararken Charles yanlarına geldi ve Shannon'ı daha kalabalık bir grup arasına götürdü. Gece Shannon için artık çekilmez bir hal almaya başlamıştı. Sigara dumanı gözlerini yakıyor etrafındaki insanlardan zevk almıyordu. Nihayet parti bitmiş, son davetli de kapıdan çıkmıştı. Louise, tiyatrovare bir ifadeyle, ancak iki gün yatarsa kendine geleceğini söyleyerek odadan çıktı. Charles de kuzu gibi onu izledi.

Rick, Shannon'ın yanına gelerek <<Gerald'la Joan'u çok etkilemişsin, Shannon,>> diye mırıldandı.

Shannon ise Joan'ın hiçbir şeyden etkilenmeyeceğini düşünüyordu. <<Bizim nişanlı olduğumuzu sanıyorlar.>>

Rick, garip bir şekilde gülümsedi. Anlaşılan çok sarhoştur. <<Nişanlı değil miyiz, sevgilim? Bir süre bana kırgın olduğumu biliyorum ama, kırgınlığının geçeceğinden emindim zaten.>>

<<Demek eminsin? Ben hiç de..>> Shannon birden susarak onun yakışıklı yüzüne baktı. Kısa bir süre önce ona aşık değil miydi? Neler oluyordu böyle?

<<Shannon, eğer istersen dizlerine kapanıp sana evlenme teklif ederim. Sana nasıl aşık olduğumu anlamıyor usun? Seni eşim olarak görmek istiyorum. Benimle evlenir misin, Shannon?>>

<<Hayır, Rick. Şu anda seninle evlenemem!>>

<<Ne demek, şu anda?>>

<<Daha evliliğe hazır değilim.>>

<<Bir yıl önce hazırdın ama?>>

<<Evet ama, o günden bu yana o kadar çok olay oldu ki! Bu zaman süresince sensiz yaşamaya alıştım. Bir gecede bunu değiştiremem. Litfen...bana biraz zaman ver Rick!>>

Rick bir adım gerileyerek onu dikkatle inceledi. <<Gerçekten çok değişmişsin, Shannon.>>

<<Evet. Değişmemek elde miydi sence?>>

Rick'in yüzü birden sertleşti. <<Bence biraz fazla kaçmış. Blaise'le aranda bir şey mi geçti yoksa?>>

Shannon, gittikleri otelin bahçesinde Blaise'in kendisini öpmesini hatırlamıştı. Bir kadınla bir erkeğin arasında bu tür bir arzu uyanabileceğini o güne kadar bilmiyordu. Rick bir adımda yanına gelerek omuzlarına yapıştı. <<Haklıyım, değil mi? Aranızda bir şeyler geçti! bana gerçeği söyle, Shannon!>> <<Evet, beni öpt. Ajma bu yüzden kimseden özür dilemek zorunda değilim.İstediğim kişiyle öpüşmek özgürlüğüne sahibim ben!.. Canımı yakıyorsun, Rick! Bu arada Blaise bana iki konudan söz etti. Birincisi sende hiç fotoğrafımın olmayışı, ikincisi de seninle seviştiğim. Bir doğum gününde sana çerçeveli bir resmimi vermiştim, hatırlıyor musun? Sonra, sen de pekala bilirsin ki, hiç sevişmedik seninle! Neden ona yalan söyledin, Rick?>>

Rick, birden arkasını dönerek, gümüş tabkasından bir sigara çıkardı. <<Blaise'in her zaman kadınlarla arası çok iyiydi. Seni görmeye gideceğini söylediği zaman da ne yapacağımı bilmediğim için korktum. Seninle seviştığımızı söylersem, belki seni rahat bırakır diye düşündüm. Ama hiç bir işe yaramadı, değil mi Shannon?>>

<<Hayır. sadece benim kolay bir yem olduğunu düşündü.>>

<<Sen de oldun mu?>>

<<Ona söylediğimi şimdi sana da söyleyeyim! Hayatımda hiç kimseyle sevişmedim ben!>>

Rick'in ateşli bakışları Shannon'ın güzel vücudunda bir süre dolaştı. <<Seninle sevişecek olan kişi benim, Shannon! Blaise değil! Bunu kafana iyice yerleştir!>>

Shannon'ın yüzü solmuş, dizleri titremeye başlamıştı. <<Peki ya fotoğrafım?>>

<<Nişanımızı bozmak benim için çok zor oldu. Daha sonra da senin resmine bakmaya dayanamadım. Belki sana çok dramatik gelecek ama, nehre attım!>>

<<Yaa!..Blaise'a aşık olduğumu düşünmüyorsun değil mi Rick?>>

<<Sen hayır, dersin inanırım.>>

<<Senden istediğim süreyi bana vereceksin, değil mi?>>

<<Tabii, canım. Çünkü beklemeye değersin sen. Hadi, şimdi yatağına git artık. Çok yorgun olmalısın.>>

Rick'in bu derin ilgisinden uygulanan Shannon yanına gidip hafifçe dudaklarından öptü. <<Teşekkür ederim. Beni anlıyorsun, değil mi? İyi geceler, yarın görüşürüz.>>

Geçen birkaç gün süresince Rick onun bu ricasını anlamış gibiydi. İlk tanıştıklarındaki gibi yeniden iyi bir arkadaş olmuştu.Hatta bir haftalığına Vancouver'a gittiğinde Shannon onun dostluğunu özlemişti bile. Charles ve Louise de birkaç günlüğüne bir arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. Shannon artık kendini çok daha dinç hissediyor, evin etrafındaki korulukta ve bahçe de saatlerce dolaşıyordu.

Rick gideli iki gün olmuştu. Shannon koşar adımlarla eve girdiğinde telefonun çaldığını duydu. Evin sadık uşağı Stepton hemen koşarak cevap vermişti. <<Ala? Kim arıyor efendim?>> Uzun bir sessizlik oldu. Shannon, kulaklarını dikmiş onun konuşmasını bekliyordu. <<Şimdi neredesiniz, efendim? Nerede?..Lütfen olduğunuz yerde kalın. Şimdi size Blakeney'yi gönderiyorum...Beni duyuyor musunuz?..Mr. Strathern?..Stepton yavaşça ahizeyi yerine bıraktı.

<<Ne oldu, Stepton?>>

<<Bil...bilmiyorum. Telefondaki M. Strathern'di..>>

<<Rick mi?>>

<<Hayır,hayır! Blaise!>>

Shannon'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. <<Neredeymiş? Bir şeyi yok ya?>>

<<Anladığım kadarıyla tren istasyonundaymış.>>

Stepton'ın yaşlı gözlerinde derin bir endişe okunuyordu. Shannon elini onun kolu üzerine koyarak,

<<Orada ne yapıyormuş,>> diye sordu.

Yaşlı adam ağlamak üzereydi. <<Ya çok sarhoştı, ya da hasta...Pek iyi anlayamadım...>>

<<Ben de Blakeney ile gidiyorum.>>

<<Yoo!.. Siz...

Fakat Shannon dışarı çıkmıştı bile. Koşar adımlarla garajın üzerinde bir dairede oturan Sam'e gitti.

<<Sam! Şimdi Blaise telefon etti. İstasyondaymış. Hemen gidebilir miyiz?>>

Sam, onun halinden dolayı bir hayli telaşlanmıştı. <<Tabii! Peki istasyonda ne işi varmış?>>

<<Bilmiyorum.>>

<<Hadi, sakın ol bakalım! Hemen gideriz.>>

Shannon ne yapacağını bilemezmiş gibi güneş gözlüklerini taktı. <<istasyon ne kadar uzaklıkta?>>

<<On dakika sonra orada oluruz.Bir şey mi olmuş?>>

<<Stepton'ın dediğine göre ya sarhoşmuş, ya da hasta.>>

<<Şimdi anlarız. Sen kendini toparla da hele!>>

Küçük istasyonda hiçbir hayat belirtisi görülüyordu. Sam arabayı youn kenarına çekerek dışarı fırladı. Shannon da arabadan çıkmış ve şaşkın gözlerle etrafına bakmaya başlamıştı.

<<Nerede olabilir dersin?>>

<<Ön tarafta bir bekleme salonu var. Gel.>>

Salonda duvara dayanmış biri duruyordu. Ayak seslerini duymuş olmalıydı ki, başını kaldırıp gelenlere baktı. Genç adamın gördüğü, siyah güneş gözlüklerini takmış siyah saçlı bir kızın, iri yapılı bir adamın kolunda telaşla ilerlediğiydi.

Genç adamın yüzündeki bütün an birden çekildi. Büyük bir çaba sarf ederek dayandığı dubardan doğruldu. <<Shannon!..Hey tanrım! Demek ameliyat başarılı olmadı!...>>

Shannon birden kalbi duracakmış gibi çakıldı kaldı. Aylar boyunca kendisini büyüleyen sesi duymuştu. Blaise karşısında duruyordu işte! Sam'in kolundan sıyrılarak güneş gözlüklerini çıkardı. yemyeşil gözleri bütün güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Kendine hakim olmaya çalışarak ona doğru yürüdü ve karşısında durdu. <<bridget haklıymış. gözlerin uçsuz bucaksız gökyüzü gibi...>>

Shannon bir an onun yere yıkılacağını düşündü ve koşup kollarından yakaladı.

<<Ameliyat işe yaramadı sandım...Boşu boşuna bir sürü sıkıntıya katlandığını düşündüm.>>

Sam hemen koşarak Blaise'in yardımına yetişmişti. <<Blaise hasta, Shannon. Onu hemen eve götürmeliyiz. Sen burada bekle. Ben arabayı yakına getireyim.>>

Shannon'la Blaise bekleme salonunda yalnız kalmışlardı. Shannon, çok iyi tanıdığı bu yüzde gözlerini bir süre dolaştırdı. Blaise yeniden bitkin bir durumda duvara dayanmıştı. Shannon elini uzatarak onun yüzüne dokundu. Teni alev alev yanıyordu.

Arabaya bindirdiklerinde Blaise iyice kendinden geçmişti. Eve vardıklarında Sam'le Stepton kollarına girerek onu odasına çıkardılar.

Sam otoriter bir sesle, <<Shannon, aile doktorunun adı, telefon defterinde olacak.hemen onu bul,>>dedi.

Shannonm doktoru hemen bulmuş ve laise'in durumunu anlatmıştı.

<<Anlattığınız kadarıyla, sıtması tekrarlanmış görünüyor. daha önce de olmuştu. Ben de şu anda eve gitmek üzereydim. On beş dakika sonra orada olurum.>>

Shannon, biraz rahatlamıştı. Koşar adımlarla merdivenleri tırmandı. yolda Stepton'a rastlamıştı. <<Durumu nasıl?>>

<<Kendine geldi ama, çok rahatsız, Miss.>>

Shannon koşarak Blaise'in odasına girdi. Blaise yataktaydı. Sırtında koyu rnk ipek bir pijama vardı. kapı açılınca başını çevirip baktı. <<Shannon...Gördüklerim düş değildi, gözlerin gerçekten açıldı, değil mi?>>

Shannon, yatağa doğru ilerleyerek kenarına oturdu. Sam, <<Bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni çağır,>> diyerek odadan usulca çıkmıştı.

<<Hayır, Blaise. Düş falan değildi. Dr. MacAoley güneşe çıkarken gözlük takmamı söylemişti. Bir daha kontrole gittiğimde sanırım onu da bıraktıracak. Bunun dışında çok iyiyim.>>

Blaise, rahatlamış gibi derin bir soluk aldı. Yüzü iyice solgunlaşmış, bütün vücudu titremeye başlamıştı.

<<Dr. Saunders birazdan burada olacak. Sıtma geçirdiğini sanıyor.>>

<<Evet. İki yıl Afrika'da kalmıştım. Sıtmayı da oradan aldım.>>

<<Hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki Blaise...>>

Shannon bu sözleri söyledikten sonra kıpkırmızı olmuştu. Ama Blaise'in bunu fark edecek durumu yoktu. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Shannon ne yapacağını bilemeden elleriyle onun ellerini ovuşturuyor, buz gibi olan vücuduna kendi sıcaklığını vermek istiyordu. Blaise birden onun ellerini sıktı. <<Sakin beni bırakıp gitme, olur mu?>>

Shannon avazı çıktığı kadar bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Bu güçlü adamın, karşısında bir çocuk gibi çaresiz durumda oluşuna dayanamıyordu. <<Yanında hiç ayrılmayacağım, Blaise.>>

Dr. Saunders ufak tefek bir adamdı. Ama hareketleri son derece çabuk ve güven vericiydi. Gözlerinde ise derin bir şefkat vardı.

Blaise, <<Merhaba doktor. Sizi buralara kadar yorduğum için kusuruma bakmayın,>> diye zayıf bir sesle mırıldandı.

Bu sırada Shannon ayaklarının ucuna basarak odadan çıkmıştı. Doktorun muayenesi uzun sürebilir diye koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyerek bekliyordu. Bir süre sonra Blaise'in odasından çıkan Dr.Saunders üzgün görünüyordu.

<<Louise'le Charles evde yok mu?>>

<<Hayır, bir haftaya kadar yoklar.>>

<<Pekala. Hiç hemşirelik yaptınız mı? Durumu umduğumdan da kötü. Hastane de iğne atsan yere düşmeyecek durumda. Ayrıca evde kalması onu daha rahatlatacaktır.>>

<<Ne derseniz yapacağımdan emin olabilirsiniz. Demek ciddi bir durumu var bu kez?>>

<<Kazadan sonra biraz gücünü kaybetmiş. Kendine de iyi bakmamış anlaşılır.>>

<<Kaza mı? Ne kazası?>>

<<Kazıya gittiğinden bir hafta sonra ekipten biri, kayaların üzerine çıkıp fırtına anında denizin fotoğraflarını çekmek istemiş ve denize düşmüş. Eğer Blaise arkasından atlamasaymış, adam boğulabilirmiş. Anlaşılır Blaise daha kötü bir durumda kalmış. Dalgalar onu kayalara doğru sürüklemiş ve yaralanmış. Çok kan kaybetmiş.>>

Shannon'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Şaşkın gözlerle doktorun yüzüne bakakaldı. <<Neden beni görmeye gelmediği şimdi anlaşılıyor. Peki neden bana haber vermedi?>>

<<Sanırım iki nedeni var. Birincisi, haberleşemeyecek bir yerdeydi. Yol yok, postane yok...anlaşılır telefon da yokmuş. İkincisi ise, Blaise yıllardan beri sorunlarını kimseye açmaya alışmamıştır. Hele ailesine haber vermek aklının uzundan bile geçmez.>>

Shanon derin derin içini çekti. Blaise'in hastalığına üzülmesine rağmen, uzun zamandır ortalıkta görünmemesinin nedeni anlaşıldığı için de gizli bir mutluluk duyuyordu.

<<Benim artık gitmem gerek. eğer durumu kötüye giderse akşam eve telefon edin. Yarın sabah hastaneye giderken mutlaka uğrarım.>>

Shannon gülümseyerek doktora baktı. <<teşekkür ederim, Dr. Saunders.>>

Bunu izleyen bir kaç saat içinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Blaise derin bir uykundaydı, ama son derece huzursuzdu. Stepton portatif bir yatak getirip Balise'in odasına kurmuştu. Akşam yemeği için Shannon nöbeti Sam'e devretmişti. daha sonra yukarı çıktığında, Sam, <<Gece bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka beni uyandır, olur mu Shannon? Kendi başına Blaise'e bakabilecek misin?>> diye sordu.

<<tabii. Ben de onun için bir şeyle ryapmak istiyorum, Sam. Blaise olmasaydı ben hala kör bir kızdım.>>

<<Demek ona karşı duyduğun şey, sadece kendini borçlu hissetmek?>>

Shannon, gözlerini Sam'in bakışlarından kaçırarak hafifçe kızardı. <<tabii!>>

Sam onun kolunu okşayarak, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. <<Pekala dediğin gibi olsun. Sakın kendini fazla yorma, Shannon. Blaise de bunu istemez biliyorsun. iyi geceler!>>

Shannon odasına giderek geceliğini ve sabahlığını giydi. Bir yandan da Sam'in ne kadar iyi bir dost olduğunu düşünüyordu. Rick'in bu konuda söylediklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Şu anda Rick çok uzaklardaydı. Blaise'in odasına döndüğünde genç adamı derin bir uykuda buldu. Yatağın baş uzuna oturarak gözlerini ona dikti. Sonunda Blaise'le karşılaşmak ona mucize gibi geliyordu.

Saat on birde küçük gece lambasını yakarak sabahlığını çıkardı ve portatif yatağa uzandı. Bu yarı gölgeli oda, buraya ilk geldiğinden beri kendisini evindeymiş gibi rahat hissettiği tek yer olmuştu. O, buraya aiti. Birden iyice gevşediğini hissetti ve derin bir uykuya daldı.

Yedinci Bölüm

Uykusunun arasında sanki birisini acı içinde inlemeye başladığını duyuyordu. Düş gördüğünü sanan Shannon dirseğine dayanarak birden doğruldu. Saat üç buçuktu. Gözlerini ovuşturarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Blaise'in yanında olduğunu hatırlayınca bir şimşek hızıyla yataktan fırlayıp onun yanına koştu. Blaise'in gözleri kapalıydı. Yarı aralık dudakları arasından acıyla inliyordu. Shannon elini onun alınına koydu. Genç adamın yüzü buz gibiydi ve bütün vücudu titriyordu.

Blaise, onun varlığını hissetmiş gibi hafifçe gözlerini araladı. <<Shannon?>>
<<Buradayım, Blaise.>>
<<Bir an gittiğini sandım. Ellerin ne kadar sıcak...>>

Shannon, yorganı onun üzerine çekerek iyice vücuduna sıkıştırdı. Blaise hala sarsılıyordu.

Shannon bir an tereddüt ettikten sonra yatağın başucundaki lambayı söndürdü ve yorganı kaldırarak Blaise'in yanına süzüldü. ona iyice sarılmış, vücudunun sıcaklığını aktarmak istermiş gibi onu kendine doğru çekmişti.

<<Shannon, böyle bir şey...>>
<<Tamam, Blaise, sus şimdi. Seni ısıtmanın tek yolu bu.>>

Odada çıt çıkmıyordu. Shannon hayatında hiç bir erkeğe bu kadar yaklaşmadığını düşünüyordu. Blaise birden dönerek yüzünü Shannon'ın boynuna gömdü. Shannon'ın bu konularda hiç tecrübesi yoktu, ama genç adamın gittikçe daha arzulu bir hal aldığını anlamıştı. Blaise dudaklarını onun boynunda bir süre gezdirdikten sonra Shannon'ı dudaklarından öpmeye başladı. Genç kız bir tek onun öpüşüyle tanıdığı o duygunun yine damarlarını yakıtığını hissediyordu. Vücudunu onunkine yapıştırmış, Blaise'nin öpüşüne bütün benliğiyle karşılık vermeye başlamıştı. Blaise şimdi geceliğinin askılarını indirmiş ve başını Shannon'ın göğüslerinin arasına sokmuştu. Shannon da onun pijamasının altına elini sokmuş, göğsünü okşuyordu.

Birbirlerinin kollarında sanki zaman anlamını yitirmiş gibiydi. Bir süre sonra Blaise başını kaldırarak, kısık bir sesle, <<Çok güzelsin, Shannon! İpek gibi yumuşacıksın..>> diye mırıldandı.

Artık birbirlerinden biraz uzaklaşmışlardı. Blaise, eliyle alnını ovuşturduktan sonra, başını Shannon'ın omzuna dayadı. Biraz sonra gözleri kapanmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Shannon onu uyandıracığından korktuğu için yerinden bile kıpırdamıyordu. Onun yakınlığını hissetmek Shannon için büyük bir zevkti. Mutluluk içinde derin bir soluk alarak gözlerini kapadı.

Biri Shannon'ın omuzlarından tutmuş sarsıyordu. Genç kız gözlerinin açarak telaşla etrafına baktı. Karşısında alev saçan bir çift mavi göz duruyordu. İki güçlü el kendisini hiç bırakmadan sarsmakta devam ediyordu. Shannon, dehşet içinde, <<Blaise...ne...ne oldu?>> diye kekeledi.

<<Yatağında ne işin var senin?>>

<<Çok üşüyordun. Ben de yanına girip seni ısıtmak istedim.>>

<<Hey Tanrım...Bak, Shannon...>>

Shannon iyice kendine geldiği için durumu şimdi daha iyi anlamıştı. Birden yanaklarına kan hücum etti. <<Gece yarısı inleyerek beni uyandırdın. Her tarafın buz gibiydi...Ben de çok korkmuşum İnan, hiç bir şey olmadı.>>

<<Bu kadarını hatırlayacak kadar kendimdeyim ben! Ayrıca, hatırladığım kadarıyla sen de bir hayli istekliydin!>>

Shannon bu aşağılayıcı sözleri duyunca sinirlenmişti. <<Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin...>>

<<Şu anda sana her şeyi söyleyebilecek bir haldeyim. Acaba Rick'in yatağına girmek için ne bahane bulmuştun?>>

<<Ben onun yatağına falan girmedim. Sana daha önce de söylemiştim bunu! Rick sana yalan söylemiş!>>

Blaise, alaykçı bir sesle, <<Tabii! Böyle bir konuda neden yalan söylemek ihtiyacını duymuş olabilir acaba?>> diye mırıldandı.

<<Çünkü ziyaretime geleceğini öğrendiğinde senden korkmuş ve kendisine ait olduğumu düşünmeni istemiş.>>

<<Rick'in düzenbaz kafasından da ancak bu beklenir işte! Ona ait misin bari?>>

Shannon ilk kez tereddüt etti. pek emin olmayan bir sesle, <<Tabii ki, hayır,>> dedi.

<<Bu cevap pek zayıf çıktı ağzından.>>

Blaise ani bir hareketle onu yatağa fırlattı. Shannon'ın saçları siyah bir ipek çilesi gibi yastığa yayılmıştı. Blaise, Shannon'ın üzerine kapanarak dudaklarını öpmeye başladı. Bu öpüşün hiç de tatlı bir yanı yoktu. Shannon dehşete düşmüş gibi ondan kurtulmak için çabalamaya başladı. Kulakları zonkluyordu, biraz hava alamazsa öleceğini hissediyordu. Blaise birden onu bıraktı. Onun da şakakları delicesine zonkluyordu. <<Şimdi yatağımdan hemen çık, Shannon! Tabii Stepton'ın ya da başka bir hizmetçinin seni yatağımda görmelerini istemiyorsan!>>

<<Bu mağara adamı gibi davranışların beni hiç etkilemiyor, Blaise! Belki de bazı şeyleri öğrenmek için Rick'ten bir iki ders almalısın!>>

<<Derhal bu odadan çık!>>

Shannon yuvarlanır gibi yataktan kalktı. Doğan günü ilk ışıkları vücudunun bütün hatlarını ortaya koyuyordu. Titreyen ellerle sabahlığını aldı, omuzlarına koyarak odadan çıktı.

Odasının yapay güzelliğine rağmen sığınağına girmiş gibiydi. Kapıyı arkasından kapatarak duvara dayandı. Blaise, vadiden yamaçlara inen vahşi bir yaz fırtınası gibiydi. Böyle tatlı ve yumuşak davranırken nasıl da birden bire zalim olabiliyordu? Herhalde Rick'i kıskanıyordu. Bu kıskançlık da bazı duyguların habercisiydi, ama neden hiç bir şey belli etmiyordu acaba?

Birden dışarıdan bir kadın sesi duyunca irkildi. <<Miss Hart? İçeri girebilir miyim?>>

Shannon kapıyı açtığında, çay tepsisiyle bekleyen peggy'yi gördü. <<Çok...çok teşekkür ederim, peggy.>>

<<Acaba Mr. strathern'e de bir şey götüreyim mi? Ne dersiniz?>>

<<Hayır, hayır. Sanırım şu anda uyuyor.>>

Shannon çayını içip giyindikten sonra aşağı indi. Bir süre sonra da öz verdiği gibi Dr. Saunders gelmişti. Blaise'i muayene ettikten sonra Shannon'ın anına indi. Neşeli bir sesle, <<Blaise'i çok iyi buldum. Bu adamın gücüne hayranım doğrusu. Bir kaç gün daha dinlenmesi gerektiğini söyledim sadece. Sen de onunla ilgilenirsin, değil mi Shannon?>>

<<Bırakın beni, hiç kimse, Blaise Strathern'i kafasına koyduğu şeyi yapmaktan alıkoyamaz.>>

Doktor şen bir kahkaha attı. <<Çok haklısın yavrum. Her neyse, şu anda uyuyor. Dileyelim de bütün gün yataktan çıkmasın. eğer kötüye giderse bana haber ver. Ama bu durumu devam ederse gelmeme gerek yok.>>

Blaise, bütün gününü yatakta geçirmiş, Shannon da özellikle ondan uzak durmaya çalışmıştı. Yemekten sonra ki kitaplıkta ki divanardan birinde uyuklarken kapı açıldı. <<Şeyy..Miss?>>

Shannon gözlerii ovuşturarak gülümsedi. <<Gel, Stepton. uyumuyordum.>>

<<Peki, Miss.Sizi telefonda istiyorlar.>>

Shannon hemen ayağa fırladı. belki de annesiydi. Buraya geldiğinden beri ondan bir kaç mektup almıştı. Bütün karşı koymalarına rağmen kızının gözlerinin açıldığına çok memnundu.

Shannon ahizeyi eline aldığı anda karşı taraftan rick'in sesi duyuldu. <<<Merhaba canım! Benim bir tanem neler yapıyor bakalım?>>

<<Merhaba, Rick! Ne güzel bir sürpriz!>>

<<Toplantı erken bitince bir telefon edip neler yaptığını sorayım dedim.>>

<<Çok iyiyim. Tembellik edip duruyorum. İşlerin nasıl gidiyor?>>

Rick uzun uzun işlerinin ve yaptıkları anlaşmaları anlatmaya başladı. Bütün gün toplantıda olmasına rağmen sesi hiç de yorgun çıkmıyordu. 'İşte Rick'in dünyası bu! Mali konular, iş anlaşmaları...Herkesin birbirinin gözünü oyduğu acımasız bir dünya,' diye düşündü Shannon. Bir süre sonra Rick sözünü bitirmişti. <<Kusura bakma canım. Seni sıktım galiba?>>

<<Yoo! Ama bu telefon konuşması için bir servet ödeyeceksin herhalde!>>

<<Ne çıkar? Sesini duymak her şeye bedel. Annemle babam evdeler mi?>>

<<Hayır. İki gün sonra dönüyorlar.>>

<<Sen neler yapıyorsun?>>

<<Şeyy. Aslında biraz kargaşalı günler geçirdik. Blaise eve geldi,>> dedi.

<<Yaa! Ne olmuş? Mezar kazıcılığından vazmı geçmiş yoksa?>>

<<Çok hastaydı, Rick. Kazıdayekn bir kaza geçirip yaralanmış. Döndüğünde ise sıtması çok kötü bir durumdaydı. Dr.Saunders'ı getirttik. Bu sabah doktor daha iyi olduğunu söyledi.>>

<<Kim bakıyor ona?>>

<<Sam ve Stepton. tabii ben de yardımcı oluyorum.>>

<<Neden hastaneye gitmedi?>>

<<Doluydu da ondan. Ayrıca ben de çok iyi hemşirelik yapıyorum.>> Shannon dün gece yaptıklarını hatırlayarak birden kızarmıştı.

<<Ne zaman gidiyor?>>

<<Bilmiyorum. Kendine daha yeni geldi.>>

<<Beni fazla acımasız buluyorsun, değil mi Shannon? Hiç değilim aslında. Ama Blaise'in bana ait olan bir şeyi almasını istemiyorum. Sen de bana aitsin, bunu hiç unutma!>>

<<Rick, artık ben senin nişanlım değilim...>>

<<Rick, <<Sen benimsin,>> diye yineledi.

Shannon'ın ahizeyi tutan eli terlemiş, birden korkmaya başlamıştı. Kendine olan güvenini tekrara kazanabilme çabasıyla, <<Bir kaşık suda fırtına yaratıyorsun,Rick!>> diye bağırdı.

<<Hiç de değil. Sen Blaise'i benim kadar iyi tanımıyorsun. Artık kapamak zorundayım. Yemekten önce bir kaç kişiyle görüşmeme gerekiyor. Bir tanesini hatırlarsın, Gerald Thurston. Hafta sonundan önce de buradan ayrılabilceğimi sanmıyorum. bak Shannon, Blaise konusuna kafamı çok taktığımı düşünüyorsun belki, ama kendime göre bazı nedenlerim var. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Orada Blaise'le yalnız kalmanızdan da hiç hoşlanmıyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?>>

<<Eh, pek anlıyor sayılmam. Ama uyardığın için teşekkürler.>>

<<Kendine iyi bak, canım. Seni sevdiğimi de hiç aklından çıkarma. yarın yine aramaya çalışacağım.>>

Shannon ahizeyi yerine koyduktan sonra bir süre hiç yerinden kıpırdamadı. İki erkek arasında kaldığını ve kafasının karmakarışık olduğunu düşünüyordu. Bu telefon konuşması da korkularını tazelemişti. Rick'e kalırsa, Blaise'in kendisiyle ilgilenmesinin tek nedeni, Rick'in eski nişanlısı olmasıydı. Doğru muydu bu acaba? Peki gözleri örmüyorken neden onunla bu kadar akından ilgilenmişti? Bu soruların cevabını bilmiyordu. Kütüphaneye giderek bir kitap aldı ve odasına çıktı. Oda kapısını arkasından kapadığında yine kendisini güvende hissetmişti.

Sekizinci Bölüm

Shannon, ertesi sabah kahvaltı etmek için yemek odasına indiğinde ilk gördüğü kimse Blaise oldu. Genç adam fincanına kahve dolduruyordu. Spor bir pantolonla gömlek giymişti. Bu kıyafetiyle çok yakışıklıydı. Sabah güneşi gür sarı saçlarında parlıyordu. Shannon içeri girince, onu tepeden tırnağa süzdü.

<<Günaydın, Shannon.>>

Shannon asabi bir ifadeyle gülümsedi. <<Günaydın. Bugün nasılsın?>>

Blaise omuzlarını kaldırarak sert hareketlerle kahvesini karıştırdı. <<Kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibiyim. Bugün evden çıkmazsam çıldırabilirim.>>

<<Dışarı çıkman için bir neden yok, değil mi?>>

<<Bugün sen ne yapıyorsun?>>

Shannon hemen arkasını dönerek yiyeceklerin durduğu büfeye doğru yürüdü. <<Bilmiyorum.Daha yeni uyandım.>>

<<Neden kendimize biraz yiyecek alıp bir yerlere gitmiyoruz.>>

Blaise'in sesinde en ufak bir tatlılık yoktu. Shannon masaya otururken buz gibi bakışlarla onu süzüyordu. <<Benim arkadaşlığımı istediğini sanmıyorum.>>

<<Saçma!>>

<<Öyle mi? Yoksa, sabahları tatlı bir gülümsemeyi esirgeyen insanlardan mısın sen de?>>

Blaise iskemlesinden birden kalktı. Shannon kendini kasmış, ne olacağını bekliyordu. Hiç beklenmedik bir şey oldu ve Blaise birden gülmeye başladı. Bembeyaz dişleri pırıl pırıl parlıyor. Shannon'ın kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu.

<<Pekala! Yeniden başlayalım. Shannon. Bu günü benimle geçirmek ister misin?>>

Shannon için zaten bir tek cevap vardı. <<Sevinerek!>>

<<İyi. Gidip Stepton'a, bize yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyleyeyim. yarım saat sonra dışarıda buluşalım mı?>>

Shannon hafifçe başını salladı. Blaise topallayarak dışarı çıkmıştı. Bütün bir gün Blaise'le baş başa!.. Tanrının bir lütfu muydu bu acaba?

Arabayla vadinin kenarından tırmanmaya başlamışlardı. Zaman zaman yolun kıyısında durup akan nehri seyrediyorlar ve etraftaki çiftçilerle sohbet ediyorlardı. Shannon onu Rick'le karşılaştırmaktan kendini alamıyor, Rick'in doğanın güzelliğinden hiç zevk almayı bilmediğini düşünüyordu. Rick'le dağ bayır, bu şekilde gezdiklerini hiç hatırlamıyordu.

Arabayı yolun kenarında park ettikten sonra piknik sepetini alarak, nehir kıyısını izleyen dar yola saptılar. Nehrin suyu pırıl pırıl ve buz gibiydi. Yolun iki kenarında ki eğretiler yemyeşildi. Çayırların arasında yer yer yabani çilekler göze çarpıyordu. Shannon eğilerek biraz çilek topladı ve avucuna doldurdu. Blaise ise ağaçların altına battaniye yayıyordu. Sessizlik içinde yemeklerini yediler.Yemekten sonra Blaise battaniyenin üzerine uzanarak tembel gözlerle Shannon'a baktı.

<<Biraz uyusam senin için bir sakıncası var mı?>>

<<Bu soruyu bir cevap almak için sormadın herhalde!>>

<<Çok doğru!>> Blaise esneyerek gözlerini kapadı. Bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Shannon, battaniyenin üzerinde dizlerini toplayarak oturmuş, onun yüzünü izliyor ve sorularının cevabını bulmak istiyordu. Rick'in neden olduğu soruların...Şu anda sımsıkı kapalı duran bu biçimli dudakların kendisini nasıl öptüğü aklına gelmişti. Birden bu düşünceden rahatsız olmuş gibi yerinden fırladı ve onu uyandırmamaya çalışarak piknik sepetinin ağzını kapatıp, ağaçların arasından tepeye doğru yürümeye başladı. Nemli çayırların arasında yabani beyaz menekşeler vardı. Shannon biraz toplamak için eğildi. İşile o kadar meşguldu ki, Blaise'in ayak seslerini duymamıştı. Birden gözetleniyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Telaşla etrafına bakındı ve birden ağaca yaslanmış, kendisini seyreden Blaise'i gördü.

<<Geldiğini duymadım.>>

<<Umarıms eni korkutmamışımdır. O kadar güzeldin ki, bu tabloyu bozmak istemedim.>>

Shannon yanaklarının al al olduğunu hissediyordu. Hemen doğrularak avuçlarındaki çiçekleri Blaise'e uzattı. <<Güzel olan bunlar aslında. Bütün bu güzellikleri senin sayende görebiliyorum, Blaise...Bu yüzden de sana yeterince teşekkür edemedim.>>

Blaise'in gözleri birden öfkeyle parıldı. <<Senden teşekkür istemiyorum ben!>>

Shannon tokat yemişçesine irkilmişti. Elindeki çiçekler yere saçıldı. <<Tabii ki sana müteşekkirim! Aksini nasıl düşünebilirsin?>>

<<Bunun için mi hastayken bana baktın? Borcunu ödemek için mi? Bu yüzden mi yatağıma girdin? Şu anda yanımda oluş nedenin de bu mu?>>

<<Hayır! İstediğim için seninle geldim! Ama sana teşekkür borçlu olduğumu da unutmuyorum. Bu kadar kızacak ne var bunda?>>

<<Hastaneden çıktığından bu yana da Rick'le berabersin. her halde ona da teşekkür borçlu değilsin?>>

<<Aynı evde yaşadığımızı göre bu kaçınılmazdı, değil mi?>>

<<Ne kadar mantıklı bir cevap! Normal olarak Rick buraya gelmez. Kır hayatı ona göre değildir. Bunu bilmiyor muydun?>>

Shannon başını önüne eğmiş, onun ne kadar doğru söylediğini düşünüyordu. <<Belki de benimle beraber olmak için buradadır.>>

<<Tabii! Ona hala aşık mısın?>>

Bu delip geçercesine bakan gözlerin karşısında içindeki karmaşayı nasıl gizleyebileceğini bilmiyordu Shannon. Gözlerini ondan kaçırarak, soğuk bir sesle, <<Belki...>> diye mırıldandı.

<<Daha kesin bir cevap verebilirsin, Shannon!>>

Shannon gözlerini kaldırarak meydan okur gibi baktı. <<Neden, Blaise? Rick'e karşı olan duygularım seni neden bu denli ilgilendiriyor?>>

Blaise, ona doğru bir adım attı. <<Çünkü pekalada biliyorsun ki, Rick seninle yeniden beraber olmak istiyor.>>

<<Nereden biliyorsun? Onu son zamanlarda görmedin ki!>>

<<Rick'in kafası nasıl çalışır çok iyi bilirim ben.>>

Bu konuşmanın sonunu hiç bir yere varmayacağını Shannon çok iyi fark ediyordu. Hafif bir sesle, <<Neden birbirinizden bu kadar çok nefret ediyorsunuz?>> diye sordu.

Blaise'in gözleri kısılmıştı. <<Ondan nefret ettiğimi hiçbir zaman söylemedim, Shannon.>>

<<Ama nefret ediyorsun.>>

<<Hayır. Rick'in bana olan duygularını ise düşünmek bile istemiyorum. Öğrenmek istediğim sadece senin duyguların.>>

Blaise, onu bir yıldır görmüyorum. Hayatımı onsuz sürdürmeyi de göze almıştım ben. Şu anda ise ona karşı neler hissettiğimi bilemiyorum.>>

Blaise ona doğru yaklaştı, kollarından yakaladı. <<Belki karar vermene yardımcı olabilirim.>>

Blaise, ellerini onun omuzlarına doğru yumuşak bir hareketle kaydırıp ve Shannon'ı kendine iyice çekti. <<Korkmana gerek yok. Canını yakmayacağım. Bu sabah yemek odasına girdiğinden beri seni kollarımın arasına almak istiyordum.>>

Shannon, onun gözlerinin derinliklerinde kaybolmuştu sanki. Büyülenmiş gibi gökyüzüne doğru uçuyordu. Birden Blaise onu öpmeye başlayınca sevgiyle titremeye başladı. Sabahtan beri bunu beklediğini itiraf etti kendi kendine.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, bütün benliği arzudan kavruluyordu. Kollarını onun boynuna dolamış, kendini tümüyle bu harika duygunun kucağına bırakmıştı.

Birden boşlukta asılır gibi kaldığını hissetti. Blaise kollarından tutarak onun düşmesini engellemişti. Titreyerek başını kaldırdı ve içlerinde bin bir soru dolaşan gözlerini Blaise'e dikti.

<<Şimdi senden bir şey istiyorum, Shannon. Bir dahaki sefere Rick seni öperken aramızda geçen bu olayı hatırla. Eğer duygularını bu denli harekete geçirebiliyorsa ne ala! Yok, eğer hiçbir şey hissetmezsen, ki bundan yüzde yüz eminim, o zaman onunla yaşamayı aklına bile getirme. Senin için hayat çekilmez bir hale gelir o zaman ve sonunuz da boşanma olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?>>

Shannon bu acımasız bakışlarla daha fazla mücadele edemeyeceğini anlamış, gözlerini sımsıkı yummuştu. <<Bu..bu yaptığın hiç de hoş bir şey değil, Blaise! Beni bir kukla gibi oynatıyorsun!>>

<<Saçmalama, Shannon! Aramızdaki çekim gücünün sen de farkında değil misin sanki?>>

<<Yani, seninle mi evlenmem gerektiğini söylemek istiyorsun?>>

<<Olanilir. Ama başkasına ait olan birini istemem ben. Rick sana evlenme teklif etti, değil mi?>>

<<Evet.>>

Blaise'in gözleri birden tehlikeli bir şekilde parlamıştı. <<Peki seni cevabın ne oldu?>>

<<Hayır dedim.>>

Blaise'in öfkeyle parlayan gözleri aniden rahatlamıştı. <<Bu kadar mı?>>

<<Evet. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ona.>>

<<İyi. Hiç olmazsa biraz aklını kullandığına memnun oldum.>>

<<Neden Rick'le evlenmemi istemiyorsun, Blaise?>>

<<Aptalca bir hareket yapmanı engellemeye çalışıyorum. Rick senin tırnağın bile olmaz.>>

<<Tek nedeni bu mu?>>

<<Başka nedenlerim de var, ama şu anda sana söyleyecek değilim! Biraz meraklanmanı istiyorum.>>

<<Benimle kedi fare oyunu oynamaktan zevk alıyorsun, değil mi?>>

Blaise, vahşi bir kahkaha attı. <<Tabii! Senin kadar kendisine hakim olmasını bilen bir kadınla uzun süredir karşılaşmamıştım. Ayrıca beni de çok heyecanlandırıyor sun.>>

Shannon başını meydan okurcasına kaldırdı. <<Bu sözleri kompliman olarak mı almalıyım?>>

<<Tabii. Hayatım boyunca o kadar çok kadın tanıdım ki!>>

<<Rick söylemişti zaten!>>

<<Bundan hiç kuşku yok! Ama hepsinin de canımı sıktığını söylememiştir herhalde?>>

<<Ben seni sıkıyor muyum, Blaise?>>

Blaise, gözlerini Shannon'ın bütün vücudunda ve sonra da yüzünde gezdirdi. <<Hayır, Shannon.>>

Blaise, birden uzanarak onu kolundan sıkıca kavradı. Sanki başka br şeyler daha söylemek istiyormuş gibi bir hali vardı. Shannon içinde kopan ani fırtınayla onun yüzüne baktı. Birden yanaklarındaki bütün kan çekilmiş, panik içinde soluğu tıkanmıştı. Hayır!..Balise'i sevmiyordu!.. Sevemezdi! Peki neden bu panik hissini duyuyordu öyleyse?

Shannon'ın titremeye başladığını gören Blaise, hafif bir sesle, <<Üşümeye başladın. hadi gidelim artık,>> diye mırıldandı.

Shannon onun arkasından yürüyerek eşyaları toparlamaya başladı. Arabaya girdiklerinde arkasına yaslanarak gözlerini kapamıştı. Kendini son derece yorgun hissediyordu. Blaise, hiç sesini çıkarmadan hızla araba kullanıyordu. Eve vardıklarında akşam olmak üzereydi. Büyük siyah bir araba garaja park edilmişti.

<<Babamla Louise dönmüşler galiba.>>

<<Yarın döneceklerini sanıyordum.>>

<<Ben de öyle.>>

Blaise'in sesindeki garip ifadeyi duyan Shannon telaşla başını kaldırıp ona baktı. <<Uzun zamandır seni görmemişlerdir herhalde. Eve döndüğüne sevinecekler şimdi.>>

Blaise, umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. <<Olabilir.>>

Oturma odasına girdiklerinde Louise sigara içiyordu. Her zamanki gibi son derece zarif bir görünümü vardı. İkisinin odadan içeri girdiğini görünce başını kaldırıp baktı ve hemen yanlarına doğru yürüdü. <<Canlarım!.. Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz. Shannon gittikçe daha güzelleşiyorsun. Anlaşılan Blaise'in arkadaşılığı sana yaramış>>

Blaise, Louise'in elini tutarak dudaklarına götürdü. <<Merhala, Louise' Her zamanki gibi çok güzelsin yine.>>

Louise bir kahkaha attı. gözlerinin parlamasından memnun olduğu anlaşılıyordu. <<Sen yok musun sen! Hadi, bir tanem, Shannon'a ve kendine birer içki hazırla. Biz yokken neler yaptın, Shannon? Yapayalnız kaldığın bir anda Blaise'in çıkıp gelmesi ne şans, ama değil mi?>>

Shannon bu sözleri ancak tek bir şekilde yorumlayabiliyordu. Sahiplenmeyi çok seven Louise, Shannon'ın sevgili oğlu yerine Blaise'le ilgilenmesinden memnundu. Gülümseyerek, <<Gerçekten de öyle. Dün gece Rick telefon ettiğinde, ona da güvenli ellerde olduğumu söylemişim zaten.>> dedi.

Uykulu gri gözleri birden canlandı. <<Ne zaman döneceğini söyledi mi?>>

<<Hafta sonuna doğru.İşlerin gelişmesinden son derece memnundu.>>

Louise birden kolundaki pırlantalı platin saate bir göz attı. <<Akşam yemeğine Thurston'lar geliyor, Shannon. tanışmıştın onlarla. Vancouver'dan yeni dönmüşler. Rick konusundaki son haberleri Gerald'dan alırsız herhalde.>>

Shannon'ın kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Joan Thurston'ın kendisini bu halde görmesini hiç istemezdi. <<Hemen gidip üzerimi değiştireyim öyleyse,>> dedi.

Bu sırada Blaise söze karıştı. <<Bu halinle çok güzelsin, Shannon!>>

Shannon bu sözleri duyunca kıpkırmızı kesilmişti. Başını kaldırıp ona baktı ve sinirli bir ifadeyle, yüzüne düşen saçları geriye attı.

Bu sırada kapıdan kamçı şaklaması gibi bir ses duyuldu. <<Shannon konuşmuyoruzdur, Blaise! Burada olduğu sürece ondan uzak dursan iyi edersin!>>

Odaya birden derin bir sessizlik çökmüştü. Charles, oğluna doğru ilerledi ve iki çift mavi göz kıvılcımlar çakarak birbirini buldu.

Blaise konuşmaya başladığında sesi son derece sakindi. <<merhaba, baba! Hoş geldin. Sen de bana aynı şeyi söylemeyecek misin?>>

Charles duygudan yoksun bir ifadeyle , <<Eve döndüğüne memnun oldum kuşkusuz!>> dedi.

Louise birden onun sözünü kesti. <<Charles, bana bir içki daha verir misin, sevgilim? Blaise, seyahatini biraz anlatsana. Oralara kadar gitmene değdi mi bari?>>

<<Tabii. İşleri bir hayli kolayladım. fakat idari işler o kadar çoktu ki, kazılara pek katılamadım. sanırım yazın bir daha gitmem gerekecek. <Her şey yoluna giderse ilginç gelişmeler olabilir.>>

Charles, <<Rick'le görüşebildin mi?>> diye sordu.

<<Hayır. Ben geldiğimde Vancouver'a gitmişti.>>

<<Ülkemizin geleceği açısından çok önemli olabilecek bazı iş anlaşmaları yapıyor.>>

Shannon birden kaskatı kesilmişti. Bu sözlerdeki anlam çok açıktı. Rick'in işi çok önemliydi, ama Blaise'inki on para etmezdi!

<<Geçmişini bir kenara atan ve sadece geleceğe yönelik bir takım teknik gelişmeleri göz önüne alan bir ülke hiçbir zaman ilerleyemez.>> diye patladı Shannon.

<<Duydunuz mu işte? Hadi Shannon, gidip üzerimizi değiştirelim. Saat neredeyse yedi olmak üzere,>> dedi Blaise.

Ve Shannon'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan onu kolundan tutarak odadan çıkardı. odasının kapısına geldiklerinde Blaise'nin gözlerinde sevinç pırıltıları uçuşuyordu. <<İstedığın zaman son derece açıksözlü olabiliyorsun, değil mi?>>

Shannon gözlerini yere indirdi. <<Öyle konuşmamalıydım. Babana karşı kabalık ettim. Ama o kadar kızmıştım ki!>>

<<Anladım zaten. Sevdiğin erkeğe çok sadık kalacaksın sen, değil mi, Shannon?>>

<<Sanırım öyle. Tabii yaptıklarına gönülden inanırsam eğer. Ayrıca inanmadığım birine de aşık olacağımı sanmıyorum.>>

<<Rick'in yaptığı işe inanıyor musun?>>

Shannon onun gözlerinin ta içine baktı. <<Hayır!>>

<<Neden?>>

<<Bilemiyorum. Çok yapmacık ve gerçekçilikten uzak gibi geliyor bana.>>

Blaise, büyük bir memnuniyetle sırtıttı. <<Şu anda söylediklerini çok iyi düşün, Shannon. Dikkatle...Artık acele etmemiz gerekiyor, yoksa geç kalacağız.>>

Blaise uzaklaşırken, Shannon onun arkasından bakakalmıştı. Rick'in yaptığı işe zerre kadar saygısı yoktu. El altından manevralar yapan acımasız insanların dünyasıydı o. Sadece kar etmeyi düşünen insanlardan oluşan kuru bir dünya!

Günlerden beri kafasını kurcalayan sonuca Shannon birden varmıştı: Rick'i sevmiyordu! Gerçek Rick'i şimdi görüyordu işte. Genç kızlık romantizmiyle, onun yakışıklılığına kapılmıştı sadece. Yapay bir ilişkiydi onlarınki.

Evet...Rick'le hiçbir zaman evlenemezdi. Bu düşünceyle birden rahatlamış ve kendini özgür hissetmeye başlamıştı.

Bu sırada holde duran büyük çalar saatin sesini duyunca kendine geldi. Blaise haklıydı. Acele etmezse geç kalacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Yarım saat kadar sonra Shannon hazırды. Aynada son kes kendini dikkatle inceledi. Sıcak bir banyodan sonra hafif bir makyaj yapmış, açık sarı ipek elbisesini giymişti. Saçları başının etrafında siyah mücevher gibi parlıyordu. Acaba Blaise beğenecek miydi?

Bu sırada kapısı vuruldu ve Blaise'in sesi duyuldu. <<Hzır mısın, Shannon?>>
<<Evet. gelsene Blaise.>>

Genç adam içeri girdikten sonra aynanın karşısındaki bu olağanüstü güzel kıızı bir süre izledi. <<Her an beni şaşırtıyorsun ve büyölüyorsun, Shannon.>>

Shannon birden kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Blaise siyah bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Nefes kesecek kadar yakışıklı ve şıktı.

Blaise ona yaklaşarak yanına durdu. Şimdi birbirlerini aynada seyrediyorlardı. Shannon uzun topulu ayakkabılar giymesine rağmen Blaise'in yanında ufacık kalmıştı. Genç adam ellerini uzatarak Shannon'ı omuzlarından tuttu ve sonra yavaş yavaş boynunu okşamaya başladı. Bir süre ellerini ipek gibi saçların üzerinde gezdirdi. Bütün bu süre içinde, gözlerini Shannon'ın aynadaki gözlerine dikmişti. Onu öpmeye bir kez bile kalkışmamıştı. Buna rağmen dokunuşlarındaki ihtiras bin öpüşe bedeldi. Shannon'ın vücudu ise onun ellerin altında hayat buluyor, her zerresiyle arzuyla kıvranıyordu.

<<Seni istediğimi biliyorsun, değil mi Shannon?>>

<<Evet.>>

<<Sen de beni istiyor musun?>>

Shannon'ın yanakları birden pembeleşti. Ama buna rağmen cesur bir bakışla ona karşılık verdi.

<<Evet.>>

Blaise, Onun cevabının ne olacağını biliyormuş gibi başını salladı. <<Rick'in teklifini geri çevirmen çok iyi olmuş. Fikrini değiştirmemen için elimden geleni yapmalıyım, değil mi?>>

Shannon, bu soruya verecek cevap bulamamıştı. Dönüp ona baktı. Genç adam birden başını eğmiş ve Shannon'ı dudaklarından öpmeye başlamıştı. Shannon, dudaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Ona iyice sokuldu. Geçmiş hayatı ve geleceği gözlerinin önünden silinmiş, yalnızca o anı yaşıyordu. O an ise, Blaise demekti. Sanki onu hayatı boyunca aramış ve istemişti.

Blaise başını kaldırarak onu biraz kendisinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı. <<Hayatım boyunca hiçbir kadını seni kadar istememiştım, Shannon. Bir gün, hem de çok yakında bunu sana kanıtlayacağım.>>

Shannon bu kadar arzulanan bir kadın olmanın gururu içinde gülümsedi. Fakat yine de garip bir huzursuzluk hissediyordu. Blaise'in kendisini istediğinden kuşkusu yoktu, ama aşktan bir kez bile söz etmemişti. Kendisi de Blaise'i sevmediğine göre...Gerçekten seviyor muydu?.. Pikniğe gittiklerinde duyduğu panik hissi aklına gelince biden ürperdi.

<<Ne oldu?>>

<<Hiç...hiçbir şey! Sanırım geç kalıyoruz!>>

Blaise ona konu uzattı ve merdivenlerden birlikte inerek yemek odasına girdiler. Gerçekten göz alıcı bir çift oluşturluyorlardı. Birbirlerine ne kadar çok yakıştıkları ve her ikisinin de nasıl heyecanlı olduğu Louise'in gözünden kaçmamıştı. Yanında oturan Gerald Thurston'a dönerek, <<Blaise'in yeniden eve dönmesi ne kadar hoş, değil mi? Shannon da kendisine bir arkadaş buldu diye çok memnun tabii,>> diye mırıldandı.

Gerald, Shannon'a dönerek bir göz kırptı. <<Yine de Rick'in arkadaşlığını özölüyorsunuz mutlaka, değil mi, Shannon?>>

Shannon, herkesin kendisine baktığını fark ederek biraz kızardı. <<Ben...tabii.. ama...>>

<<Bu 'ama' da neyin nesi oluyor, küçük hanım? Rick, tebrikleri kabul etmeye başladı bile!>>

Blaise, Shannon'ı oturtuktan sonra kendisi de yanına geçti. Shannon onun soluklarının hızlandığını duyabiliyordu. <<ne için bu tebrikler, Gerald?>>

<<Genç bir çift neden tebrik edilir, dostum?>> Gerald gürültülü bir sesle çorba içmeye başlamıştı.

Bu sırada karısı biraz sabırsız bir sesle söze karıştı. <<Lafı gevelemesene, Geral!>>

<<Peki, canım. Pek yakında düşünleri var da ondan. Şimdi kadehimi Rick'le Shannon'ın mutluluğu için kaldırıyorum.>>

Saece Charles'la Joan kadehlerini kaldırmışlardı. Louise donmuş gibiydi. Shannon ise Blaise'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Kuruyan dudaklarını bir iki kere yaladı. <<Gerald, korkarım bir yanlışlık...>>

<<Ah, canım! Pot mu kırdım yoksa? Herkesin bildiğini sanıyordum...>>

<<Rick'le ben nişanlı değiliz Gerald!>>

<<Daha yüzüğü parmağına takmadığını biliyorum tabii!Çünkü gördüm. Harika bir taş doğrusu!>>

<<Rick, buradan gitmeden önce bana evlenme teklif etti, ama ona red cevabı verdim. Sana da sözünü etmişim, Blaise, hatırlıyor musun?>>

Blaise duygusuz bir sesle, <<Tabii hatırlıyorum,>> diye mırıldandı.

<<Ben şahsen bu birleşmeden çok memnunum, yavrum. Rick'e de her zaman söylüyorum. Senden daha güzel ve çekici bir kız bulamaz. Charles, harika bir balık bu! Nereden buluyorsun bunu kuzum?>>

Konu böylece balıklara kaymıştı. Louise de Joan'a, çıktıkları tatili anlatıyordu. Shannon ağzındaki lokmaların büyüdüğünü hissediyor, Blaise'e dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. Gerald'in sözlerine inanmış olamazdı ve bu evlenme hikayesini Rick'in uydurduğunun farkındaydı herhalde. Birden genç adamın sesini kulağının dibinde duydu. <<Yemekten sonra seninle bir yürüyüş yapalım, Shannon.>>

Shannon'ın duyduğu dehşetten dizleri titremeye başlamıştı. Fısıldar gibi bir sesle, <<Bunların hepsi yalan...>> dedi.

Fakat Blaise dönüp Joan'la konuşmaya başlamıştı bile. Shannon bu bitmez tükenmez, kabus gibi yemeğin bir an önce bitmesi için dua ederek, yemeğini bitirmeye çabaladı. Fakat hiç iştahı yoktu. Kendini zorlayarak konuşmalara biraz olsun katılmaya çalışıyordu. Sonunda yemek bitmiş ve herkes sandalyelerinden kalkarak oturma odasına doğru yürümeye başlamıştı. Blaise, Shannon'ın kolunu acıtırmasına sıkarak, diğerlerine döndü. <<Yemekten sonra Shannon'a yürüyüş yapacağımıza dair söz vermiştim. İzninizle lütfen.>>

Gerald, küstah bir sesle, <<Çok fazla uzatma bu yürüyüşü dostum. ne de olsa Shannon kardeşinin nişanlısı,>> diye bağırdı.

Blaise'in parmakları birden Shannon'ın koluna gömülmüştü. <<Unutmamaya çalışırım gerald. Sen hiç merak etme!>> Çok sakın bir sesle konuşuyordu, ama Shannon, bu sesteki öfke titreşimlerini fark etmişti.

Bu sırada Joan kocasına dönerek, <<Rick'in mektubunu Shannon'a verdin mi?>> diye sordu.

Gerald hemen ceketinin cebine davrandı. <<Ah Tanrım! Unuttum tabii! İşte! Bütün sevgileriyle sana bu mektubu vermemi istedi.>>

Shannon mektubu aldıktan sonra Blaise'e döndü. <<Bir dakika beklersen, gidip paltomu alayım.>> <<Hiç gerek yok. Üşürsen ceketimi veririm. Ayrıca hava hiç de soğuk değil.>>

Blaise haklıydı. Dışarıda harika bir hava vardı. Gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla bezenmişti. Blaise hafifçe aydınlık verandaya çıktıklarında birden durdu. <<Mektubu aç, Shannon.>>

<<Acelesi yok.>>

<<Ne? İnsan nişanlısından mektup alır da hemen açıp okumaz mı?>>

<<Benim nişanlım falan yok, Blaise! Bunu sana binlerde defa söyledim!>>

<<Hemen açsan iyi olur. Yoksa ben açarım.>>

Shannon titreyen parmaklarıyla zarfı yırttı. ışığa doğru tutarak gözlerini gezdirdi. Kağıdı yeniden zarfına koymaya fırsat bulamadan Blaise elinden almıştı. Dudaklarını ısırarak mektupta yazanları hatırlamaya çalıştı. 'sevgilim! Beni ne kadar mutlu ettiğini bir bilsen...Çok kısa zamanda nişanımızı...En derin sevgilerimle...'

Shannon öfke içinde, 'Tanrı cezasını versin! Bu düzenbazlığa ne gerek var Rick?' diye düşünüyordu. Blaise'in bir şey söylemesine fırsat vermeden, <<Bu mektup tümüyle uydurma!>> diye söylendi.

<<Bu söylediğine inanmamı mı bekliyorsun yani?>>

<<Umurumda bile değil!>>

<<Yavaş, bağırma! Herkes bizi duyacak!>> Shannon'ı kolundan tutarak bahçeye doğru sürükledi.

<<Her ikiniz de başka başka şeyler söylüyorsunuz!>>

<<Sanırım bir tür kumar oynuyor, Blaise!>>

<<Neden, Shannon? Neden korkuyor? Bizi bir arada hiç görmedi ki! Neden senin kendisine ait olduğu izlenimini yaratmaya ve beni ikna etmeye uğraşıyor acaba?>>

<<Belki de senin Don Juan olduğunu düşünüyordur!>>

<<Shannon!>>

<<Sana neler borçlu olduğumu Rick'e bir çok kereler anlatmaya çalıştım. Sen olmasaydın, hala annemin dizi dibinde oturan kör bir olacağımı söyledim ona.>>

<<Yine şükran borcu, öyle mi?>>

<<Neden bu söze bu kadar öfkeleniyorsun, Blaise?>>

Blaise gözlerini dikerek bir süre onu süzdü. <<Bunun medenini hala anlayamadın, değil mi? Şu anda da sana açıklayacak halim yok!>>

gözlerle ona baktı. <<Pekala! Bir soruma cevap vermeni istiyorum: Rick'in hikayesine mi inanıyorsun, yoksa benimkine mi?>>

<<Tabii ki seninkine inanmak istiyorum, Shannon. Her neyse, şimdi bunları bırakalım, olur mu?>>

Shannon şaşkın gözlerle ona baktı. <<Pekala! Bir soruma cevap vermeni istiyorum: Rick'in hikayesine mi inanıyorsun, yoksa benimki ne mi?>>

<<Tabii ki seninkine inanmak istiyorum, Shannon. Her neyse, şimdi bunları bırakalım, olur mu?>>

Blaise onun sorusuna tam bir cevap vermiş değildi. Demek ki ona inanmıyordu. Bu da Shannon'a sonsuz bir ıstırap veriyordu. Çünkü Blaise'in kendisine inanmasını ve güvenmesini bütün kalbiyle istiyordu. Neden bu denli acı duyduğunu da anlayamıyordu bir türlü. Blaise hala onun için bir yabancıydı.

<<Ne düşünüyorsun, Shannon?>>

<<Seni ne kadar az tanıdığımı ve anlamakta güçlük çektiğimi düşünüyordum.>>

<<Yanlışın var. Benim hakkımda bir çok şey biliyorsun. Ayrıca seninle de çok ilgileniyorum. Yoksa bu kadar zahmete katlanıp Toronto'ya götürür müydüm? Seni ne kadar arzuladığımın da farkındasın.>>

Shannon karanlıkta yanaklarının kızardığının belli olmamasından memnundu. <<Ayrıca bana güvenmediğini de biliyorum.>>

<<Güven duygusu zamanla gelişir, Shannon.>> Blaise elini uzatarak, parmaklarını Shannon'ın ipek gibi yanaklarında ve dudaklarında dolaştırdı. Genç kızın bütün vücudu onun dokunuşlarının özlemiyle titriyordu. Blaise, onu arzu ediyordu. Shannon da en ilkel duygularla onu istediğinin farkındaydı. Peki hepsi bu muydu? Hayır! Blaise'in güvenini kazanmak istiyordu... Shannon, kalbinin bir an durduğunu, daha sonra da kulaklarını uğuldatırcasına gümbür gümbür attığını hissetti. vardığı sonucu fark edince birden şaşkınlıkla kalakalmıştı. Evet, onun aşkını istiyordu...Çünkü Blaise'i seviyordu! Onun gücünü, inatçılığını, gururlu halini, neşesini seviyordu.

<<Neden bana öyle bakıyorsun? Beni ilk kez görüyormuş gibi bir halin var, Shannon! Bir şeyin yok ya?>>

Shannon kuruyan dudaklarını yaladı. Kendini toparlaması için bir iki dakikanın geçmesi gerekmişti. <<Ben..ben..iyiyim!>>

Fakat verdiği cevabın gerçekten çok uzak olduğunu biliyordu. Sevdği erkek ona güvenmiyordu. Onu arzulamasına rağmen sevgiden bir tek söz bile etmiyordu. Rick'in onu uyarmasını hatırlayarak ürperdi. Rengi solmuş, yüzü bembeyaz kesilmişti.

<<Üşüyorsun sen!>> Blaise birden onu kendine doğru çektik Shannon farkında olmadan ona sokulmuş ve yanağını onun geniş göğsüne dayamıştı. İşte ait olduğu yer burasıydı. Blaise'in kollarında güvenlik içindeydi ve aradığı tüm sevgiyi orada buluyordu.

Blaise onun düşüncelerini okumuş gibi hiç sesini çıkarmadan bir süre onu göğsünden sımsıkı tuttu. Daha sonra onu kendisinden biraz uzaklaştırarak hüznü dolu bir gülümsemeye baktı. Bu kez öpüşü ihtirastan çok uzaktı. Sanki dudaklarıyla Shannon'a bir şey söyler gibiydi.

Blaise başını kaldırdığında, Shannon aralarında geçen duygunun ne olduğunu anlamak istercesine bakışlarını onun gözlerine dikti. Blaise'in gözlerinde geleceğe yönelik bir vaat mi vardı? Ama şu anda Shannon'ın hiçbir şey umurunda değildi. Duyduğu mutluluk her şeye bedeldi.

<<Artık içeri girsek iyi olur. Gerald'da da yanlış bir izlenim bırakmayalım.>> dedi Blaise.

Acaba Blaise ona güvenmeye mi başlıyordu? Dikkatle genç adamı inceledikten sonra koluna girerek, <<Pekala,>> diye mırıldandı Shannon.

Gecenin geri kalan bölümü olaysız geçmişti. Shannon odasına çıktığında hala Blaise'in kollarında duyduğu mutluluğu düşünüyordu. İlişkilerinde bir değişiklik olduğu muhakkaktı. Ama bu değişiklik nasıl geliştirecekti acaba? Shannon yatağa girdiğinde huzur içindeydi. Gözlerini kapar kapamaz da derin bir uykuya daldı.

Shannon dama vuran yağmurun sesiyle uyandı. tembel tembel gerinerek pencereye doğru uzandı ve dışarı baktı. Gri bir sis taraları ve dağları örtmüştü. Shannon yağmurda yürüyüş yapmayı epey çok sevmişti. Belki Blaise'le birlikte el ele, düşüncelerini paylaşarak yürüyüş yapmak istiyordu. Belki de... belki de...Shannon'ın dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Yemyeşil gözleri düşüncesine dalmıştı sanki.

Yataktan kalkarak dikkatle giyindi. Blaise'in karşısına çok güzel olarak çıkmak istiyordu. Ama yemek odasına girdiğinde kimseyi bulamadı. Herhalde Blaise hala odasındaydı. Kahvaltısını almaya başladığında Stepton, elinde kocaman bir kahve tepsisiyle içeri girdi. Shannon'a gülümseyerek, <<Size taze kahve yaptım, Miss,>> dedi.

<<Günaydın ve teşekkürler, Stepton. neden etrafta kimse yok?>>

<<Madame birazdan incek. Mr. Strathern şehre indi, Mr. Blaise de kahvaltısını etti.>>

<<Yaa!>>

Stepton, onun sesindeki düş kırıklığını anlamış gibiydi. <<Sabah postasından beklediği bir sürü rapor çıktı. Günün çoğunluğunu odasında çalışarak geçirecekti.>>

Shannon, kahvesine bir kaşık şeker koyarak dalgın dalgın karıştırmaya başladı. Uzun zamandan beri sormak istediği soruların cevabını işte şimdi alabilirdi. Bütün cesaretini toplayarak, <<Stepton, benim üzerime vazife değil ama, Blaise'in babasıyla pek iyi geçinemediği dikkatimi çekti. Rick, onun on altı yaşındayken evi terk ettiğini ve babasının da bu yüzden onu hiç bağışlamadığını söylemişti. Tek neden bu mu?>> diye sordu.

Stepton, cebinden keten bir örtü çıkararak gümüş tepsinin kenarına damlamış olan kahveyi büyük bir itinayla sildi. <<Hayır, Miss. Tek neden o değil. Nedeni çok eskilere dayanıyor aslında.>> <<Evet?>>

Stepton başını kaldırarak pencereden dışarı görmeyen gözlerle baktı. <<Mr. Blaise'in annesi hayatımda gördüğüm en güzel, en canlı kadınlardan biriydi ve Mr. Charles'ı da çok seviyordu. Mr. Charles da ona ölesiye tutkundu. Onları bir arada görünce insanın içi mutlulukla dolardı. Mr. Blaise doğduktan sonra bile birbirlerinden bir an olsun ayrılmazlardı. Beni yanlış anlamayın. tabii ki, oğullarını çok severlerdi ama...nasıl diyeyim...ona pek ihtiyaçları yok gibiydi. sadece birbirleri için yaşıyor gibiydiler.>>

Shannon, Stepton'ın geçmişin sisleri içinde kaybolduğunu anlamıştı. Hiç sesini çıkarmadan bekledi. Genç ve sevgi dolu Charles'la güzel karısının tablosu şu anda gözlerinin önündeydi sanki.

<<Blaise'in beşinci yaş gününde ona bir sürpriz yapmak istediler. Şehre gelen meşhur bir sirk için bilet almışlardı. Yeni açılan bir restoranda yemek yiyecekler, oradan da sirke gideceklerdi. Saat dört sularında evden çıktılar. İki saat sonra bir kaza geçirdiklerini haber aldık.Blaise'in annesi ölmüş, babası da çok kötü yaralanmıştı. Blaise ise kazayı ufak tefek sıyrıklarla atlatmıştı. Onun ne kadar şanslı olduğunu düşünüyorduk. Ama ne kadar da yanılmışız...>>

Shannon daha fazla sessiz kalmaya dayanamamıştı. <<Niçin, Stepton?>>

Stepton başını kaldırıp acı dolu gözlerle ona baktı. <<Daha sonra bütün olanları Mr. Charles'dan öğrendik. Kazaya neden olan araba kırmızı ışıktaki duramamış. Sürücüsü de çok sarhoşmuş. Mr. Charles ondan kaçmaya çalışmış ama başaramamış. Bu sırada Madame oğlunu kurtarmak amacıyla üzerine kapanmış ve anında da ölmüş. Blaise ise kazayı çok ucuz atlatmış. Mr. Charles annesinin ölümüne neden olduğu düşüncesiyle oğlunu hiçbir zaman bağışlamadı.>> <<Ama Stepton, korkunç bir suçlama bu!>>

<<Korkunç olabilir Miss, ama gerçek. Uzun bir zaman oğlunu görmeye bile tahammül edemedi. Bu yüzden Blaise apar topar yatılı bir okula gönderildi. Fakat bu okuldan atılarak yeniden eve döndü. Bu bir çare olmadı tabii. Çünkü hemen bir başka yatılı okula gönderilmişti. Bir süre sonra da artık eve dönmeyi kafasından silmiş olacak ki, bir daha kovulmadı. Daha sonra Mr. Charles şimdiki karısıyla evlendi ve Rick doğdu. Her şeyin artık düzeleceğini umuyorduk. Bir dereceye kadar da düzelmişti. Çünkü Blaise tatillerde eve gelmeye başlamıştı. Bir kardeşi olduğuna çok seviniyor ve onunla dostluk kurabilmek amacıyla elinden geleni yapıyordu. Belki de bu yolla babasına yaklaşmaya çalışıyordu. Kim bilir?..Ama hiçbir yararı olmadı. Sanırım farkında olmadan Mr. Charles küçük oğlunu Blaise aleyhine doldurmuştu. Başka nedeni var mı bilmiyorum, ama Rick her zaman ağabeyisine düşman olmuştur. zaten Blaise de bir süre sonra bu çabasından vazgeçmişti. Tekrara okuluna döndü ve tatillerini de ormanlarda, tarlalarda dolaşarak geçirmeye başladı. Diğer boş zamanlarında ise arkadaşlarıyla beraberdi. On altıncı yaş gününde de evi terk etti. Bir sabah, okuluna gitti ve bir daha da geri dönmedi.>>

<<Peki daha sonra neler yapmış?>>

<<Bir yük gemisinde iş bulmuş. Afrika ve Avrupa'yı dolaşmış. Üç yıl sonra Kanada'ya dönmüş ve üniversiteyi bitirip doktorasını yapmış. Şu anda ülkenin önde gelen kişilerindendir ve bu konuda bütün dünyaya da adını duyurmuştur. O günden bu yana evine çok seyrek gelir ve babasıyla arasındaki düşmanlık hala devam eder.>>

<<Şimdi herşeyi daha iyi anlıyorum. peki hiçbir şey yapılamaz mı acaba?>>

<<Mr. Strathern, kendi oğluna tapmasına rağmen, Blaise'in burada hoşgörülle karşılanmasına çok çalıştı ve bir dereceye kadar da başardı sayılır. Ama bu düşmanlık o kadar derinlere işlemiş ki, kökünden hallolmasına pek imkan yok.>>

<<Oysa ne kadar yazık...>>

Holdeki telefon çalmaya başlamıştı. Yalnız başına kalınca yağmurdan ıslanan pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Blaise beş yaşındayken ailesini kaybetmişti. Annesi ölmüş, babası ise duyduğu nefretten ötürü kendisinden uzaklaşmıştı. Stepton o yılları bir çırpıda anlatıvermişti ama Shannon bir delikanlının neler çektiğini çok iyi tahmin edebiliyordu. yapayalnız geçirdiği yıllar... İşte şimdi bu çocuk büyümüş ve Shannon'ın gözlerinin açılmasına, varlığını bilmediği bazı duyguları tanımasına neden olmuştu.

Onuncu Bölüm

Orada öylece oturmaktan sıkılan Shannon, yemek odasından çıkarak yukarı kata koştu. Koridorun sonundaki odanın kapısı kapalıydı ve hiç ses çıkmıyordu. Shannon yağmurluğuyla çizmelerini alarak öğle saatine kadar yürüdü. Yemeği Louise'le birlikte yedikten sonra odasına çıktı, biraz kitap okudu ve annesiyle Bridget'in mektuplarına cevap yazdı. Bu evde tek görmek istediği kişi olan Blaise hala odasından çıkmamıştı. Bu sırada merdivenlerden çıkan bir ayak sesi duyarak odasının kapısını açıp baktı. Peggy, elinde bir çay tepsiyle yukarı çıkıyordu.

<<Mt. Strathern'a çay götürüyordum, Miss Hart. Siz de ister misiniz?>>

<<Hayır, teşekkür ederim, Peggy. hadi, tepsiyi ver de ben götüreyim.>>

Shannon elinde tepsiyle Blaise'in oda kapısının öne geldi ve kapıyı hafifçe vurdu.

<<Girin!>>

Shannon derin bir soluk alarak içeri girdi. Birden gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Yatağın üstü de dahil olmak üzere her yer, kağıtlarla doluydu. Çalışma masasının zerinde ise daktilo edilmiş sayfalar ve haritalar görünüyordu. Çöp sepetinin içi ağzına kadar kağıtla doluydu.

<<Blaise! Ne yapıyorsun böyle?>>

<<Bu sabah son projemle ilgili raporlar geldi. Tamamlaman gereken bazı istatistikler var ve gelen raporu da uygun bir şekilde kısaltmam gerekiyor.>>

<<Sana yardım edebilir miyim?>>

Blaise yerinden kalkarak gerindi. Shannon'ın yanına gelerek elindeki tepsiyi aldı ve gözlerini odada gezdirerek koyacak bir yer aradı. Birden her ikisi de gülmeye başlamışlardı.

<<Böyle göründüğüne bakma sakın. Hiç olmazsa neyin nerede olduğunu biliyorum.>>

Shannon kahkahalar arasında, hiç düşünmeden, <<Bu gece yatağında nasıl yatacaksın bakalım!>> diye mırıldandı.

Blaise'in gözleri birden parlamıştı. <<Peki, nerede yatmamı önerirsin, Shannon?>>

Shannon, yanaklarına kan hücum ettiğini hissediyordu. <<Hiç...hiçbir fikrim yok...>>

Blaise, çay tepsisini daktilo kabının üzerine koyarak Shannon'a doğru yürüdü ve onu tepeden tırnağa kadar dikkatle inceledi. <<Demek hiçbir fikrin yok öyle mi?>>
<<Blaise...Lütfen...>>

Belki Shannon'ın şaşkınlığı onu etkilemişti. Belki de birden ilgisini kaybetmişti. Arkasını dönerek, sıkıntı içinde, <<Kendime hakim olamayacağım, Shannon! Git buradan! Daha yapmam gereken dünya kadar iş var,>> diye söylendi.

<<Demin, sana yardım edebilir miyim diye sormuştum.>>

<<Gerçekten istiyor musun?>>

<<İstemesem sormazdım!>>

<<Bak, seni uyarıyorum. Benimle çalışmak kolay değildir.>>

<<Bu uyarına hiç şaşırmadım, Blaise!>><<Pekala! Daktilo yazabilir misin?>> Shannon başını salladı.
<<Öyleyse Stepton'a söyleyelim de bir masa daha getirsin buraya. Şu müsveddeleri daktilo edersen, ben de daha kolay düzeltme yapabilirim. Dha sonra da temize çekeriz.>>

Başlangıçta Shannon çok ağır çalışıyordu. Blaise'in yazısını okumak çok güçtü. Ayrıca bilmediği de bir sürü teknik terim vardı. Ama yavaş yavaş alıştı ve etrafındaki her şeyi unuttu. Blaise onun dikkatini çekmek için ikinci kere <<Shannon! Yemek zamanı!>> diye bağırarak zorunda kalmıştı.

<<Bir dakika şu cümleyi de bitireyim...Tamam. Bir sayfa daha bitti işte!>>

Blaise kağıtları elinden alarak dikkatle inceledi. <<Harika! İşe kabul edildin!>>

Shannon başını arkaya atarak güldü. <<Bir an önce gidip temizlensem iyi olur. Seninle aşağıda buluşuruz.>>

<<Akşam da biraz çalışabilecek misin?>>

<<Tabii! Birinci bölümü bitirmek istiyorum.>>

Blaisebiran düşündükten sonra aniden, <<Neden bana yardım ediyorsun, Shannon?>> diye sordu.

<<Bu işten zevk alıyorum...Sanki insan kendini yeniliyor...>>

<<Yaa!>>

Shannon verdiği cevabın onu biraz hayal kırıklığına uğrattığını hissetmişti. Odadan çıkmak üzereyken gümüş çerçeveli fotoğraf bir kez daha dikkatini çekti. <<Bu resimdeki...annen mi?>>

<<Evet. Ben beş yaşındayken öldü.>>

<<Biliyorum. Stepton her şeyi anlattı bana. Kazayı, babanın sana duyduğu nefreti ve bu yüzden de yatılı okula yolladığını...>>

Blaise ani bir hareketle dönüp ona baktı. <<Stepton çok konuşuyor galiba!>>

<<Ne kadar üzüldüğümü sana anlatamam Blaise!>>

Blaise'in bakışları iyice öfkeli bir hal almıştı. <<Senin merhametine ihtiyacım yok!>>

Shannon bu konuyu açtığına göre artık geri dönemeyeceğinin farkındaydı. <<Belki de babanla aranızdaki sorunlardan dolayı beni annemden kurtarmak istedin?>>

Blaise omuzlarını silkti. <<İnanmak istediğin buysa bir şey diyeceğim yok. Artık üzerimi değiştirmem gerekiyor, Shannon. Senin yanında soyunurum soyunmasına, ama utanırsın diye söylüyorum.>>

<<Bu da demektir ki, annenle baban konusunu konuşmak istemiyorsun.>>

<<İyi bildin.>>

<<Sanki hiçbir şey olmamış gibi hepsinin üzerini ört de bekle!>>

<<Başka ne yapabileceğimi sanıyorsun, Shannon? Koşup babama sarılayım ve onu çok sevdiğimi mi söyleyeyim istiyorsun?>> Blaise'in gözlerinde şimşekler çakmaya başlamıştı.

<<Neden olmasın? Kim bilir, belki de o zaman aranız düzeler!>>

<<Onun boynuna son atıldığımda on yaşındaydım. Beni hemen iterek uzaklaştırdı ve ertesi gün de bir akrabanın yanına gönderildim. O gün, bir daha böyle bir şey yapmayacağıma dair yemin etmiştim. Şimdi de bu yemini bozmaya hiç niyetim yok!>>

Shannon neredeyse ağlamak üzereydi. O on yaşındaki çocuk şu anda gözlerinin önündeydi sanki. Blaise'in yıllar süren acısını çok iyi anlıyordu. <<Çok...çok özür dilerim, Blaise. Bütün söylediklerimi unut, lütfen. Hayatına burnumu sokmamalıydım.>>

<<Evet, öyle! Peki neden bu kadar üzgünsün, Shannon?>>

Shannon kederli bakışlarını ona kaldırdı. Tek neden ona olan aşkıydı. Bu aşk yüzünden de on yaşındaki çocuğa ve şu andaki Blaise'e sonsuz bir ilgi duyuyor ve üzülüyordu.

Blaise'e o kadar yakındı ki, genç adamın mavi gözlerindeki menevişleri görebiliyordu. Bu gür kirpikli gözler Shannon'ın kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Şu anda ise birçok bakımdan kör olduğunu düşünüyordu. Haftalar önce, kendisini restoranın bahçesinde öptüğünde karşısında duran gerçeği itmiş, hala Rick'i sevdiğine kendini inandırmıştı. Evet, sevdiği erkek karşısında dururken ne kadar kör olduğunu şimdi anlıyordu. <<Ye...yemeğe geç kalacağız, Blaise...>>

Blaise birden onu kendisine çekerek göğsüne sımsıkı bastırdı ve ellerini onun saçlarına gömdü. <<Bana böyle baktığın zaman içimden sana sarılmak ve bir daha da bırakmamak geliyor.>>

Bu sırada derinden duyulan bir gong sesi akşam yemeğinin hazır olduğunu bildiriyordu. Blaise alaylı bir sesle, <<Neyse, şimdilik kurtuldun! Louse'e söyle, iki dakikaya kadar aşağıya iniyorum.>>

Shannon odasına girince dudaklarına biraz ruj sürüp saçlarını fırçaladı. Blaise kadar değişken kişilikte bir insana daha önce hiç rastlamadığını düşünüyordu. Bir an çok tatlı ve sevgi dolu oluyor, sonra birden sert ve acımasız bir hale geliyordu.

Bundan sonraki iki gün Shannon'la Blaise hiç durmadan çalışmışlardı. Shannon yazdıklarını okurken konuyla gittikçe daha fazla ilgilendiğini fark ediyordu. Sık sık Blaise'e sorular soruyor ve anlattıklarını büyük bir ilgi ve şaşkınlıkla dinliyordu. Her geçen an ilişkilerine sağlam bir temel oluşturuyordu.

Rick'le paylaştıkları hiç bir şey olmadığından bu ilişki Shannon için yepyeni bir duyguydu ve Blaise'e duyduğu sevginin yavaş yavaş başka boyutlar kazandığını fark ediyordu.

İkinci gün, akşam yemeğinden önce Shannon yazdıklarının bir kontrolünü yapıyordu. Blaise yanına gelerek kolunu omzuna doladı ve başını eğip Shannon'ın ne yaptığına baktı. Shannon'ın yüzü birden sevgiyle aydınlanmıştı. Başını kaldırarak tatlı bir gülümsemeyle genç adama baktı.

Birdenbire kapıyı vurmada içeride biri için bu sahne oldukça anlamlıydı. İki baş, saçlarını birbirine karıştırarak bir takım kağıtların üzerine eğilmiş, alçak sesle bir şeyler mırıldanıyorlardı. Genç adamın vücudu kızinkine değişiyordu adeta. Gelen adam bir an soluğunu tuttu ve sonra, <<Shannon! Ne işin var senin burada?>> diye bağırdı.

İki baş birden bir anda ondan yana dönmüştü. Shannon yeni gelene bakarak gülümsedi. <<Rick! Bugün geleceğinden hiç haberim yoktu!>>

<<Haberin olmadığı anlaşılıyor! Yoksa seni Blaise'in yatak odasında yakalamazdım! >>

Shannon yavaşça ayağa kalktı. Arkasında Blaise'in hiç kıpırdamadan durduğunu hissediyordu. Eliyle masanın üzerindeki kağıtları işaret ederek, <<Blaise'e yardım ediyordum,>> diye sert bir sesle söylendi.

<<Nasıl bir yardım olduğunu biraz önce gördüm. Blaise, bir kadını odana çekmek için yeni yollar keşfetmişsin bakıyorum!>>

Blaise çok sakin bir sesle, <<Dikkatli ol, Rick!>> dedi.

Rick, birden patlamıştı. <<Dikkatli olayım ha? Bir haftalık iş seyahatinden dönüyorum ve nişanlımı ağabeyimin yatak odasına kapanmış buluyorum. Neler söylememi bekliyorsun acaba?>>

Shannon da kendini tutamayarak bağırmağa başlamıştı. <<Oturma odasında, annenle babanın yanında olanlardan farklı bir şey olmadı burada! Ayrıca 'nişanlın' olmadığımı da önemle belirtmek isterim, Rick!>>

Rick, tokat yemişçesine irkilmişti. <<Shannon, seyahate çıkmadan bir önceki gece benimle evleneceğini söylemiştin! Nasıl unutabilirsin?>>

Shannon korkunun buz gibi elini bütün vücudunda hissetti. <<Sana daha zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim...Ama evlenmeye söz vermiş falan değilim.>>

Rick, şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. <<Sevgilim, neler olup bittiğini gerçekten anlamıyorum. Eğer şaka yapıyorsan, hiç de komik değil!>>

<<Hayatımda hiç bu adar ciddi olmamıştım, Rick!>>

Rick, elini cebine atarak kadife bir kutu çıkardı. <<Bak, istediğin gibi yüzük bile aldım sana. Hatırlıyor musun, kare pırlanta istemiştin?>>Rick kutuyu açınca etrafı soğuk bir parlaklık yayılmıştı. Shannon güçlükle yutkundu. Blaise'in her hareketini çok iyi hissettiği için, onun güçlükle kendisini tuttuğunu fark ediyor, söyleyeceklerinden ve yapacaklarından korkuyordu. Buna rağmen Rick'in yalan söylediğini ve nedenini anlayamadığı bir oyun oynadığını ona anlatabileceğini sanıyordu. <<Ne

senden bir yüzük istedim, ne de evleneceğimi söyledim, Rick! Bir yıldan fazla bir süredir de senin nişanlın değilim! Dahası ben...>>

<<Bırak bunları, Shannon! Gerald 'la ve Joan'a neden nişanlanacağımızı söyleyeyim? Bırak diğerlerini, neden patronuma karşı kendimi rezil edeyim?>>

Shannon söyleyecek bir şey bulamıyordu. Gerçekten de Rick, iş hayatına son derece önem verdiği için, hele patronu önünde böylesine küçük düşmek istemezdi. Shannon'ın tereddüt ettiği Rick'in gözünden kaçmamıştı. Genç kızın yanına gelerek kolundan tuttu ve en çekici gülümsemesiyle, <<Bana bir hoş geldin bile demedin daha...>> dedi. Güçlü kollarıyla Shannon'ı kendisine çekerek başını eğdi. Diğer kolunu da onun boynuna doladı ve dudaklarından öptü.

Shannon kaskatı kesilmişti. Rick başını kaldırdığında gözlerinde zafer pırıltılarıyla bakıyordu ona. <<Şimdi oldu işte! Bak canım, aramızda geçenler konusunda Blaise'in de başını ağrıtmayalım. Ayrıca özel işlerimizi konuşabileceğimiz bir yer değil burası. Hadi, kitaplığa gidelim. Orada kimse yoktur şimdi. Seni o kadar çok seviyorum ki, aramızda herhangi bir anlaşmazlık olsun istemiyorum.>>

Shannon bir an tereddüt etti. Belki de onunla yalnız kalıp bu konuyu açıklığa kavuşturması daha iyi olurdu. Daha sonra da Blaise'e her şeyi anlatabilirdi.

Bu sırada arkasından Blaise'in öfkeli sesini duydu. <<Hadi, kararını ver, Shannon! Yemekten önce bir saat kadar çalışmam gerekiyor. Ya burada kalıp bana yardımcı olursun ya da oturup şu düzmece nişanlınla baş başa konuşursun!>>

Shannon başını çevirip ona baktı. Blaise'in dudakları ince bir çizgi halini almış, gözlerinde anlayamadığı bir ifade belirmişti. <<Sen hangisini yapmamı istersin?>>

<<Bu konuda benden yardım bekleme, Shannon!>>

Evet, Shannon kararını vermişti. Bu saçma sapan oyunu sürdürmenin bir anlamı yoktu. Önce Rick'le konuşacak, daha sonra da Blaise'in yanına gelecekti. Gözlerini Blaise'e dikerek bütün içtenliğiyle baktı. <<Blaise, bu nişan konusunda sana söylediklerim tümüyle gerçektir.>>

Blaise'den hiçbir tepki gelmemişti. Genç adam başını çevirerek kağıtlara ve haritalara bir göz attı. Shannon'ın birden yüreği ağzına gelmişti. Belki de Rick'le nişanlı olup olmamasına gerçekten aldırmıyordu. Belki de tek ilgilendiği şey, yalnız kalıp çalışmaya devam etmektir. Akıllı bir hayli karışmış olan Shannon, Rick'e döndü. <<Hadi, kitaplığa gidelim de bu işe bir son verelim, Rick!>> Onun cevabını bile beklemeden başını dikleştirerek odadan çıktı.

Kitaplıkta kimse yoktu. Rick, kapıyı kapar kapamaz Shannon öfke içine ona döndü. <<Bu saçmalığa bir son vermeni istiyorum, Rick! Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, evlenmek için kimseye bir söz vermiş değilim!>>

Rick, tembel hareketlerle bir sigara alıp yaktı. <<Tabii..>>

<<Neyin peşindesin öyleyse?>>

<<Ben seni elde edemediğime göre, Blaise'in de sana sahip olmasına izin vermeyeceğim!>>

<<Blaise'in benimle evlenmek gibi bir niyeti yok ki!>>

<<Sen kimi kandırıyorsun, kuzum?>>

<<Hiç kimseyi, Rick!>>

<<Hadi, hadi, Shannon! Blaise'in bir sürü kadınla ilişkisi olmuştur, ama sana baktığı gibi hiçbir kadına baktığını görmedim onun.>>

Shannon birden her şeyi unutmuş gibiydi. <<Ne demek istiyorsun?>>

<<Sen farkında değilsen, söylemek bana düşmez!>>

<<Neden ağabeyinden bu kadar çok nefret ediyorsun, Rick?>>

Rick ilk kez buz gibi gözlerle ona baktı. <<Küçüklüğümde beri babamın gözünde Blaise'in yerinin çok farklı olduğunu biliyorum. Beni de severdi kuşkusuz, ama Blaise'e duyduğu kadar derin bir sevgi değildi bu!>>

<<Nasıl böyle söyleyebilirsin, Rick? Blaise içler acısı bir çocukluk geçirmiş.>>

<<Ne kadar da safsın, Shannon! Onunla evlendiğinde mutlu olacağına inansam, hiç durmaz seni bırakırdım. Ama Blaise senin her şeyine sahip olmak ister. ruhuna bile!>>

Shannon'ın yüzü birden canlanmış ve Blaise'in ruhuna sahip olmasının özlemi gözlerine yansımıştı.

<<Bunu ne kadar istediğin her halinden belli oluyor, Shanon. Ama sana izin vermeyeceğim!>>

<<Eğer Blaise benimle evlenmeye kararlıysa bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok, Rick. İkimiz de koca insanlarız.>>

<<Bekleyip görelim bakalım! Haa, bu arada akşam yemeğimiz için hazırlanmamız gerekiyor. Annem konuklarımız olduğunu söylemişti.>>

<<Pekala. Bak Rick, bu nişan konusunda yemekte bir söz etmezsin, değil mi?>>

<<Oturup kalkıp nişanımızı mı ilan edeceğim yani?>>

Shannon merdivenleri koşarak çıktı ve kendi odasına uğramadan doğru Blaise'e gitti. Kapıyı hafifçe vurdu, ama içeriden hiç ses gelmiyordu. Shannon bir süre bekledi ve yeniden vurdu. Yine ses çıkmayınca kapıyı hafifçe aralayarak içeri baktı. Blaise odasında değildi. Sandalyenin arkasında duran ceketi de yoktu.

Shannon birden hayal kırıklığına uğramış, kitaplıkta olanları Blaise'e anlatmadıkça içinin rahat edemeyeceğini anlamıştı. Dudaklarını ısırarak bir süre düşündü. Sonra da onu nasıl olsa yemekte göreceğini bildiğinden rahatladı. Odasına dönerek kırmızı ipek jarse elbisesini ve lame ayakkabılarını giydi. Blaise'i tekrara göreceği düşüncesi yanaklarını al yapmış, gözleri parlamıştı. Rick'in çevirdiği dolaplar ise birdenbire çok çocukça ve önemsiz gelmeye başlamıştı.

Çıkmaya hazırlanırken odasının kapısı vuruldu. Blaise'in geldiğini düşünerek hemen açtı.

<<Stepton! Yemeğe geç i kaldım yoksa?>>

<<Hayır, Mis.. Anneniz telefonda.>>

<<Teşekkür ederim, Stepton.>>

Shannon koşar adımlarla hole indi. Evden ayrıldıktan sonra annesiyle ilişkileri daha sıcaklaşmış ve yakınlaşmıştı sanki. Sık sık telefonda konuşuyorlardı. Annesi emirler yağdırmaktan vazgeçmiş ve kızının sözlerini daha bir dinler olmuştu. <<Alo, anne?>>

<<Merhaba, Shannon! Nasılsın?>>

Bir süre Shannon'ın sağlığını, Lorna'nın birç partilerini konuştular. Daha sonra aralarında bir sessizlik oldu. Shannon annesinin bir şey söylemek istediğini, ama tereddüt ettiğini anlatmıştı. <<Seni üzen bir şey mi var, anne? Sesin...bir garip!>>

<<Şeyy...ben...Shannon, harry...şeyy...Albay Fawcett bana evlenme teklif etti. Ben de..evet dedim...>>

<<Anne! Ne kadar sevindim, bilsen! Tebrikler! Seni çok mutlu edeceğinden eminim. Neden daha önce söylemedin?>>

<<Hoşlanmayacağını düşünmüştüm.>>

<<Neden hoşlanmayayım?>>

<<Eh...benim yaşımda...>>

<<Saçmalama, anne! Sen çok güzel bir kadınsın ve uzun yıllardan beri de yapayalnızsın.>>

Lorna'nın sesi son derece utanmış gibiydi. <<Harry de böyle söylüyor...Sana çok çok selamları var.>>

<<Sen de selamlarımı söyle, olur mu? Nikah ne zaman?>>

<<Üç hafta sonra. Geleceksin, değil mi?>>

<<Tabii! Hastaneye bir uğrayıp kontrolden geçmem gerekiyor. Oradan da bir uçağa atlar gelirim.>>

<<Peki, senden ne haber, canım? Rick'le aranız nasıl? Her şeyi hallettiniz mi?>>

<<hayır, anne.>>

<<Çok kesin konuştun birden, Shannon!>>

<<Anne..Rick nişanı sen istediğin için bozmuş, öyle mi?>>

Lorna çok şaşırılmıştı. <<Ne münasebet! Bana telefon edip senden ayrılmak istediğini söyledi. Ben de, ne yalan söyleyeyim, pek fazla üzerinde durmadım.>>

<<Demek bana yalan söyledi!.. Dünyadaki tek erkek bile olsa artık onunla evlenemem!>>

Lorna yavaş bir sesle, <<Yoksa Blaise Strathern sana daha mı cazip geliyor?>> diye sordu.

Shannon'dan hiç ses çıkmayınca annesi hemen anlamıştı. <<Bak, sana ne söyleyeceğim, Shannon! Rick'le evlenmene karşı gelmememin tek nedeni onun sakini bir insan görünümünde olmasıydı. Ama Blaise için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Biraz idare edilmesi zor birine benziyor. Ama sana anne nasihatleri vermeyeceğim şu anda. Telefonu hemen kapatmazsam, bütün servetimi kaybedeceğim. Bana geleceğin günü mutlaka haber ver, yavrum. Seni havaalanında karşılamak istiyoruz.>>

<<Harika! Albay Faw...şey..Harry'ye sevgilerimi ilet ve bu habere çok sevdiğimi de söyle lütfen.>>

<<Teşekkürler, yavrum.Kendine iyi bak.>>

<<Güle güle, anne!>>

Shannon bir süre hareketsiz kaldı. Annesinin evlenme haberine gerçekten çok sevinmişti. Blaise'e de mutlaka söylemeliydi. Onu arayıp bulması için eline bir fırsat geçmişti işte. Fakat oturma odasına girdiğinde içerisinin ana baba günü olduğunu gördü. Blaise ise, uzak bir köşede, kızıl saçlı çok çarpıcı bir kadınla kahkahalar atarak konuşuyordu. Shannon ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Rick yanına geldi ve onu kalabalık bir grubun arasına götürdü. Tanıştırdığı insanların hiçbirinin adı aklında kalmamıştı. Yemek masasında ise Blaise'den çok uzaktaydı. Buna rağmen yine de etrafındakilerle konuştu ve hatta şakalar bile yaptı. Ama içinden, artık bir işkence halini alan bu yemeğin bir an önce bitmesi için dualar ediyordu. Blaise'in sesini duyuyor, onu görüyordu, ama sanki aralarında kilometrelerce yol vardı.

Yemekten sonra herkes oturma odasına geçti. Shannon yine Thurston'lar tarafından kuşatılmış, yerinden bile kıpırdayamaz bir hale gelmişti. Biraz sonra biri piyanoya geçerek şarkılar çalıp

söylemeye başlayınca, Shannon oradan kaçmak için yollar aramaya koyuldu. Fakat bu kez de Charles yanına gelerek onu bir göz doktoruyla tanıştırdı. Doktor, onun geçirdiği her safhayı bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordu. Bu sırada Shannon göz ucuyla kızıl saçlı kadınla Blaise'in odadan çıktıklarını görmüştü. Kıskançlık duygularının dalga dalga kabardığını hissediyor, ama kimseye bir şey belli etmeden neşeli bir şekilde konuşmasını sürdürüyordu. Sonunda konuklar yavaş yavaş gitmeye başlamışlardı. Geri kalanlara veda ederek odasına kaçtı.

Shannon odasında yalnız kalınca derin bir soluk aldı. Kendini sımaktan omuzları ağrıyor, sigara dumanından gözleri yanıyor. Ne umutlarla giydiği kırmızı elbisesini çıkararak dolabına astı. Blaise'le mutlaka konuşmalı ve aralarında ki anlaşmazlığı çözmeliydi. Ama Blaise de aynı ihtiyaç içinde miydi acaba? Belki de Shannon'ın Rick'le bir ilgisi olup olmadığını umursamıyordu bile !

Aynanın karşısına geçerek yüzünü kremledi. Doğru olabilir miydi acaba? Gerçekten Blaise ona karşı ilgisiz olabilir miydi? Hayır, hayır! Buna inanamazdı! Shannon'a bakışları, onu öpüşleri, son günlerde iyice gelişmeye başlayan dostluklar...Hayır, Blaise'in kendisine karşı ilgisiz olduğuna inanamazdı! Makyajını temizleyerek saçlarını fırçaladı.Yarın Blaise'e gidecek ve Rick'le aralarında geçen konuşmayı anlatacaktı. Rick'i iyi tanıdığına göre kendisine mutlaka inanırdı. Yatağa girer girmez de derin bir uykuya daldı.

Shannon holde ilerleyen hafif ayak seslerini duymamıştı. Bir el, kapı tokmağını yavaşça çevirerek içeri girdi. Halının üzerine bir erkek gölgesi düşmüştü. Adam, kapıyı açık bırakarak Shannon'ın yatağına doğru ilerledi ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Gözlerini bahçeye dikmiş, bir arabanın gelmesini bekliyordu. Aradan iki saat geçmişti ki, bu bekleyişin mükafatını gördü.

On Birinci bölüm

Shannon derin bir uykudaydı. Rüyasında, Blaise'in yanında yattığını ve kulağına bir şeyler mırıldandığını hissediyordu. Bir el durmadan omzunu sarsıyordu. Uykusunun arasında, sarhoş gibi, <<Geldiğine çok sevindim. Seni görmek istiyordum...>>diye mırıldandı. <<Biliyorum.>>

Shannon, Blaise'in aniden kaybolmasından korkarak elini uzattı ve unu tuttu. Gerçekten yanındaydı işte! Parmaklarını onun etine gömmüş sıkıyordu.

Bu sırada kapıdan vahşi bir ses duyuldu. demin kulağına fısıldayan sesteki bu. Blaise'in sesi! <<Seni küçük cadı seni! Ta başından beri bana yalan söylüyordun ha?>>

Shannon birden gözlerini faltaşı gibi açtı. Yüzünün çok yakınında Rick'i görünce afillmişti. Dehşetle onu göğsünden itti. <<Ne için var senin burada?>> <<Beni çağırdığın için geldim, sevgilim.>> <<Hayır!>> Shannon yatakta doğruldu. O güzel rüyanın bir kabusu dönüştüğünü fark ediyordu. Gözlerini Rick'ten ayırarak kapıda duran Blaise'e çevirdi. Hala üzerinde siyah takım elbisesi vardı. Herhalde yeni geliyordu. <<Blaise, sakın..>>

<<Sus, Shannon! Ben de bu saflık numaralarını yutmuştum! Kardeşimle yatman umurumda bile değil! Ama hiç olmazsa samimi olup da gerçeği gizlemek gereğini duymasaydın. Bir daha ki sefere de

kapını kapasan iyi olur! İyi geceler!>> Blaise yerlere kadar eğilerek onları selamladı ve kapıyı kapatıp çıktı.

Shannon, ne yapacağını bilemezmiş gibi, Blaise'in arkasından bağırdı ve kapıya doğru bir hamle yaptı.

<<Yerinde olsam arkasından gitmezdim. Blaise bu kadar kızgınken ne yapacağı hiç belli olmaz.>>

Shannon dönüp ona baktı. Rick, beline kadar çıplaktı. Ay ışığı sarı saçlarını aydınlatıyordu.

Shannon buz gibi bir sesle, <<Bütün bunlar senin planındı, değil mi? Bizi bir arada görmesi için onu, gelene kadar bekledin!>> dedi.

Rick gülümsedi. Ama gözleri buz gibiydi. <<Kitaplıkta söylediklerimi unutmuş gibisin. Bu küçük sahneyi, Blaise'le aranızda gelişmeye başlayan ilişki kökünden bitsin diye hazırladım. Sanırım işe yaradı.>>

<<Hepsini gidip Blaise'e anlatacağım!>>

<<Seni dinleyeceğini mi sanıyorsun? Blaise kadın konusunda son derece tutucudur. Başkasının artıklarına dönüp bakmaz, inan bana.>>

Shannon elleriyle yüzünü örterek kendini toparlamaya çalıştı. <<Hiçbir zaman blaise gibi gerçek bir erkek olamayacaksın, Rick! Ne olursa olsun, bir daha senin yüzünü görmek istemiyorum! Senin bu yaptığın alçaklıktır! Blaise'le aramı düzeltmezsem, yarın sabah buradan gideceğim. Şimdi derhal bu odadan çık!>>

<<Gidiyorum ben de zaten. Hiç olmazsa söylediğimi yapabileceğimi sana kanıtladım. Yine de benimle evlenmemekle hata ediyorsun.>>

<<Sana nasıl açık olduğumu bir türlü anlamıyorum. Herhalde aklımı filan kaçırmıştım.>>

Rick yataktan çıktı. <<Sana bir nasihat daha, Shannon. Ben gidince odanda kal. Blaise'in ne yapacağı hiç belli olmaz. Bu saatte bir anlaşmaya varabileceğinizi hiç sanmıyorum. İyi geceler...İyi uykular...>> Rick alayla eğilerek, Shannon'ı selamladı.

Rick gittikten sonra Shannon yatağına oturdu ve çaresizlik içinde ellerini çarşafın üzerinde gezdirdi. Birden ayağa fırladı ve sabahlığını giyerek odadan çıktı. Bir yandan da Rick'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Ama bütün olanları ona anlatma ihtiyacı, duyduğu korkuyu bastırıyordu. Blaise'in oda kapısı önüne gelince vurmaya gerek duymadan kapıyı açıp içeri girdi.

Odadaki tek ışık, yatağın baş ucunda yanan gece lambasından geliyordu. Blaise pijamasının altını giymiş, yatağın yanında duruyordu. Shannon'ı görünce birden ellerini yumruk yaptı. <<Çık dışarı!>>

Shannon, kuvvetini toplamak istermiş gibi kapıya yaslanmıştı. Br an buraya neden geldiğini düşündü. Sesinin çıkmayacağını hissederek, şiddetle başını salladı.

<<Sana dışarı çık dedim, Shannon!>>

<<Hayır! Konuşmamız gereken şeyler var.>>

<<Çık dışarı, Shannon! Yoksa elimden bir kaza çıkacak!>>

Gerçekten de Rick haklıydı. blaise2in gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya başlamıştı. Shannon yine de soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. <<Bana beş dakikacık veremez misin, Blaise?>>

<<Benden bir şey isteyecek durumda olduğumu hiç sanmıyorum. Bunu anlayacak kadar aklın vardır sanırım!>>

<<Beni dinler misin biraz? Lütfen?>>

Blaise ona doğru yürüdü ve kolundan sert bir şekilde tutarak yatağa götürdü. Shannon korkudan terlediğini hissediyordu.

<<Otursan iyi olur. Beş dakikadan fazla süreceğe benzer!>>

Shannon yatağın ayak ucuna çöktü. Dizlerinin titrediğini Blaise'in fark etmemesi için dua ediyordu. Uzun zamandan beri beklediği konuşma fırsatını ele geçirdiği halde kafası birden boşalmış, ne diyeceğini bilemez olmuştu.

Blaise'in gözleri Shannon'ın ince sabahlığından belli olan vücudunda bir süre dolaştı. <<Sanırım bana bir şey söyleyecektin! Belki de niyetin konuşmak değil, ha?>>

<<Ta...tabii ki konuşmak istiyorum...>>

<<Başka bir erkeğin yatağına koştuğuna göre, Rick'in aşık olarak pek başarılı olmadığı anlaşılıyor, değil mi?>>

Bu çirkin sözler Shannon'ın gücünü toparlamasına yardımcı olmuştu sanki. <<Blaise! Rick'in benim sevgilim olduğunu sanıyorsun ama...>>

<<Sanamama ne gerek var? Olanları gördüm!>>

<<Yanıyorsun, Blaise. Rick'le kitaplıkta konuşurken, bizimle oyun oynadığını kendi ağzıyla itiraf etti. Odama gelişi de bu sözlerinin bir kanıtı...>> Blaise'in buz gibi bakışları Shannon'ı sinirlendiriyor, inandırıcı sözler bulmakta güçlük çekiyordu. <<Senin eve gelmeden kısa bir süre önce odama girmiş olmalı. Uyandığımda da...şeyy..yanımdakinin sen olduğunu sandım...>>

Blaise aniden yanına geldi ve onu yatağın üzerine yatırdı. Bu ani saldırıyı bekleyen genç kız, karşı koyamamıştı.

<<Bunlara inanmamı mı bekliyorsun? Bir zamanlar Rick senin gerçekten sevgilindi. Onunla aramızdaki farkı anlayamadın mı yani?>>

<<Söyledim sana... Daha yeni uyanmıştım.>>

<<Off! Midemi bulandırırıyorsun, Shannon!>>

Shannon deminden beri gelen bu çirkin saldırılara birden sinirlenmişti. <<Hepinizin cehenneme kadar yolu var! Söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor musun sen? Başından beri beni yargılayıp duruyorsun! Ne oluyor sana böyle? Annen ölüp seni yapayalnız bıraktı diye bütün kadınlardan nefret mi ediyorsun yoksa?>>

<<Annemi bu işe karıştırma!..>>

<<On ikiden vurdum galiba, değil mi?>> Shannon'ın gözleri öfkeden pırl pırl parlıyordu. Serbest kalan eliyle onunla mücadele etmeye başladı. Ama bu mücadele sadece sabahlığın yırtılmasına neden olmuştu. Blaise'in bakışlarını görünce birden paniğe kapıldı. <<Blaise!...Hayır!..>>

Blaise bütün ağırlığıyla onun üzerine abanmış, dudaklarını yavaş hareketlerle boynunda gezdirmeye başlamıştı. Shannon onunla bu haldeyken sevişmek istemiyordu. Bütün öfkesi bir anda yok olmuş, gururu kırılmıştı. Yalvaran bir sesle, <<Bırak gideyim, Blaise,>> diye mırıldandı.

<<Nedenmiş o? Odama kendi isteğinle gelmedin mi?>>

<<Gelmemin nedeni bu değildi...>>

Blaise'in dudakları birden Shannon'inkileri buldu. Dudaklarını aralamaya çalışarak onu yaralarcasına öpüyordu. Shannon ise yakıcı bir arzunun bütün benliğini kavurduğunu hissediyor, ama kontrolü elden bırakmamaya çalışıyordu. yeniden çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Ama Blaise'in vücudunun ağırlığı altında kıpırdamasına imkan yoktu. Onun gittikçe daha arzulu bir hale gelmesi Shannon'ı dehşete düşürüyordu. Birden Blaise geceliğinin askılarını indirerek göğüslerini öpmeye başladı.

Shannona rtık müdahale etmeyi bırakmıştı. Ellerini Blaise'in saçlarına gömmüş, okşuyordu. Onu seviyor, arzuluyor ve ona ait olmak istiyordu. Eğer Blaise kendisiyle sevişirse, daha önce kimseye ait olmadığını, kimseyle yatmadığını da anlayacaktı. Ta başlangıçtan beri Shannon'ın doğruyu söylediğini görecekti.

Shannon bütün vücudunu saran bir zevk dalgası içinde Blaise'in öpüşlerinin yumuşadığını hayal meyal fark etti. Başını kaldırarak ona bütün sevgisiyle gülümsedi. Ellerini onun tıraşı uzamış yüzünde ve dudaklarında gezdirerek, <<Seni seviyorum, Blaise,>> diye mırıldandı.

Blaise'in bütün vücudu bir anda elektrik akımına tutulmuşçasına titremişti. Bakışlarında derin bir acının izleri vardı. Birden bu acı, yerini öfkeye bıraktı. <<Bir saat önce Rick'e de onu sevdiğini söyledin mi?>>

Shannon, ona en temiz duygularını sunmuş, Blaise ise, onu çok kötü bir yerinden yaralamıştı. Acısı o kadar derindi ki, kendini tutamayarak inledi. Blaise'in gözlerinde bir an endişeli bir ifade belirdi. <<Shannon?>>

Shannon şiddetle başını salladı. Bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Yapacağı tek şey, şerefli bir şekilde geri çekilmektir. Blaise onu kolundan tutarak yataktan kaldırdı. Gen kız her an ağlamak üzere olduğunu hissediyor ve onun görmesini de istemiyordu. Blaise onun kolunu hala sımsıkı tutuyordu. <<Bırak beni, Blaise! Lütfen! Odama dönmek istiyorum...>>

Genç adamın gözlerindeki endişe kaybolmuştu. <<Deminden beri söylediğin en mantıklı söz bu! Bir daha da geri gelme!>>

<<Dünyada en son yapacağım şey bu, emin olabilirsiniz!>> Shannon göz yaşları içinde sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Odasına vardığında her tarafı titriyordu. kapının tokmağına bir sandalye dayayarak kendini yatağın üzerine attı ve ağlamaya başladı. uzun bir süre ağladıktan sonra kabuslarla dolu bir uykuya daldı.

Sabah çok erken uyanmıştı. Göğsünün üzerinde korkunç bir ağırlık vardı sanki. Sağa sola dönerek bir yarım saat kadar daha uyumaya çalıştı. Ama bu çabası iyice uykusunun kaçmasına neden olmuştu. Mücadeleden vazgeçerek yataktan kalktı. Aynada şişmiş gözlerine bir an baktı ve duş almak üzere banyoya gitti. Sıcak su yıpranmış sinirlerine iyi gelmişti.

Dün gece Blaise'in odasına gitmekle ne kadar büyük bir hata işlediğini şimdi anlıyordu.Şu anda bile düşündükçe yanaklarına kan hücum ediyordu. Blaise bu arada herhalde düşünmeye fırsat bulmuştu. Yeni bir günün doğuşuyla Blaise de bütün olanlara yeni bir gözle bakacak ve Shannon'ın hikayesinde bir gerçek payı bulunduğunu anlayacaktı.

Shannon saçlarını kuruttuktan sonra beyaz bir bluzla blucinini giydi. Cesaretini toplamak istemiş gibi derin bir soluk aldı. Fikrini değiştirmemek için acele adımlarla hole çıktı ve Blaise'in odasına doğru yürüdü. Kapıyı vurup beklerken dudaklarının kuruduğunu, kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissediyordu. Ama içeriden hiçbir cevap gelmedi. Yine vurdu. Uzun bir sessizlikten sonra dudaklarını yalayarak kapıyı açıp içeri girdi.

Blaise'i uyuyor sanmıştı, ama oda boştu. Boştan da öte, sanki terk edilmiş gibi bir hali vardı. Gittikçe artan bir korkuyla gözlerini etrafa gezdirdi. Yatağı toplanmıştı. Gardırobun kapakları ise ardına kadar açıktı ve içi bomboştu. Odada Blaise'e ait hiç bir şey kalmamıştı.

Blaise, bütün eşyalarını toparlamış ve bir daha da geri dönmek üzere gitmişti. Shannon panik içinde banyoya koştu. Ama ıslak havlularla tıraş losyonu kokusundan başka bir şey yoktu orada da. demek ki sabah erkenden yıkanıp, tıraş olmuş ve gitmişti. Belki de hala evdeydi! Kahvaltısını ediyor ve Shannon'a veda etmek için bekliyordu!

Merdivenleri ikişer üçer atlayarak hole indi. Bu sırada mutfaktan çıkan Stepton'la karşılaşmıştı. <<Blaise'i gördün mü?>>

<<Bir saat kadar önce gitti, Miss.>>

Shannon gözlerini yumdu ve boğuluyormuş gibi bir soluk aldı. <<Gitti mi? Nereye?>>

<<Bilemiyorum.>>

<<Gittiğinden emin misin?>>

Stepton'ın yaşlı gözlerinde derin bir şefkat okunuyordu. <<Evet, Miss. Ferrari'ye binip gitti.>>

Stepton'ın ne düşüneceğini umursamadan duvara yaslanarak, <<Tanrım?>> diye inledi.

<<Mr. Charles kahvaltı diyor. Belki size yardımcı olabilir.>>

Shannon'ın yüzü aydınlanmıştı. <<Tabii! Sağ ol, Stepton!>>

Shannon koşar adımlarla yemek odasına girdi. <<Charles! Blaise nereye gitti?>>

<<Charles, ağzını sildi. <<Hiçbir fikrim yok!>>

<<Nereye gideceğini sana söylemedi mi?>>

<<Sormadım ki, canım! Oğlumun gidiş gelişlerini izlemeyi yıllar önce bıraktım ben.>>

Shannon sandalyelerden birine çöker gibi oturdu. Kendi kulağına da budalaca gelen bir ifadeyle, <<Ona ihtiyacım var,>> diye mırıldandı.

<<Çok üzgünüm, yavrum. Korkarım varlığıyla bizi yeniden şerefliendirecek güne kadar beklemek zorundasın.>>

<<Nereye gittiğini neden sormadın, Charles?>>

<<Beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyor da ondan.>>

<<Uzun bir zamandır Blaise'in hiçbir şeyiyle ilgilenmiyorsun, değil mi? Annesinin ölümünden beri demek istiyorum!>>

Charles sandalyesinde hafifçe doğruldu ve buz gibi bakışlarını genç kıza dikti. <<Sus, Shannon! Bunları dinlemek zorunda...>>

<<Dinleyeceksin, Charles! Annesi öldükten sonra Blaise'i bir kenara ittin. daha da beteri ondan nefret ediyormuş gibi davrandın! Hala da ondan nefret ediyorsun, değil mi? Kazıda, bir adamın hayatını kurtarmak isterken ciddi bir şekilde yaralandığına bile aldırımıyorsun!.. Belki de haberin bile yoktur!hasta olarak buraya geldiğinde, zahmet edip ona hiçbir şey sormadın, değil mi? Tıpkı bu sabah nereye gittiğini sormadığın gibi!>>

Charles'ın gözlerinde derin bir acı okunuyordu. <<Tabii ki onunla ilgileniyorum...>>
<<Sana inanmıyorum! Sağlığına, mesleğine ve nerelerde olduğuna aldırımıyorsun bile! Sanki bir yabancıymış gibi davranıyorsun ona!>>

<<Bak, burası doğru! Gerçekten de bana çok yabancı. Suçun büyük bir kısmının da bende olduğunu kabul ediyorum. Ama onu sevmemekle suçlayamazsın beni, Shannon.>>
<<Onu seviyor musun yan?>>
<<Hem de çok. Ama yıllar önce bu sevgimle olan ilişkiyi kaybettim. Ayrıca artık beni istediğini de hiç sanmıyorum.>>

Shannon yerinden fırlayarak onun elini sevgiyle tuttu. <<Seni istiyor, Charles!' Ama o da senin gibi, göstermekten korkuyor. Onu yeniden reddedeceksin diye ödü patlıyor.>>

Charles'in yüzü acıyla gerilmişti. <<karımla birlikte benim de ruhumun bir parçası öldü sanki. İlk günlerde Blaise'i etrafta görmeye dayanamıyordum. Çünkü mutlu günlerimizi hatırlatıyordu ban. Böylece onu bir kenara ittim. Aylar, yıllar boyunca da bunu bir adet haline getirdim...Beni sevdiğini nereden biliyorsun, Shannon?>>

<<kendisi söyledi bana.>>
<<Böyle bir şeyi paylaştığına göre sana çok yakın olmalı.>>

Bu kez Shannon'ın yüzü acıyla gerilmişti. <<Belki, bir zamanlar öyleydi. Ama şimdi değil artık!>>

<<Onu görmek istemenin nedeni de bu mu?>> Shannon konuşamayacak halde olduğundan sadece başıyla onayladı. <<Hepimiz senin Rick'le evlenmek üzere olduğunu sanıyorduk.>>
<<Çünkü Rick, hepinizin böyle düşünmesini istedi. Ama sevdiğim Rick değil...>>
<<Blaise'i seviyorsun1>>
Shannon'ın gözlerine birden yaşlar dolmuştu. <<Evet...>>

<<Pekala. Şirkete gider gitmez, Arkeoloji Müzesiyle temas kurup, Blaise'in yeniden Newfoundland'e gidip gitmediğini öğreneceğim. Quebec Üniversitesi'ni de arayıp araştırmalarını nerede yaptığını bulacağım. Bu arada sen de Louise'e sor. İkisinin arası her zaman çok iyidir. Belki de nerede olabileceğini bilir. Eğer izini bulamazsak polis kanalıyla bir radyo mesajı verir, bizimle temas kurmasını isteriz.>>

<<Blaise bu işe çok kızacak...>>
<<Saçma! Artık bir çok şeyi düzeltmenin zamanı geldi de geçiyor bile.>>

<<Demin sana bağırdığım için beni bağışla, Charles. Sanırım kontrolümü kaybettim. Bu da bir bahane sayılmaz tabii.>>

<<Ortada bağışlanacak hiç bir şey yok, yavrum. Bütün söylediklerinde haklıydın. Hadi, şimdi karnını doyur ve gidip Louise'i gör. Her şey yoluna girecek, sakın üzülme.>>

Bu sırada Stepton bir sürahi portakal suyuyla içeri girdi. Birden acıktığını hisseden Shannon, tabağını tepeleme doldurarak bir çırpıda yedi. Saat daha dokuz buçuktu. Louise'in ortaya çıkmasına iki üç saat vardı. Shannon yerinden kalkarak pencereye gitti ve bir süre etrafı seyretti. Altıncı hissi hemen Blaise'i bulması gerektiğini fısıldayıp duruyordu kulağına. Birden kararını vererek odasından çıktı ve Louise'in yatak odasına doğru yürüdü.

Louise'in oda kapısı önüne gelince bir an duraksadı ve sonra hafifçe kapıya vurdu. İçeriden sabırsız bir ses duyulmuştu: <<Girin!>>

Bu oda tümüyle Louise'in kişiliğini ortaya koyuyordu. Yerde çok uzun tüylü beyaz bir halı vardı. Dört kolonlu yatak kayısı rengi şifonlarla donatılmıştı. Louise de aynı renk şifonlar içinde yataktaydı ve önünde kahvaltı tepsi vardı. Saçlarını kalın bir örgü halinde yanına sarkıtmış, makyajsız yüzüyle çıplakmış gibi bir görünüm almıştı. Shannon'ın içeri girdiğini görünce, <<Merhaba, canım! Erken kalkmışsın.>>

<<Evet, Louise. Acaba?..>>

<<Bir şey mi oldu, Shannon? Yoksa Rick'e...>>

<<Rick'le hiç bir ilgisi yok. Blaise'in nerede olduğunu biliyor musun acaba?>>

Louise'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. <<Hayır...Bilmem mi gerekiyor?>>

<<Gitmiş!>>

<<Sevgili yavrum, herhalde o korkunç kağıt yığınlarını postalamaya falan gitmiştir. Şimdi, eğer izin...>>

<<Bütün eşyalarını da almış!>>

<<Belki de bir konferansa ya da bir toplantıya gitmişti. Döner mutlaka!>>

Shannon, gidip Louise'in yatağının ayak ucuna oturdu. <<Hiç sanmıyorum, Louise. Dün gece aramızda korkunç bir kavga oldu ve sanırım bu yüzden de çekip gitti. Nereye gittiğini de bilmiyorum.>>

<<Kavga mı? Ne konuda?>>

<<Rick!>>

<<Haa, tabii! Rick! Sanırım Rick'le bir kez daha nişanlandınız.>>

Shannon, ondan bilgi almak istiyorsa daha diplomatça davranması gerektiğini biliyorum.

<<Hayır, nişanlanmadık., Louise! Nişanlanacağımız falan da yok. Ben...ben Blaise'i seviyorum.>>

Gri gözler kocaman açılmıştı. <<Aman Tanrım! Ne çabuk!>>

<<Pek de çabuk sayılmaz. Onu ilk karşılaştığımız andan beri seviyorum. Ama anladığım zaman da çok geç kalmıştım. Blaise de hala Rick'e aşık olduğumu sanıyor.>>

Louise birden dikildi. Shannon onun aklından geçenleri açıkça okuyordu sanki. Sevgili Rick'i sonunda emniyetteydi ve evlenmeyecekti! Kendinden umulmayacak kadar kararlı bir sesle, <<Hemen bir şeyler yapmalıyız! Acaba Blaise nerede olabilir. Evet...Buldum galiba!..>> dedi.

<<Nerede olduğunu biliyor musun?>>

Louise ona cevap verecek yerde Shannon'ı dikkatle süzerek, <<Blaise seni seviyor mu?>> dedi.

Bu beklenmedik soru Shannon'ın irkilmesine neden olmuştu. <<Sanmıyorum. Onu görmek istememin nedeni bazı şeyleri açığa çıkarmak. Beni Rick'in metresi sanıyor!>>

<<Aptal oğlan! Sana bir kez bana öyle bir kız olmadığını hemen anlar. Anlaşılan seni kıskanıyor. Kıskançlığın nedeni de aşktır!>>

Shannon'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Louise'in bu mantık denklemi çılgınlıktı! . <<Keşke haklı olsan! Ama dün geceki davranışına bakılırsa benden nefret ediyor!>>

Louise artık onu dinlemiyordu. <<Balıkçı kulübesi! Mutlaka küçük kulübesine gitmiştir!>>

<<Nereden biliyorsun?>>

<<Çünkü, bir sorunu olduğunda, mutsuz anlarında ya da dünyadan kaçmak istediği zaman oraya gider. Şu çekmecedan bana kağıt ver de sana yolu çizeyim. Nehri izleyerek gideceksin...Kipewa diye küçük bir köye varacaksın. Köyden altı kilometre kadar sonra Kipewa gölünü göreceksin. Kulübede göl kenarındadır. Köyden kime sorsan seni oraya götürür. Epeyce uzak bir yoldur. Onun için, öğleden sonra Charles'in de gelmesini bekle de Sam seni götürsün. Kendi başına gidemezsin oralara...>>

Louise ona gülümseyerek omzunu okşadı. Gri gözleri yeniden uykulu bakmaya başlamıştı. <<Merak etme orada olduğundan eminim.>>

Shannon kendini zorlayarak gülümsedi. Yeşil gözlerinde derin bir endişe vardı. <<İnşallah! Teşekkür ederim, Louise. Yardımın gerçekten çok makbule geçti.>>

<<Sana bir nasihatim var, Shannon. sakın Blaise'i dış görünüşüyle değerlendirme. Zengin, başarılı, zeki ve yakışıklıdır. Fakat iç dünyası çok farklıdır. Hiç kimöseye güvenmez. Özellikle sevdiklerine! Karşısındakine çok bağlanırsa, onun kaçacağından, aynı Charles'la olduğu gibi kendisini yüzüstü bırakacağından korkar. Rick yüzünden onu ittiğini düşünüyorsa, işin gerçekten çok zor. Eğer bunları anlatabilir ve aranızdaki sorunu çözmeyi başarırısan çok değerli bir erkeğe sahip olursun. Yeter ki onun duygularına saygı göster. Kendi oğluma taparım, ama Blaise'in de ne kadar kıymetli biri olduğunu görmüyorum sanma.>>

<<Böyle bir şey aklıma bile gelmez, Louise. Ayrıca bunca yıldır ona karşı gösterdiğin yakınlığı da takdir ettiğinden eminim.>>

Louise, duvardaki antika altın saate bir göz attı. <<Artık kalkmam gerekiyor.Öğle yemeği için bir randevum var. Sakın o kağıdı kaybetme!>>

<<Olur! Louise, tekrar teşekkürler...>>

Shannon elindeki kıymetli kağıdı sımsıkı tutarak odadan çıktı ve doğruca kendi odasına gitti. Yatağının üzerine oturdu ve elindeki plana düşünceli gözlerle baktı. Nasıl olsa sürücü ehliyeti de vardı. Kilometreyi hesaplayarak dört ya da beş saatte oraya varabileceğini düşündü. Sam'i bekleyecek olursa Blaise'in yanına çok geç varacaktı. Oraya hemen şimdi yola çıkarsa, Sam gelene kadar oraya varmış olurdu.

Shannon şiddetle başını sallayarak, bu korkunç düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Strathern'lara ait bir arabayı alıp, bilmediği ücra yerlere gitmesi hiç de doğru olmazdı. Ayrıca yağmur da yağmaya başlamıştı. En akıllıca hareket Sam'ın dönüşünü beklemektir.

Halının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. mantığı beklemesini, duyguları ise harekete geçmesini söylüyordu. Sanki uzaklardan bir yeden Blaise onu çağırıyordu. 'Aklımı kaçırmaya başladım galiba' diye düşündü. Blaise'in gitmesinin tek nedeni ondan uzaklaşmak, kaçmak istemesiydi.

Birden kararını vererek gardırobuna gitti ve yağmurluğuyla lastik çizmelerini çıkardı. Louise'e not yazarak holdeki masanın üzerine bıraktı. Daha sonra da bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda garaja doğru koşmaya başladı.

Sam, anahtarların nerede olduğunu bir kez ona söylemişti. Küçük Chevrolet'ye binerek bir süre ön tabloyu gözden geçirdi ve silecekleri işleterek garajdan çıktı.

On İkinci Bölüm

Shannon şiddetli yağmurun altında, berbat bir yoldan kuzeye doğru ilerliyordu. Kasabalar ve evler çok uzaklarda kalmıştı. Bir süre sonra yol kenarında parlak yeşil renkli bir tabela görüldü. Kipewa. demek, Louise'in dediğine göre altı kilometre kadar bir yolu daha vardı. Köyün ana caddesine girince arabayı biraz yavaşlattı. Köşede neon ışıklarıyla aydınlatılmış bir bakkal görünce frene basıp durdu. Bir paket çikolata almak niyetindeydi. Arabayı nereye park edeceğini düşünürken, karşı köşede kamyonların ve bir iki arabanın park ettiği benzin istasyonunu gördü. Birden gözleri dehşetle açılmıştı. Vinçlerden birine asılı duran bir Ferrari vardı. Sanki bir el kalbini sıkıştırmaya, burmaya başlamıştı.

Shannon birkaç dakika korku içinde bu metal yığınına baktı. Blaise'in arabası olamazdı bu! Olamazdı! Buna rağmen rengini ve modelini daha iyi görebilmek amacıyla arabayı çevirerek garaja doğru sürdü. İçeride sallanan sandalyede oturmuş yaşlıca bir adam vardı. Shannon onun konuşmasına fırsat vermeden, <<Araba...şu parçalanmış araba...kimin acaba?>> diye sordu.

Yaşlı adam piposunu bir süre tütürerek Shannon'ı izledi. <<Du bakayım...Bir iki saat önce geldi buraya.>>

<<Evet ama, kimin arabası?>>

<<Terry getirdi...Terry!>>

Shannon dehşete kapılmış bir halde çantasını sımsıkı göğsüne bastırarak bekliyordu. Bir iki dakika sonra içeriden üstü başı makine yağı içinde genç bir adam çıktı. Bembeyaz dişleri parlayarak dostça bir gülümsemeye, <<Yardımcı olabilir miyim, efendim?>> dedi.

<<Bu...bu Ferrari...kimin arabası?..>>

<<Ne hale getirmiş ama, değil mi? Aslında suç onun değil. Bizim ihtiyar Abe körkütük sarhoşken kamyonu üzerine sürmüştü.>>

<<Sahibinin adı Strathern mi?>>

<<Evet! Nerden biliyorsunuz? Arkadaşı falan mısınız yoksa?>>

<<Evet.>>

Shannon'ın rengi birden korkulacak derecede solmuş olmalıydı ki, Terry hemen onu en yakındaki bir sandalyeye oturttu. <<İyi misiniz, Miss?

<<Mt. Strathern'e ne...oldu?>>

<<Abe'i ve onu ambulansa koyup Hopetown Hastanesine götürdüler. Abe biraz ayılı gibi olmuş, küfürler ediyordu. Arkadaşınız ise pek kendinde değildi. Etraf ise kandan geçilmiyordu. Ama ciddi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Gerçekten de şansı varış anı. Bu berbat yol, hele yağmurlu havada yağ dökülmüş gibi kayar.>>

Shannon gözlerini sımsıkı yummuş onu dinliyordu. Terry muhakkak ki yardım etmeye çabalıyordu, ama anlattıkları hiç de iç açıcı şeyler değildi. Blaise'in kan revan içindeki hali gözlerinin önüne geliyor, duyduğu dehşetten soluk alamıyormuş gibi oluyordu. <<Kaza kulübesine yakın bir yerde mi olmuş?>>

<<Hayır, hayır! Şehre dönüyormuş...>>

Shannon kaşlarını çatmış, Blaise'in neden kulübede kalmaktan vazgeçtiğini düşünüyordu.

<<Hopetown Hastanesi nerede?>>

<<Yirmi kilometre geride, Kidston yoluna sapsarsanız, yol üzerinde görürsünüz.>>

Shannon, bacakları titreyerek ayağa kalktı. <<Yardımlarınız için çok teşekkürler.>>

<<İyisiniz, değil mi, Miss? Sizi ben götürürdüm, ama şu karbüratörü akşama kadar teslim edeceğime söz verdim.>>

Shannon içtenlikle gülümsedi. <<Sağ ol, Terry. Kendim gidebilirim. İyi gümler.>>

Shannon, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurum altına koşarak arabaya girdi. Elleri titrediği için motor anahtarını zorlukla yerine sokabilmişti. Bir süre yerinde oturarak derin derin soluk aldı. Yola çıkmadan önce kendini toparlamak istiyordu. Ama en önemlisi, Blaise'in nerede olduğunu biliyordu ya! Terry, çok kan kaybetmesine rağmen ciddi bir şekilde yaralanmadığını söylemişti. Çok fazla düşünmemeye gayret ederek arabayı çevirdi ve yola çıktı.

Hava süratle kararmaya başlamıştı. Yolda fazla sıkışıklık olmamasına rağmen Shannon arabayı oldukça yavaş sürüyordu. Hastaneye sapan yolu kaçırmak istemiyordu. Bir süre sonra Terry'nin dediği gibi yol kenarındaki işaret levhasını görmüştü. Hemen yola saptı. Hastaneye yaklaştıkça daha fazla telaşlanmaya ve korkmaya başlamıştı. Direksiyonu bütün gücüyle sıkıyor, eklemlerinin bembeyaz kesildiğini fark ediyordu. Bir araba kazası Blaise'i annesinden ayırmış, bir diğeri ise Shannon'ın gözlerini kaybetmesine neden olmuştu. Acaba bu üçüncü kaza nasıl sonuçlanacaktı?

Karanlığın içinde tepede parlayan sarı ışıklar gözüne çarptı. Tahtadan bir yol tabelası Hopetown hastanesi yakınında olduğunu gösteriyordu. Shannon hastanenin park yerine girerek arabayı durdurdu. Anahtarları çantasına koydu ve arabadan inerek ana giriş kapısına doğru yürümeye başladı. Bacakları kaskatı kesilmiş, zorlukla hareket ediyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde çok alışkın olduğu hastane kokusu hemen kendini sarıvermişti. Bembeyaz bir yüzle danışma masasına doğru yürüdü.

<<Mr. Blaise Strathern adlı bir hastanız var mı acaba?>>

Danışmada oturan kız, önündeki dosyayı açtı. <<Bir bakayım...Eveeet..Acil servis. Koridorun sonundan sağa dönün, soldan üçüncü kapı.>>

Shannon teşekkür ederek hızlı adımlarla yürüdü. Uzaklardan bir bebeğin canhıraş feryatları duyuluyordu. Sağa döndüğünde, üzerinde 'Lütfen zile basın', yazısı olan bir kapı gördü. Zili çalıp bekledi, ama hiçbir cevap çıkmamıştı. Koridordaki sandalyelerden birinde yaşlı bir adam oturuyordu. Ama o kadar dalgın bir hali vardı ki, ona bir şey sormanın hiç yararı yoktu anlaşılan.

Shannon zile bir kez daha bastı. Bu sefer koşar adımlarla bir hemşire çıkagelmişti. <<Buyurun, efendim?>>

<<Blaise strathern burada mı acaba?>>

<<Evet. O da tam gitmeye hazırlanıyordu. Mr. Strathern'i almaya mı gelmiştiniz?>>

Shannon güçlükle yutkundü. sanki birden başı dönmeye başlamıştı. <<Onu görebilir miyim?>>

<<Tabii bu taraftan, lütfen.>>

Girdikleri koridorun iki tarafı da odalarla doluydu. Shannon'ın duyduğu bebek sesi de buradan geliyordu. Hemşire koridorun sonundaki kapıyı açtı. <<Mr. Strathern? Bir ziyaretçiniz var?>> dedi ve Shannon'ı içeri soktukten sonra dışarı çıktı.

Shannon neyle karşılaşacağını bilmediğinden bir an girişte durdu. Saçları yağmurdan sıırıslıklamdı, gözleri korkuyla büyümüşü. Çantasını hala sımsıkı göğsünün üstüne tutuyordu.

Shannon'ın gözüne ilk çarpan Blaise'in sandalyenin arkasında duran gömleği oldu. Beyaz gömlek kandan adeta rengini kaybetmişti. Blaise, beline kadar çıplak muayene masası üzerinde oturuyordu. Göğsünün derileri soyulmuştu. Alnında kocaman bir morluk ve yanağında da oldukça derin bir yara vardı. Ama gözleri...gözleri hala uçsuz bucaksız gökyüzü gibiydi. Shannon onu sağ salim görünce biden dizlerinin bağı çözüldü ve başı dönmeye başladı.

<<Shannon!>> laise ani bir hareketle masadan yere atlamıştı.

Güçlü eller Shanon'ı düşmek üzereyken yakaladı ve sandalyeye oturttu. Genç kız titreyerek derin derin soludu. Blaise çok yakınındaydı şimdi.

<<daha iyisin ya?>>

<<Evet...İyi olduğuna çok sevindim...Çok...çok korkmuştum...Benzin istasyonundaki çocuk da çok kan kaybettiğini söylemişti...>>

<<O kadar kanamanın pek bir zararı yokmuş. En çok telaşlandıkları şey başımdaki şişlik oldu. Ama bir sürü röntgen aldıktan sonra bir arıza olmadığını söylediler. Yani buradan her an çıkabilirim. Sen iyi olduğuna eminsin, değil mi?>>

<<Senin emniyette olduğunu görünce iyileştim.>>

Blaise elini kaldırarak onun ıslak saçlarını okşadı. <<Yağmurda ıslanınca saçların kıvrır kıvrır olmuş...Sanırım arabayla geldin?>>

<<Evet. Chevrolet'yi aldım.>>

<<Sana söylemek istediğim bir şey var, Shannon...Şu kapıdan içeri girdiğini gördüğümde hayatımın en mutlu anını yaşadım!>>

Shannon bu sözleri hiç beklemediğinden yanakları kıpkırmızı olmuştu. <<Yaa...Öyle mi?>>

<<Shannon, konuşmamız gereken bir sürü şey var. Ama burada olmaz. Sanırım şu pis gömleği giymek zorundayım. hemen gidelim buradan.>>

Shannon sanki kulaklarına inanamıyordu. Bu sırada genç bir doktor içeri girip, Blaise'e bazı talimatlar verdi. Daha sonra koridorlardan geçerek gecenin serinliğine çıktılar. Yağmur hala yağıyordu.

<<Sen burada bekle, Blaise. Ben arabayı alıp geleyim.>>
<<Saçmalama. Bir şeyim yok benim. Hadi, gel!>>

Blaise arabayı kullanmakta ısrar edince Shannon fazla üzerinde durmadı. Bütün günün yorgunluğu ve gerginliği şu anda çıkıyordu sanki. Başını koltuğun arkasına yasladı ve bir kaç dakika sonra da Blaise'in sesini duydu. <<Geldik, Shannon. Hadi, uyan.>>
<<Uyumuyordum.>>
<<Sahi mi? İçeri girelim de hemen şömineyi yakalım.>>

Shannon koşar adımlarla evin önündeki ahşap verandayı geçerek kulübenin içine girdi. Tavanda kütükler vardı. Ev antikaların ve modern eşyaların uyumlu bir bileşimiyle döşenmişti. Bir duvar tümüyle kitaplıktı. İnsanı dinlendiren ve huzur veren bir havası vardı.

Mutfakta hafif bir şeyler hazırlayarak karınlarını doyurdular. Biraz sonra da kahve fincanlarını alarak oturma odasına dönmüşlerdi. Shannon hemen kendini şöminenin karşısındaki halının üzerine attı. Blaise de gelip yanına oturdu. Shannon, aralarında süregelen garip sessizliği bozmak amacıyla, <<bütün kemiklerin sızlıyordur herhalde!>> dedi.
<<Evet...Ama kırılmadığı için şanlıymışım doğrusu!>>
<<Hem de nasıl...>> Shannon başını önüne eğmiş, pırıltılı saçları yüzünü örtmüştü.
<<Shannon, yüzüme bak! Hah şöyle...Kaza olduğunda şehre doğru yola çıkmıştım. Buraya, kalmak üzere gelmiştim, ama kalamadım.>>
<<Biliyorum. Benzin istasyonundakiler söylemişlerdi.>>
<<Yaa? Nereye gittiğimi tahmin ettin mi?>>
<<Hayır. Belki de alışveriş edecektin.>>
<<Hayır, Shannon. Telefon etmeye geliyordum. Seninle konuşmak için.>>
<<Neden?>>

Blaise, bir süre şöminedeki alevleri seyretti. <<Evden ayrıldığımdan beri Rick'e inanmakla budalalık ettiğimi düşünüyordum. O evde daima benim aleyhime bazı olaylar olur. Bütün geçmişim sanki o evde gizli. babamın beni reddedişi, Rick'in düşmanlığı...>>
<<Baban seni çok seviyor, Blaise!>>
<<Şimdi de buna mı inandıracaksın beni?>>
<<Bu sabah kendisi söyledi!>>
<<Sen dene söz ediyorsun kuzum?>>
<<Bu sabah aşağı indiğimde seni bulup konuşmak istiyordum. Ama sen gitmiştin ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Yemek odasında babanla karşılaştığımda, seninle ilgilenmemekle, hatta senden nefret etmekle suçladım onu! Onunla nasıl böyle konuşabildim, bilemiyorum. Her neyse, uzun yıllardan beri sana yaklaşmak istediğini, ama bu ilk adımı atmaktan korktuğunu söyledi. Onunla alay edeceğini ve kendisinin yaptığı gibi, bu kez de senin onu iteceğini sanıyordu. Ama seni gerçekten sevdiğini söyledi.>>

Blaise'in gözleri Shannon'a dikilmişti. <<Sana inanmak zorundayım galiba? Benim için çok önemli olan bir konuda yalan söylemezsin, değil mi?>>

<<Ne münasebet!>>

<<Umarım bu kadar yıl sonra sorunlarımızı çözmeyi başarırız.>>

<<Bundan eminim,Blaise.>>

<<Eğer başarabilirsek, bu senin sayende olacak, Shannon.>>

Shannon birden huzursuzlanmıştı. <<Yok canım! Ben bir şey yapmadım ki!...>>

<<Peki neden o kadar sinirlenmiştin?>><<Çok üzgündüm.>>

<<Ben gittiğim için mi?>>

<<E...evet..>>

Blaise, sanki biliyormuş da bir kez daha doğrulatmak ihtiyacını hissetmiş gibi başını salladı.

<<Dün gece beni sevdiğini söylemiştin. Ama o kadar kuşku ve kıskançlık içindeydim ki, pek iyi duyamadım. Söylediğin gerçek miydi, Shannon?>>

Shannon, nereye bakacağını şaşırılmış bir haldeydi.Güçlkle yutkunarak, <<Evet,>> dedi ve sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi, <<Kıskandığını mı söyledin gerçekten?>> diye sordu.

<<Evet! Seni ilk gördüğüm andan itibaren benim olmanı istedim. Ama başımı nereye çevirsem, Rick'e tosluyordum. Eski nişanına hala aşık olduğumu sanıyordum. Ayrıca Rick, onunla yattığını da söylemişti. Tabii onan inanmamak için hiçbir neden de yoktu.>>

<<Ama sana onunla sevişmediğimi söylemiştim.>>

<<Evet söylemiştin ve sana inanmaya da başlamıştım. Ama dün gece onu yatağında görünce öfkeden kudurdum adeta. Benim kalbim nasıl kırıldıysa senin de kalbini aynı şekilde kırmak istedim. Ne kadar kötü kalpliyim, değil mi? Senden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum...Neler olduğunu bana anlatabilecek misin?>>

<<Sanırım senin eve gelmeni bekledi ve odama girdi. kapıyı da, sen geçerken göresin diye, açık bıraktı. Beni elde edemediğini, ama sana da bırakmayacağını söylemişti.>>

<<Rick'ten de başka türlü davranması beklenemez zaten. Ben de iyi oyuna geldim, değil mi?>>

<<Seni suçlayamam, Blaise. Son derece başarılı bir sahne yarattı.

Blaise uzanıp onun ellerini tutunca, Shannon sıcak bir duygunun, vücudunun en uzak köşelerine kadar yayıldığını hissetti. Bütün dünya gözünün önünden silinmiş, sadece Blaise kalmıştı.

Genç adam sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, emreder bir sesle, <<Beni sevdiğini bir kez daha söyle,>> dedi.

Shannon bir an tereddüt etti. İki kez onu sevdiğini söylemesine rağmen, Blaise bir kere bile ona karşılık vermemişti. Onu istediğini, kıskandığını söylemişti, ama aşktan hiç söz etmemişti. kararsız bir ifadeyle, <<Neden?>> dedi.

<<Çünkü her seferinde sana güvenim biraz daha artıyor.>>

<<Bana inanmak bu kadar güç mü?>>

Blaise'in yüzünden ani bir ıstırap dalgası geçi. <<Evet!>>

<<Çünkü sevdiğin insanlar seni hep bir kenara itti, değil mi?>>

<<Evet, Shannon. Senden de aynı davranışı görürsem, dayanmam. Hayatımda hiç bir kadına, 'seni seviyorum', demedim. Hatta kimseye aşık olamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Bir çeşit

anormalliğimin olduğuna karar vermiştim. Sana rastlayana kadar...Sen her şeyi değiştirdin. Görür görmez aşık olmak diye bir şeyi, romantik bir budalanın uydurduğuna kendimi inandırmıştım. Ama başıma geldi işte! Seni görür görmez aradığım kadın olduğunu anlamıştım.>>

<<O ilk gün benden nefret ettiğini sanmıştım.>>

<<Tam tersine, yavrum. Ama gerçekleri sana söylemenin zamanı değildi. İhtiyacın olduğu için bana gelmeni istemiyordum. Bana bağımsız bir kadın olarak, beni severek gelmeni istiyordum.>>

Shannon gözlerine dolan yaşlardan onu göremiyordu. <<Bu yüzden de ameliyat olmamı ve gözlerimin açılmasını istedin...>>

<<Ve yeniden Rick'in kollarına atılmana neden oldum!>>

<<Hayır, hayır, Blaise! Seni onunla karşılaştırdıkça Rick'in ne biçim bir insan olduğunu daha iyi anlıyordum.>>

Blaise onun ellerini acıtırmasına sıktı. <<Sana inanıyorum, Shannon. Seni hastanede görünce ne kadar çok sevdiğimi söylemiştim, hatırladın mı? O yağmurda peşimden geldiğine göre, beni gerçekten görmek istediğine inanmıştım artık. benimle ilgilenen hiç kimse olmamıştı. ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?>>

<<Tabii, anlıyorum. Dünyanın öbür ucuna gitsen, peşinden gelirdim, Blaise.>>

Blaise onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı. <<Ben de öyle, Shannon. Çünkü seni bütün kalbimle seviyorum ve her zaman da seveceğim.>>

Shannon mutluluğun ne olduğunu daha önce bildiğini sanıyordu. Ama şu anda Blaise'in kollarındayken, mutluluk sandığı duyguyu hiç tanımadığını anlıyordu. Dudaklarını ona uzatırken, gözlerini sımsıkı yummuş, bütün vücudunun arzudan titrediğini hissediyordu. Blaise onu bluzunu çıkarmış ve başını Shannon'un göğüsleri arasına gömmüştü. Shannon onu kendisine iyice çektik ve yanağını saçlarına dayadı.

<<Seni istiyorum, Shannon! Seni istiyorum.>>

<<bedenim ve ruhum tümüyle senindir, Blaise! Sonsuza kadar...>>

Bir süre Blaise'den hiç ses çıkmadı. Daha sonra başını kaldırıp baktığında, gözlerinde endişeli bir ciddiyet vardı. <<Şimdiye kadar kimseyle sevişmedin, değil mi, Shannon?>>

<<Hayır, Blaise.>>

<<Ama şu anda kendini bana vermeye hazırsın, değil mi?>>

Shannon bütün sevgisiyle onun gözlerinin içine baktı. <<Evet, Blaise...>>

Blaise'in gözlerinde parlayan bir ışık Shannon'ın yüreğine saplanmıştı sanki.

<<Beni sevdiğini, ta buralara adar peşimden gelmekle kanıtladın. Şu anda da kendini bana vererek bir kez daha kanıtlamış oluyorsun!>>

<<Seni her şeyden çok seviyorum, Blaise!>>

<<Biliyorum, Shannon! Biliyorum! Seni ne kadar çok istediğimi de tasavvur edemezsin! Ama beklemeyi tercih ettiğimi söylersen, beni çok eski moda mı bulursun acaba? Üç gün içinde evlenebiliriz.>>

<<Benimle evlenmek mi istiyorsun?>>

Blaise şaşırmişti. <<Gayet tabii!..Parmağına yüzüğümü takmadıkça rahat edemeyeceğimi bilmiyor musun? Daha sonra ise...sizi uyarıyorum Mrs. Strathern, daha sonra ise size hiç rahat yüzü göstermeyeceğim!>>

Shannon elleri genç adamın geniş göğsünde bir süre dolaştı. Sonra, <<Bende seni rahat bırakmayacağım. Biliyorsun, değil mi?>> dedi.

Blaise onu kendine çekerek, kemiklerini kıracaktı gibi sıktı. <<Henüz benimle evleneceğini söylemedi, Shannon!' Benimle evleneceksin, değil mi?>>
<<Evet, Blaise!>> Shannon bir süre gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. <<Seni görebildiğime o kadar memnunum ki!>>
<<Uzun bir süre benim de gözlerim kıskançlıktan hiç bir şey görmüyordu, Shannon! Ama şimdi ikimizin de gözleri açıldı.>>

Shannon artık geleceğe umutla bakıyor ve gözleri coşkununla parlıyordu. <<Evet, Blaise! Artık ikimiz de gerçeği bütün açıklığıyla görebiliyoruz. Sonsuza kadar sürecek sevgimizin gerçeğini...>>

SON